

RESIDENT EVIL

A HOLTAK VÁROSA

STEPHANI PERRY

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

A fordítás az alábbi kiadvány alapján készült:
RESIDENT EVIL 3: CITY OF THE DEAD
by S. D. Perry
Pocket Books, a division of Simon and Schuster, Inc., 2000
Copyright © 1999 Capcom Co. Ltd. /
1998 Capcom USA, Inc.
RESIDENT EVIL is trademark of Capcom Co., Ltd.

Borító:
GERBER STUDIO

Fordította:
SZÁNTAI ZSOLT, SZENTE MIHÁLY

ISBN: 963 497 124 5

Hungarian edition © Szukits Könyvkiadó, 2006
Hungarian translation © Szántai Zsolt, Sente Mihály, 2006

Lektor: Pető Bálint
Tördelőszerkesztés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella
Színre bontás, tipográfia: A-SzínVonal 2000 Kft.
Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor
Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 260839
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

PROLÓGUS

Racoon Times, 1998. augusztus 26.

A polgármester meghirdette a „Biztonságos város” tervét!

Harris polgármester tegnap délután sajtótájékoztatót tartott a városháza lépcsőjén. Bejelentette, hogy a képviselőtestület legalább tíz új rendőr alkalmazása mellett döntött. Az intézkedést azzal indokolta, hogy több rendfenntartóra van szükség, mert meghosszabbították a helyi STARS-iroda tagjainak felfüggesztését, amely a nyári, emberáldozatokat követelő „kannibál” támadások után lépett életbe. Harris polgármester, az oldalán Brian Irons rendőrparancsnokkal és a testület többi tagjával, biztosította az összegyűlt polgárokat és az újságírókat, hogy Racoon City hamarosan újra biztonságos város lesz. Beszámolt arról is, hogy tovább folytatják a tizenegy „kannibál” gyilkosság, valamint a három halálos kimenetelű, állatok által végrehajtott támadás ügyében folyó nyomozást.

„Az, hogy az elmúlt hónap során senkit sem ért támadás, korántsem jelenti azt, hogy városunk választott tisztségviselői megpihenhetnek – jelentette ki a polgármester. – Racoon tisztességes polgárai megérdemlik, hogy megbíz hassanak a testi épségükre vigyázó rendőri erőkből, és biztosak lehessenek abban, hogy képviselőik minden lehetséges intézkedést meghoznak, amellyel biztosíthatják a lakosság nyugalmát. Mint azt önök közül már sokan tudják, a STARS felfüggesztése határozatlan ideig érvényben marad. A gyilkosságok ügyében folytatott nyomozás során elkövetett hibák, illetve az, hogy a STARS tagjai eltűntek

városunkból, arra enged következtetni, hogy nem igazán érdekli őket közösségünk sorsa. Biztosíthatom önöket, hogy minket igenis érdekel, és jómagam, Irons parancsnok, illetve azok a férfiak és nők, akiket ma itt láthatnak, semmit sem akarnak jobban, mint hogy Racoon olyan város legyen, ahol gyermekeink félelem nélkül nőhetnek fel.”

A polgármester a továbbiakban ismertette a három pontból álló tervezetet, amelyet a közösség nyugalmanak és bizalmának támogatására való tekintettel dolgoztak ki. A tervezet megalkotása során a fő szempont az volt, hogy a polgárok közül többé senki ne essen brutális erőszak áldozatául. Amellett, hogy tíz--tizenkét új rendőrtisztet alkalmaznak, az egész városra kiterjedő kijárási tilalom továbbra is – legalább szeptemberig – érvényben marad. Irons parancsnok személyesen vezeti majd azt a rendőrökből és nyomozókból álló különítményt, amely a május és július között tizenegy ember életét kioltó gyilkosok után nyomoz.

□ □ □

Cityside, 1998. szeptember 4.

Az Umbrella-komplexum tervezett felújítása

Racoon City

Hétfőn megkezdődik a Racoon belvárosának déli részén található gyógyszervegyészeti létesítmény épületeinek rég esedékes felújítása. Idén ez lesz az Umbrella, a virágzó gyógyszergyár harmadik nagyobb felújítási munkálata. Amanda Whitney, a vállalat szóvivője szerint a központi telephelyen működő két laboratórium több millió dollár értékű új felszereléssel gazdagodik, amelyek segítségével különféle vakcinákat fognak előállítani. Magát az épületet a jelenleg létező legmodernebb biztonsági rendszerrel szerelik fel. A kiszolgáló létesítmények

illetve az irodák számítógépparkját is a legújabb modellekre cserélik a következő néhány hét során. De vajon a munkálatok milyen hatással lesznek a belváros forgalmára? Whitney szerint: „Tisztában vagyunk azzal, hogy mivel épp a közelmúltban fejezték be a városi rendőrkapitányság felújítását, a helyi ingázók már eléggé belefáradtak a sorozatos utazási nehézségekbe és a közlekedési dugókba. Minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy a lehető legkisebb mértékben akadályozzuk a belváros forgalmát. Az építkezés nagy része a telep területén belül történik majd, a külső munkálatokat pedig munkaidő után tervezzük elvégezni.”

Mint olvasóink bizonyára emlékeznek, az RPD (Racoon Police Department, Racoon Városi Rendőrség) elülső udvara nemrégiben új burkolatot kapott, továbbá parkosítási munkálatokat is végeztek, mivel titokzatos eredetű repedések jelentek meg az aszfalton és a talaj felső rétegeiben. A munkálatok hat napig tartottak, ezalatt az utcát két háztömb hosszúságban lezárták, és a forgalmat az Oak sugárútra terelték. Amikor egy újságíró feltette a kérdést, hogy az utóbbi időben miért történik ennyi „generáljavítás”, Whitney azt válaszolta: „Az Umbrella csak addig képes megőrizni vezető helyét a gyógyszergyárak versenyében, ameddig lépést tart a technológiai fejlődéssel. Elég nehéz hónapok elé nézünk, de úgy gondolom, a várható nyereség megéri az erőfeszítést.”

Irons ringbe száll?

Racoon City

Harris polgármesterre valószínűleg kemény versengés vár a következő tavaszon. Az RPD-nél bennfentes forrásunk szerint elképzelhető, hogy Brian Irons, aki mintegy négy és fél éve áll a városi rendőrség élén, jelölteti magát a következő helyhatósági választáson a népszerű és jelenleg komoly ellenfél nélkül álló Devlin Harrisszel szemben. Harris immár a harmadik ciklusát tölti. Bár maga Irons nem erősítette meg, hogy valóban belép a politikai küzdőtérre, az egykori STARS-kommandós nem is cáfolta a felröppent hírt. Az amúgy is meglehetősen népszerű parancsnok tekintélye jelentős mértékben emelkedett a nyári gyilkosságsorozat megszűnése óta, bár az eset továbbra is megoldatlan. A rendőrség erejének tervezett növelésével és a közbiztonság megszilárdításával Irons parancsnok lehet az az ember, aki csakugyan képes kibillenteni Harrist a polgármesteri székből. A kérdés csupán az, hogy a választók vajon képesek lesznek-e megfedkezni Ironsnak az 1994-es, Cider kerületi telekbotránnal kapcsolatos érintettségéről? Vagy megfedkeznek-e a meglehetősen drága művészeti és belsőépítészeti ízléséről, melynek köszönhetően a rendőrkapitányság épületegyüttesének egyes részei inkább emlékeztetnek múzeumra, semmint hivatali létesítményre? Amennyiben a parancsnok valóban versenybe száll a polgármesteri székekért, ezen sorok írója alapos vizsgálatnak veti majd alá Brian Irons üzleti ügyeit.

□ □ □

Megtámadtak egy fiatal a városi parkban!

Racoon City

Tegnap este fél hét tájban egy különös ismeretlen megtámadta a tizennégy éves Shanna Williamsont a belvárosi Nyírfa Parkban. A fiatal lány kosárlabdaedzésről tartott hazafelé. A férfi a park déli részén húzódó sövény sor mögül bukkant elő, és lelökte Miss Williamsont kerékpárjáról, majd megkísérelte megragadni. A lánynak néhány karmolás árán sikerült elszabadulni, majd Tom és Clara Atkinsnek a park közelében lévő lakásához szaladt Mrs. Atkins riasztotta a rendőröket, akik alaposan átkutatták a környéket, de a támadó nyomtalanul eltűnt. A lány szerint (a ma reggel kiadott rendőrségi közlemény alapján) a férfi roppant különösen festett. Ruházata és haja mocskos volt, továbbá erős bűz áradt belőle, ami „rohadt gyümölcs szagához” hasonlított. Shanna elmondta, hogy az ismeretlen személyazonossági illető részegnek tűnt, amikor tántorogva, botladozva próbálta üldözőbe venni.

Mivel a május és július között történt véres és gyilkos kannibál támadások ügyét továbbra sem sikerült megnyugtatóan lezárni, az RPD nagyon komolyan veszi Miss Williamson beszámolóját. A támadó személyleírása feltűnően hasonlít a szemtanúk által júniusban, a Victory Parkban látott csoport tagjainak leírásához. Harris polgármester ma késő délután sajtótájékoztatót tart. Brian Irons rendőrparancsnok máris bejelentette, hogy az első újonnan munkába álló rendőrtisztek érkezése a jövő héten várható, valamint hogy a rendszeres őrjáratokat ezentúl a belvárosi park környékére is kiterjesztik.

1.

1998. szeptember 26.

A srácok Barry furgonjában kuporogva órá vártak, ezért Jill megpróbált igyekezni. Nem volt könnyű dolga. Utolsó itteni látogatása óta alaposan felforgatták a házat. A padlón szétszórt könyvek és papírok, kisebb berendezési tárgyak hevertek, ráadásul túl sötét volt ahhoz, hogy könnyedén tájékozódjon a szétvert bútorok között. Bosszantotta, hogy a betörők félig romba döntötték kicsiny otthonát, de igazából egyáltalán nem lepte meg. Úgy gondolta, hálát adhat a sorsnak azért, hogy nem érzélgős típus, azért meg főleg, hogy a behatolók nem találták meg az útlevelét.

A hálószoza sötétjében találomra összemarkolt néhány zoknit és fehéreneműt. A nyaláb ruhát betuszkolta ütött-kopott hátizsákjába; közben azon bosszankodott, hogy nem kapcsolhatja fel a villanyt. Sötétben csomagolni sokkal nehezebbnek bizonyult, mint gondolta. Még akkor se lett volna könnyű, ha nem dűlják szét a házat. A sötétség megnehezítette a dolgát viszont tisztában volt azzal, hogy nem kínálhatnak fel az ellenségeiknek egyetlen esélyt sem. Valószínűtlennek tűnt, hogy az Umbrella továbbra is figyelgeti az otthonaikat, de ha valaki rajtuk tartja a szemét, akkor fennáll a veszélye egy rajtaütésnek és az ezzel járó ádáz tűzharcnak.

Jill Valentine torkig volt a rejtőzködéssel. Cselekedni akart, és a dolgok állása alapján úgy tűnt, hogy erre bőven lesz is lehetősége. Külföldre készültek, hogy megtámadják az ellenség főhadiszállását, és bár elég nagy volt az esélye, hogy menet

közben megölik őket, mégis jól érezte magát, mert legalább nem kellett többé Racoonban bujkálnia és penészednie. Az elmúlt héten két titokzatos támadás történt a városban. Chris és Barry kételkedett a veszély nagyságában, viszont mindketten jól tudták, mit művel a T-vírus az emberekkel. Barry úgy vélte, az egész csupán egyfajta perverz reklámfogás, amelynek lényege, hogy az Umbrella „megmenti” a várost, mielőtt bárkinek komoly baja esik. Chris egyetértett ezzel, és kitartott amellett, hogy az Umbrella nem teszi tönkre tudatosan a saját városát, tekintetbe véve mindazt, ami a Spencer-birtokon történt nemrégiben. De Jill nem volt felkészülve arra, hogy bármit is feltételezzon. A mamutvállalat már éppen eléggé bebizonyította, hogy nem képes féken tartani kutatásainak borzalmas és gyilkos eredményeit – nem beszélve azokról a dolgokról, amelyekkel Rebecca és David Trapp csapata találta szemben magát Maine államban.

Pillanatnyilag nem volt ideje ezeken a dolgokon töprengeni, mert mindössze néhány órájuk maradt a gép indulásáig. Kikapta a zseblámpát a hátizsákjából, és már éppen indult volna a nappali felé, amikor eszébe jutott, hogy egyetlen melltartó van nála. Megfordult, odalépett a kihúzott fiókhöz, és beletúrt. Másféle ruhája volt bőven; a cuccok egy része Brad hagyatékából származott, aki elszökött a városból, és bár a fiú egyetlen ruhája sem illett Chris magas vagy Barry széles, izmos alakjára, neki éppen megfelelt.

Jillnek nem volt különösebben kedve ahhoz, hogy mihelyt megérkeznek Ausztriába, azzal kezdje az akciót, hogy melltartóvadászatra indul.

– Hiúság, fehérenemű a neved... – morogta halkan, miközben óvatosan lépkedett a szemétkupacok között. Kétszer is át kellett kutatnia a fiókot, hogy megtalálja a ravaszul bujkáló ruhadarabokat. A zsákjába gyömöszölte őket, majd a bérelt ház előszobája felé indult. Mióta rejtőzködő életmódra kényszerültek, ez volt a második alkalom, hogy itt járt, és volt egy olyan érzése, hogy jó darabig nem is tér vissza ide. Az egyik könyvespolcon volt egy fénykép az apjáról, azt feltétlenül magával akarta vinni.

Fürgén átlépett egy sötét halmon, az egyik kezével leárnyékolta a zseblámpát, felkattintotta, és a keskeny fénynyalábot arra a sarokra irányította, ahol a könyvszekrény állt. Az Umbrella csapata a padlóra borította a szekrényt, de az már nem jutott eszükbe, hogy átkutassák a szerteszét szóródott könyveket. Rajtuk kívül csak a jó ég tudta, hogy voltaképpen mit kerestek; Jill gyanította, hogy a STARS-csapat hollétére utaló nyomokat. A Barry házát ért támadás és az öbölben végrehajtott, katasztrofális véget ért küldetés után nem ringathatták magukat abban az illúzióban, hogy az Umbrella a jövőben fogja magát, és egyszerűen nem vesz tudomást a létezésükről.

Hamar megtalálta a keresett könyvet. A meglehetősen rikító külsejű, *Börtönélet* című kötet láttán az apja alighanem elnevette volna magát. Felkapta, és gyorsan végigpörgette a lapokat. Akkor állt meg, amikor a lámpa fénye egyenesen Dick Valentine ravaszul mosolygó arcára esett. Nemrégiben küldte a képet az egyik levelében, és a lány a könyvbe rejtette, nehogy elveszítse. A fontos dolgok elrejtése már fiatal kora óta szokása volt.

Ledobta a könyvet. Amint a képre esett a tekintete, azonnal megfeledkezett a sietségről. Az ajkán halvány mosoly játszott. Úgy vélte, valószínűleg az apja az egyetlen ember a világon, akinek valahogy, valamiért jól áll a narancssárga kezeslábas. Egy pillanatig azon gondolkodott, vajon mit szólna Dick a lánya jelenlegi, életveszélyes helyzetéhez. Meglehetősen áttételes módon ugyan, de végső soron ő volt a felelős mindezért, legalábbis Jill miatta kötött ki a STARS-nál. Miután elkapták és bebörtönözték, Dick sürgetni kezdte a lányát, hogy szakítson bűnöző életmódjával, sőt azt is bevallotta, hogy tévedett, amikor megtanította a tolvajlás mesterfogásaira. Így aztán Jill, a világ egyik legnagyobb betörőjének lánya törvényes megélhetés után nézett, és néhány hónappal később már nem a társadalom ellen, hanem érte dolgozott.

Aztán számos haláleset történt Racoonban, és a STARS felfedezett egy ezekkel összefüggésbe hozható összeesküvést. Az Umbrella mamutvállalat biofegyverek előállításával foglalkozott,

egyebek között egy olyan vírussal, ami az élőlényekből vérszomjas, értelem nélküli szörnyetegeket csinál. Senki sem hitt az osztag túlélő tagjainak, ráadásul a hatalmas vállalat mindent megtett azért, hogy erkölcsileg lejárassa vagy fizikailag megsemmisítse azokat, akik felfedezték az ördögi bűncselekményt. A STARS életben maradt tagjai kénytelenek voltak elrejtőzni. Megpróbáltak felkutatni bizonyítékokat, de semmit sem találtak. Az Umbrella folytatta veszedelmes kísérleteit, és kockára tette egy csomó ártatlan ember életét.

Most pedig egy valószínűleg öngyilkos küldetésre indulunk Európába. Megpróbálunk beszivárogni a multimilliárdos vállalat főhadiszállására, hogy megállítsuk, mielőtt elpusztítja az egész bolygót. Tudod, apa, azon gondolkodom, mit szólnál mindehhez? Feltéve, hogy egyáltalán elhinnéd ezt az elképesztő mesét...

– Büszke lennél rám... – suttopta.

Sejtelve sem volt arról, hogy félhangosan beszél, és abban sem volt biztos, hogy teljesen igaza van. Az apja inkább aggódott volna. Ennél jóval kevésbé veszélyes munkakörben szeretne volna látni, és ahhoz viszonyítva, amire most készült, a betörés körülbelül annyira veszélyes foglalkozás, mint a bérszámfejtés.

Egy hosszú pillanatot követően a hátizsák egyik zsebébe csúsztatta a képet, majd körülhordozta a tekintetét otthonának romos maradványain. Továbbra is az apja járt a fejében, hogy vajon miképpen vélekedne életének furcsa, halálos veszedelmet hordozó fordulatáról. Ha a dolgok jól mennek, talán személyesen is megkérdezheti majd tőle.

A tervek szerint Rebecca Chambers és a Maine-beli küldetés többi túlélője továbbra is rejtőzködni fog. Csendesen kutakodnak a STARS hálózatában, hátha kapnak valahonnan némi támogatást, és az Umbrella főhadiszállásáról érkező információkra várnak, amiket remélhetőleg Jill, Chris és Barry szolgáltathat majd. A vállalat vezérkarának hivatalos központja Ausztriában volt, bár valamennyien gyanították, hogy a T-vírust kiöltő koponyák valahol máshol rejtőzködnének, egy vagy több titkos komplexumban.

Amit soha az életben nem találsz meg, ha nem kapsz rá végre. A srácok már azt hiszik, hogy ledőltél egyet sziesztázni!

Jill a vállára lendítette a hátizsákot, és egy utolsó pillantást vetett a szobára, mielőtt a konyhán keresztül a hátsó ajtóhoz indult. Rothadó gyümölcs bűze terjengett a levegőben. Amikor utoljára itt járt, a hűtőszekrény tetején hagyott egy kosár körtét és almát. A kosár tartalma időközben alighanem pépesre rothadt. Bár tudatában volt mindennek, a szag borzalmas emlékeket idézett fel benne; a hirtelen rátörő emlékképek hatására végigfutott a hátán a hideg. Odasietett a csukott ajtóhoz, és közben megpróbálta kisöpörni agyából a Spencer-kastélyban látott borzalmakat.

Félig elrothadva kóboroltak, a folyosókon. Nedves vagy éppen csontszáraz ujjukat nyújtogatták feléd. A szétmállott arcokat elborította a genny...

– Jill?

Alig tudta visszafojtani riadt sikolyát, amikor Chris halkan megszólalt odakint. Az ajtó kinyílt, a férfi megjelent előtte, bár csak a testének körvonalait látta a távoli utcai lámpák gyenge fényében.

– Igen, itt vagyok... – sóhajtott a nő, és közelebb lépett. – Sajnálom, hogy ennyit időztem, de érzésem szerint az Umbrella emberei alighanem buldózerrel jöttek!

Jill a halvány fényben is ki tudta venni a Chris arcán megjelenő félmosolyt.

– Már kezdtük azt hinni, hogy elkaptak a zombik! – mondta a férfi, és bár hanghordozása könnyed volt, a hangjában valódi aggodalom csengett.

A lány tudta, hogy a kollégája megpróbálja enyhíteni a feszültséget, de képtelen volt viszonzni a mosolyt. Túl sok ember halt meg irtózatok körülmények között amiatt, amit az Umbrella szabadjárá engedett a város melletti erdőben. Arra gondolni sem mert, hogy mi történt volna, ha a baleset Racoon City közvetlen közelében vagy a városhatáron belül, a sűrűn lakott negyedekben következik be.

– Ez cseppet sem volt vicces! – jegyezte meg halkan.

Chris mosolya elhalványult.

– Tudom! Bocs! Kész vagy?

Jill bólintott, bár nem érezte, hogy teljes mértékben felkészült volna az előttük álló megpróbáltatásokra. De persze arra sem volt felkészülve, amit már maguk mögött hagytak. Az elmúlt néhány hét során a realitásokkal kapcsolatos felfogásmódja jelentős változásokon ment keresztül. Most már biztosan tudta, hogy alkalomadtán a hétköznapi élet közönséges dolgai is rémálommá változnak.

Gonosz, lelketlen nagyvállalatok, őrült tudósok, gyilkos vírusok. És persze a sétáló halottak...

– Igen – bólintott végül –, kész vagyok!

Mindketten kiléptek a házból. Amikor Jill bezárta maga mögött az ajtót, hirtelen különös és nyomasztó bizonyosság fogta el. Megérezte, biztosan tudta, hogy soha többé nem teszi be a lábát ebbe a házba, és azt is, hogy ők hárman sohasem térnek vissza Racoon Citybe.

De nem azért, mert velünk történik valami. Valami történni fog, az tuti, de nem velünk!

A kezét a kilincsen hagyva egy pillanatra megállt, és megpróbálta a helyére tenni a bizarr gondolatot. Ha túlélük a nyomozást, ha sikeresen megvívják a harcukat a lelkiismeret nélküli Umbrellával, akkor miért ne térnének vissza az otthonaikba? A választ sűrű homály burkolta, de a megérzés kellemetlenül erősen áthatotta. Valami nagyon rossz fog történni, valami...

– Hé, Jill, jól vagy?

Chrisre pillantott, és ismét az iménti aggodalmat látta a férfi arcán. Az utóbbi hetekben elég közel kerültek egymáshoz, ráadásul Jill gyanította, hogy Chris azt sem bánná, ha még szorosabbá válna a viszonyuk.

Ó, mert te igen, mi?

A fenyegető, a jövőben bekövetkező iszonyat előérzete már halványodott, a helyét más jellegű bizonytalanságok és zavaros

érzések foglalták el. Jill megborzongott. Megpróbálta összeszedni magát, és biccentett Chrisnek. Tisztában volt azzal, hogy a New Yorkba tartó járat nem fogja megvárni, amíg ő kielemezzi a megérzéseit, és azt is tudta, hogy ostobaság aggódni olyan dolgok miatt, amelyeket nem tud sem uralni, sem pedig irányítani.

– Tűnjünk innen a pokolba! – mondta, és komolyan is gondolta.

Elindultak az éjszakában. A maguk mögött hagyott ház olyan magányos volt és olyan csendes, mint egy rég elfelejtett sír.

2.

1998. október 3.

Az esti szürkület lassan, szinte észrevétlenül telepedett rá a hegyekre. A látóhatár bíboros homályban úszott. A kanyargós, szürke aszfaltcsík átkígyózott az egyre sűrűbbé váló sötétségen. Az utat a felhőtlen égbolt felé nyújtózó, mély árnyékba burkolózó hegyek vették körül.

Leon bizonyára jobban értékelte volna a fenséges látványt, ha nem bosszantja az a tény, hogy alaposan elszámította magát a megérkezés időpontjával kapcsolatban. Azt biztosan tudta, hogy időben odaér a munkahelyére, és nem késik el rögtön az első munkanapján, de abban reménykedett, hogy még munkába állás előtt elfoglalhatja az új lakását, lezuhanyozhat, és megvacsorázhat. Ehelyett talán bekaphat valamit a kapitányság felé vezető úton egy gyorsétteremben, és persze szó sem lehetett kicsomagolásról. Azzal ugyan megmentett magának néhány percet, hogy előre felvette az egyenruháját, de összességében véve alaposan eltolta a dolgot.

Ez a helyzet, Kennedy rendőrtiszt! Ez az első munkanapod, és egy nyamvadt sajtburger maradványait fogod piszkálgatni a fogaid közül, mialatt körbeautózol a városban. Íme, így fut be egy vérbeli profi!

A műszakja este kilenckor kezdődött, és már nyolc óra is elmúlt. Kicsit erősebben rányomta a bakancsát a gázpedálra; a Jeep elsüvített egy tábla mellett, ami arról értesítette, hogy félórányi autózás választja el Racoon Citytől.

Legalább az út üres volt. Néhány nyergesvontatót leszámítva egy teremtet lélekkel sem találkozott bizonyos ideje, amit ő több órának érzett. A szabad úttest igencsak jótékony változást jelentett a New York külső kerületeiben átélt országúti diliházhoz viszonyítva. A dugóra ráment az egész délutánja. Valójában már előző este megpróbált üzenetet hagyni az ügyeletes tisztnél, hogy késni fog, de valami baj lehetett a vonallal, mert a készülék állandóan foglalt jelzést adott.

Ami kevés bútora volt, azt már átvitte az új lakásába. Leendő otthona Racoon City munkások lakta, de alapjában véve jó környéknek számító Trask kerületében volt. Két háztömbnyi távolságra zöldellt egy csinos park, és mindössze öt perc autózással elérhette a kapitányságot. Úgy sejtette, az életében nem lesz több kínlódás, nem lesznek a környezetében se túlszúfolt nyomornegyedek, se brutális verekedések és emberölések. Pokolian szégyellte magát amiatt, hogy a „tökéletes rendőrtiszt” úgy áll munkába az első napján, hogy még kicsomagolni sem képes, viszont úgy érezte, ha ezt túléli, akkor nyugodt, békés életnek néz elébe egy nyugodt, békés közösségben.

Racoon még csak nem is hasonlít a Nagy Almára. Persze, az utóbbi néhány hónapot leszámítva. Azok a gyilkosságok!

Ez a gondolat izgalmat keltett benne. Ami Racoonban történt, az iszonyú és émelyítő. Az elkövetőket nem kapták el, a nyomozás csak most fog beindulni igazán. Úgy érezte, Irons megkedvelte őt, legalább annyira, mint amennyire az akadémia vezérkara, és forrón remélte, hogy kap egy esélyt. Nagyon szeretett volna a kannibál gyilkosok ügyén dolgozni.

Hallott ugyan arról rebesgetni, hogy Irons parancsnok nem könnyű eset, de egy olyan kiválóan képzett embert, mint ő, senki sem hagyhat figyelmen kívül. Végül is a legjobb tíz között volt az akadémián, és nem számított teljesen idegennek a városban. Gyerekkorában, amikor a nagyszülei még éltek, majdnem minden nyári vakációját Racoon Cityben töltötte. Akkoriban a városi rendőrkapitányság még a mostani könyvtár épületében volt, és

az Umbrella is messze járt még attól, hogy virágzó, pezsgő településsé varázsolja az álmos kisvárost. Raccoon tulajdonképpen megmaradt ugyanannak a barátságos, csendes helynek, ami gyerekkori emlékeiben élt. Ha egyszer végleg leszámolnak a kannibál gyilkosokkal, ismét ideális lakóhely lesz: gyönyörű, tiszta, jómódú polgárok lakta közösség, amely rejtett paradicsomként bújik meg a hegyek között.

Szóval, egy-két hét elteltével felveszem az itteni ritmust, és Irons észreveszi, hogy milyen pontos, jól megfogalmazott jelentéseket írok, vagy kiszúrja, hogy milyen jó lövész vagyok. Megkér majd, hogy vessek egy pillantást az ügy aktáira, hogy megismerjem a részleteket is. Akkor aztán körülnézek egy kicsit, és észreveszek valamit, amit addig még senki. Egy nyomot például, vagy egy több áldozatra jellemző motívumot. Talán akkor bukkanok rá valamire, amikor átfutom valamelyik szemtanú beszámolóját, amit eddig nem a megfelelő módon olvastak. Senki sem jött rá a megoldásra, mert ők már túl régóta benne élnek az ügyben! És akkor megérkezik ez a zöldfülű zsaru, és egy szempillantás alatt megoldja az esetet, nem egészen egy hónappal azután, hogy kijött az akadémiaéről!

Leon arcán halvány mosoly jelent meg, amely nyomban el is tűnt, amikor az út bal szélén feltűnt egy sötét árnyék. Ugrott egyet, és keresztben átrohant a Jeep előtt.

– Jézusom!

A fékre taposott, és elrántotta a kormányt. Egy szempillantás alatt kizökkent az álmodozásból, miközben hevesen küzdött, hogy visszanyelje az uralmát a nehéz jármű felett. A fékek befogtak, a gumik visítása sikoltásként hangzott. A Jeep kifarolt, és az utat szegélyező fasorral szembefordulva csúszott egy darabig, majd végül, jókora zökkenést követően, megállt az útpadkán. Leon szíve hevesen ugrált a mellkasában, a gyomra fájdalmas görcsbe szorult.

Letekerte az ablakot, és a fejét kidugva fürkészte az út menti, árnyékos területeket. Az állatot kereste, amely az imént átfutott előtte az országúton. Nem ütötte el, de nem sokon múlt. Egész

biztosan kutya volt, még hozzá elég nagy testű, bár nem látta tisztán. Talán németjuhász vagy egy jó nagyra nőtt dobermann, de...

Valami átkozottul nem stimmelt azzal az állattal! Csak a másodperc törtrészéig látta az izzó, vörös szempár villanását és a karcsú, farkasszerű testet. És volt ott még valami. Bár fennállt a lehetősége annak, hogy csupán a fénytörés űzött vele tréfát, úgy látta, mintha az állat testét fehér, áttetsző nyálka borította volna.

– Jézusom! – mordult fel újra, ezúttal jóval halkabban. Megkönnyebbülést érzett, de ahogy csökkent a vérében az adrenalin mennyisége, hirtelen elfogta a harag. Az az ember se normális, amelyik engedi a kutyáját szabadon rohangálni. Tetszik nekik, hogy kis kedvencük szabadon mozoghat, aztán persze nagyon meglepődnek, amikor Fifikét laposra vasalja egy autó!

A Jeep csak néhány méter távolságra állt a táblától, amelyen a „Racoon City 10 mérföld” felirat virított. Leon éppen csak el tudta olvasni a betűket az egyre sűrűbbé váló sötétségben.

Az órájára pillantott. Még majdnem harminc perce maradt, hogy beérjen a rendőrkapitányságra. Lehunyta a szemét, és mélyeket lélegzett, miközben hűvös, fenyőillatú szellő legyezte az arcát. Az elhagyatott útszakasz szinte természetellenesen csendesnek tűnt, mintha a táj is várt volna valamire.

A szívverése lassan visszaállt a normál ritmusra, viszont meglepetten észlelte, hogy továbbra is kényelmetlenül érzi magát, sőt kimondottan ideges. *A Racoonban elkövetett gyilkosságok... Nem állatok öltek meg néhány embert? Vad kutyák, vagy ilyesmi? Talán ez az állat sem házi kedvenc volt!* A gondolat kellemetlenül érintette, de még rosszabb volt a hirtelen rátörő érzés, hogy a kutya továbbra is a közelében van, és a fák alatti sötétségből figyelemmel követi minden mozdulatát.

Isten hozta Racoon Cityben, Kennedy rendőrtiszt! Figyeljen a dolgokra, amik talán magát figyelik!

– Ne legyél seggfej! – morogta, és egy kicsit jobban érezte magát a hangjában csengő komoly, felnőttés tónustól. Gyakran

megfordult a fejében, hogy vajon kinövi-e valaha túlfejlett képzeletét.

Gyerekesen ábrándozol, hogy elkapod a rossz fiúkat, aztán sötétben bujkáló fenevadakat találsz ki a saját szórakoztatásodra. Próbálj már meg a korodnak megfelelően gondolkodni és cselekedni, Leon! Zsaru vagy; az isten szerelmére, és ha nem vetted volna észre, felnőtől!

Beindította a motort, és visszakormányozta a terepjárót az útra. Szándékosan nem vett tudomást a különös, kellemetlen érzésről, amely az önmagát korholó belső hang dacára befészkelte magát az agya egyik zugába. Új munkája és csinos lakása volt egy szép, virágzásnak indult városban. Értett a dolgához, okos volt, és jól nézett ki. Minden rendben lesz mindaddig, amíg kordában tudja tartani a fantáziáját.

– Jó úton járok... – mormolta hangosan, és magára erőltetett egy vigyort, amiről úgy érezte, hogy nem igazán illik az alkalomhoz, de szükségesnek vélte a lelki békéje érdekében. Racoon City felé tartott, egy új élet ígérete felé, és úgy érezte, nincs semmi, ami miatt aggódnia kellene. Semmi a világon.

Claire teljesen kimerült, úgy fizikailag, mint érzelmileg, és a tény, hogy hosszú órák óta fájt a hátsó fele, tovább fokozta kínjait. Úgy érezte, a Harley motorjának dübörgése egészen a csontjai mélyébe fészkelte magát, a gyomrában érzett feszültség fizikai ellenpontjaként, de az egészben a legrosszabb erősen sajgó és szinte átsült alfele volt. Ráadásul sötétedett, és ő volt olyan ostoba, hogy nem vette fel a motoros bőrruhát. Tudta, hogy Chris teljesen ki lesz akadva emiatt.

Leszedi a fejem, de azt se bánom! Az istenért, Chris, csak legyél ott, és ordíts velem, hogy hogyan lehettem ilyen őrült!

A Harley-Davidson végigdübörgött a sötét úton. Az erőteljes hajtómű hangját visszaverték a sötét fák és a környező domboldalak. Óvatosan vette a kanyarokat, már csak azért is,

mert tisztában volt vele, hogy milyen kihalt az országút. Ha bukik, hosszú időbe telik, mire valaki egyáltalán észreveszi, hogy történt valami.

Mintha kicsit is számítana! Édes lányom, ha motorosruha nélkül borulsz, a beton darabokra szaggat, mint bolond konyhalány a mosogatórongyot!

Ostobaság volt, nagyon jól tudta, ostobaság volt úgy elrohanni otthonról, hogy még csak fel sem öltözött rendesen, de megéreztte, hogy valami történt Chrisszel. A pokolba is, valami történt az egész várossal! Az elmúlt néhány hét folyamán egyre erősödött benne a gyanú, hogy a bátyja bajban van. A délelőtti eredménytelen erőlködést követően képtelen volt tovább türtőztetni magát. Fél órán keresztül hívogatta a testvérét, de Chris nem vette fel. Aztán megpróbálta a rendőrkapitányságot, majd az összes ismerőst, de a telefonok vagy foglaltat jeleztek, vagy csak csengtek, csengtek gyötrelmesen hosszú percekig.

Határozottan idegesítő jelenség volt. Racoon City fikarcnyit sem érdekelt. Csak az számított, hogy Chris a városban van, és valami rossz történt vele.

Tisztában volt azzal, hogy nem volna szabad így gondolkodnia, de csakis Chris maradt meg neki. Az apjuk meghalt egy építkezésen, amikor még mindketten gyerekek voltak. Miután három évvel ezelőtt egy autóbalesetben az anyjuk is követte a férjét, Chris mindent megtett, hogy eljuttassa a szülei szerepét. Bár csak néhány évvel volt idősebb nála, segített bejutni neki az egyetemre, keresett a számára egy megfelelő terapeutát, sőt még némi anyagi támogatást is küldött havonta a biztosítási kötvényekből származó pénz mellé, amit ő „körbeforgó pénz”-nek nevezett. És mindennek a tetejébe rendszeresen felhívta telefonon – leszámítva az utolsó másfél hónapot, amikor egyáltalán nem jelentkezett, sőt egyetlen hívásra sem válaszolt. A lány megpróbálta meggyőzni magát, hogy ostobaság ennyire aggódni, talán végre összejött egy nővel, vagy a STARS felfüggesztése ügyében megmozdultak végre a dolgok, de képtelen volt teljes mértékben megnyugodni.

Miután három levele is megválaszolatlan maradt, és napokig várta a telefon csengését, felhívta az RPD-t. Abban reménykedett, hogy lesz ott valaki, aki tudja, mi folyik a városban, de a kagylóban nem hallott mást, csak a foglalt jelzés gyűlöletes hangját.

A hálósobájában üldögélt, hallgatta a lélektelen gépi mekegést, és hirtelen őrijítő aggodalom fogta el. Az elméjének racionális része azt mondta neki, hogy ne essen pánikba, egy tönkrement vonal miatt igazán kár idegeskedni, de görcsösen vágyott rá, hogy tegyen végre valamit. Reszkető kezekkel végiglapozta a telefonkönyvét, s sorra tárcsázta bátyja barátait és kedvenc helyeit. A számokat Christől kapta azzal, hogy ha vészhelyzetbe kerül, és nem éri el őt, próbálkozzon meg ezekkel. Sorban hívta Barry Burtont, Emmy kifőzdéjét és egy David Ford nevű zsarut, bár vele még sosem találkozott személyesen. Még Billy Rabbitson telefonjával is megpróbálkozott, noha Chris elmesélte neki, hogy a férfi hónapokkal korábban eltűnt. David Ford túlterhelt üzenetrögzítőjét leszámítva mindenütt foglalt jelzés volt a válasz.

Végül feladta. A lelkében dúló aggodalmat kezdte kiszorítani a pánik. Racoon City csupán néhány órányi autóútra esett az egyetemtől. Egyre csak gyötrődött. Valahol a tudata mélyén tisztában volt azzal, hogy már majdnem teljesen hatalmába kerítette a kétségbeesés. Aztán egyszerűen csak felkapta a sisakját, és útnak indult.

Talán nagy marhaság volt. De hogy nem gondolkodtam, az teljesen biztos. Ha Chris jól van, jót röhögünk majd azon, hogy milyen nevetségesen paranóias vagyok. De amíg meg nem tudom, hogy mi folyik Racoonban, egy perc nyugtom sem lesz!

Lassan a nappali fény utolsó derengése is eltűnt az égboltról. A viaszszerű telihold és a motor reflektora elég fényt biztosított, hogy tájékozódni tudjon. Tisztán leolvashatta az út mellett álló táblára írt információt: Racoon City 10 mérföld.

Igyekezett megnyugtatni magát. Folyamatosan mondogatta, mint egy imát, hogy Chris jól van, és bármi történt a városban,

valaki már bizonyára uralja a helyzetet. Rákényszerítette magát, hogy a súlyos motor irányítására koncentráljon. Rövidesen beáll a teljes sötétség, ami nem éppen ideális a motorozáshoz, de úgy számított, hogy addigra már Racoomban lesz.

3.

Amikor Leon elérte Racoon City peremét, még mindig maradt húsz perce, de úgy döntött, hogy a meleg vacsora várhat egy kicsit. Előző látogatása során látott a városban néhány ételautomatát. A masinákban biztosan talál majd valamit, amivel ideiglenesen elverheti az éhségét. Nem rajongott túlságosan a régi, poshadt cukorkáért és az avas mogyoróért, de nem okolhatott mást, csakis magát. A saját átkozott ostobaságának köszönhetette a késést, mivel nem vette számításba New York idegtépő forgalmát.

Ahogy egyre közelebb jutott a céljához, a nyugodt autózás lecsillapította zaklatott idegeit. Elhaladt néhány a várostól keletre fekvő kisebb farm mellett. Látott pár raktárépületet és vásárteret, majd elsüvített egy kamionpihenő mellett, amely Racoon városias és falusias részének határát jelezte. A tudat, hogy hamarosan itt fog járőrözni, ezeken a külvárosi utcákon, s gondoskodni fog az itt lakók biztonságáról és nyugalmáról, meglepően jó érzéssel töltötte el, sőt egyenesen büszkévé tette. A nyitott ablakon beáradó kora őszi levegő kellemesen felfrissítette. A felkelő hold minden látható tárgyat ezüstös színben fürdetett.

Nem fog elkésni, és néhány órán belül hivatalosan is Racoon rendőrei közé fog tartozni...

A Bybee a várost észak-déli irányban átszelő főutcák egyike volt. Leon úgy számolta, hogy ezen végigautózva percekben belül eléri a rendőrkapitányság épületét. Amikor rákanyarodott a négysávos sugárútra, hirtelen beléhasított a felismerés, hogy valami nincs rendjén. Az első néhány háztömb mellett elhaladva

kissé meglepődött. Az ötödik után már kifejezetten megdöbbsent. Amit tapasztalt, az nem csupán különös volt, hanem... hanem egész egyszerűen lehetetlen!

A város keleti részén több volt az üres telek, mint az épület. Ha valaki ebből az irányból érkezett Racoonba, akkor a Bybee volt az első igazi városi út, amellyel találkozott. Ezen a környéken számos bár és olcsó étterem várta a vendégsereget. Működött itt egy olcsó mozi, amelyben a plakátok alapján ítélve csak horrorfilmeket és erotikus vígjátékokat játszottak. A bőséges mennyiségű szórakozóhely a racooni fiatalok kedvenc búvóhelyévé tette a környéket. Volt itt néhány felkapott söröző, ahol csapolt sört és forró grogot kaphatott a téli sportokért rajongó egyetemi ifjúság. Errefelé szombaton, este háromnegyed kilenckor nagy éjszakai életnek kellett volna folynia!

Ezzel szemben Kennedy azt látta, hogy az utat szegélyező egy- vagy kétszintes házak, az üzletek és éttermek többsége sötétbe burkolózik, és a néhány kivilágított épület körül sem látott az égvilágon senkit. Rengeteg autó parkolt a járdák mellett, de egy teremtet lélek sem járt az utcán. A Bybee, a portyázó középiskolások és egyetemisták kedvelt környéke teljesen elhagyatott volt.

Hol a pokolban vannak az emberek?

Agya lázasan kereste a választ, miközben lassan gurult előre a csendes utcán. Kétségbeesetten kutatta a jelenség okát és azt, hogyan lehetne enyhíteni a hirtelen rátelepedő, izzasztó nyugtalanságon. Arra gondolt, talán valami nagy ünnepség zajlik éppen. Lehet, hogy Racoon is átvette az Oktoberfest hagyományát, és éppen ma este van a nagy eszem-iszom.

Aha, de mindenki ott van? Pokoli jó buli lehet!

Hirtelen rádöbbsent, hogy az úton egyetlen autóval sem találkozott. Egyetlen embert sem látott, mióta majdnem elütötte azt a kutyát vagy tíz mérföldre a várostól. Senkit! Ezzel a nyugtalanító gondolattal érkezett a következő felismeréshez, ami kevésbé volt drámai, de sokkal gyorsabban átjárta.

A levegőben kellemetlen bűz terjengett. Sőt, nem is kellemetlen, hanem egyenesen pokoli bűz! *Atya ég, egy döglött görény! És alighanem okádott is, mielőtt kimúlt...*

Levette a lábát a gázpedálról, és hagyta lelassulni a Jeepet. Úgy tervezte, ráfordul a Powellre, amitől már csak egy háztömbnyi távolság választotta el. A szörnyű szag és az életjelek teljes hiánya miatt kirázta a hideg. Talán meg kellene állnia, és körül kéne néznie egy kicsit. Keresni valami jelet, ami legalábbis utalna rá, hogy merre van a lakosság.

– Hoppá! – kurjantott fel. Elvigyorodott, amikor meglátta a két alakot.

Hirtelen megkönnyebbült, és kissé kitisztultak összekuszálódott, zavaros gondolatai. Két ember ácsorgott a sarkon, azaz pontosan előtte. Az utcai lámpák az út másik oldalán sorakoztak, de a két alak sziluettje tökéletesen kirajzolódott a sötét háttér előtt. Egy szoknyás asszony és egy bakancsos férfi állt nem messze tőle. A páros dél felé tartott a Powellen. Ahogy Leon közelebb ért, látta a mozgásukon, hogy eszeveszett módon részegek. Mindketten betántorogtak egy irodaszereket árusító üzlet árnyékába, és eltűntek a szeme elől. A rendőr úgy döntött, mivel amúgy is arra ment volna, megáll, és megkérdezi őket, hogy mi a fene folyik itt.

Tuti, hogy O'Kellytől jönnek! Egy-két korsóval több mehetett le a torkukon a kelleténél, de amíg nem ülnek volán mögé, bánom is én! Hú, de hülyén fogom magam érezni, amikor a kollégák elmesélik, hogy nagy ingyenes koncertet tartanak, össznépi zabálást, ahová mindenki hivatalos!

Szinte beleszédült a megkönnyebbülésbe. Befordult a sarkon, és a párost keresve a nyomasztó, sötét árnyékra szegezte a tekintetét. Nem látta őket, azt viszont felfedezte, hogy az irodaszerüzlet és a mellette álló ékszerbolt között szűk sikátor nyílik. Talán a két erősen ittas személy egy kis szünetet tart, hogy... khm... megkönnyebbüljön. Vagy valami kevésbé törvényes dologra készülnek?

A francba!

Leon a fékre taposott, miközben vagy fél tucat fekete árnyék röppent fel a betonról. A Jeep reflektorainak fénye egy pillanatra megvilágította a sötét testeket. Leonnak úgy tűnt, mintha óriási, fekete, szélkavarta faleveleket látna. Eltartott egy másodpercig, mire rájött, hogy egy madárraj rebhent szét a közeledtére. Egyetlen hangot sem adtak ki, de a férfi elég közel volt ahhoz, hogy hallja a szárnyaik surrogását. Varjak voltak, amelyek éppen jóízűen lakmároztak valami elgázolt élőlény teteméből, ami úgy festett, mint egy...

Ó, istenem!

Egy emberi test feküdt az út közepén, talán hat-nyolc méternyire a Jeep elejétől. Az arca lefelé fordult, de így is látszott, hogy egy nő hever mozdulatlanul az aszfalton. Az egykor fehér blúzon éktelenkedő sötétvörös, nedvesen csillogó foltokból ítélve nem egy sörtől bódult egyetemista volt, aki rossz helyen dőlt le megpihenni.

Megtámadták! Valami szemétláda leütötte, kifosztotta, és elszellett. Jézusom, micsoda balhé!

Leon leállította a motort, s már félig kiszállt az autóból, amikor hirtelen eszébe ötlött valami, és habozni kezdett. A gyomorforgató bűz nyomasztóan terjengett a hűvös esti levegőben. Az agya leragadt egy gondolatnál, amit nem szívesen vett fontolóra, de tudta, hogy jobb, ha megvizsgálja a dolgot. Ez most nem szimulált gyakorlat volt, hanem a valós élet.

Mi van, ha nem rablásról van szó? Mi van, ha azért nincs senki az utcán, mert valami eszelős pszichopata vadászatra indult? A környéken mindenki elbújt, és rettegve lapít, a zsaruk már úton vannak, és lehet, hogy az a két ember sem részeg, hanem megsebesültek, és éppen segítséget keresnek!

Visszabújt a Jeepbe, és benyúlt az ülés alá. Matatott egy kicsit, majd a keze rátalált az ajándékra, amelyet a diplomaosztó ünnepségen kapott. Egy Desert Eagle 50AE pisztoly volt, a szokásos, huszonöt centiméter hosszúságú csővel. Az apja és a nagybátyja – mindketten rendőrök voltak – közösen vették neki. Az RPD nem ezt a fegyvert használta; a Desert Eagle sokkal

erősebb volt az itteni szolgálati pisztolyoknál, sőt talán a világ valamennyi pisztolyánál.

Kibányászott egy tárat a kesztyűtartóból, és a markolatba lökte. Amikor megérezte a fegyver megnyugtató súlyát kissé bizonytalan, meg-megremegő kezében, úgy érezte, hogy ez a legjobb ajándék, amit valaha is kapott. Két további tölténytárat dugott az övéen található zsebek egyikébe, mindegyik tárban hat lőszer lapult.

A föld felé fordította és csőre töltötte a fegyvert. Ellépett a Jeeptől, és gyors pillantásokkal felmérte a környezetét. Az éjszakai város korántsem volt ismerős a számára, de azt tudta, hogy az utcáknak nem volna szabad ennyire sötétnek lenniük. A Powell mentén számos utcai lámpa égőjét kitörték, vagy egyszerűen fel sem kapcsolták.

A véráztatta test sötét árnyékban hevert. Ha a Jeep fényszórói nem világították volna meg, észre sem veszi...

Óvatos léptekkel, oldalazva közeledett a fekvő alak felé. Miután maga mögött hagyta a terepjáró viszonylagos biztonságát, szörnyen védtelennek érezte magát. Remélte, hogy a nő még életben van, s bár ez nem tűnt túlságosan valószínűnek, mindenképpen ellenőriznie kellett.

Tett még néhány lépést. Tisztán látta, hogy egy fiatal nő fekszik előtte. Hosszú, vörös haja eltakarta az arcát, a ruháján sem látszott semmi feltűnő. Fehér blúzt, farmer rövidnadrágot és bőrszandált viselt. A véres blúz elrejtette a sérülések nagy részét, de az látszott, hogy tucatnyi seb éktelenkedik a testen. A vérrel átitatott ruhán lévő, szaggatott szélű lyukak alatt széttépett, vörösen csillogó testszövetek és kiszakadt izomdarabok látszottak.

Leon nagyokat nyelt. A bal kezébe fogta a fegyvert, és leguggolt a nő mellé. A hűvös, nyirkos bőr rugalmasan engedett tapogató ujjainak, miközben a nyaki verőeret kereste. Eltelt néhány másodperc. Leon ismét szörnyen fiatalnak és rémültnek érezte magát, miközben megpróbálta felidézni magában az

újraélesztési eljárást. Imádkozott, hogy reszkető ujjai rátaláljanak a pulzusra.

Nem járt sikerrel. A derékszíjába dugta a Magnumot, majd megfogta a nő könyökét, hogy a hátára fordítsa, és ellenőrizze a lélegzetvételt is. Amikor elkezdte emelni, észrevett valamit, aminek hatására visszaengedte a testet a földre. A szíve a torkába ugrott.

Az áldozat blúza felcsúszott, és Leon meglátta, hogy a gerincet illetve a hátsó bordákat kitepték a testből. A vöröses árnyalatú, megmaradt hátcsigolyák tompán fénylettek. A vékony, ívelt bordák maradéka eltűnt a szétszaggatott szervek masszájában. Úgy látszott, mintha megrágták volna a belső szerveket. Leonnak váratlanul beugrott néhány információ, amelyeket korábban elvetett, mert nem tartotta fontosnak őket. Az új adatokkal együtt hirtelen összeállt a kép, és megérezte, amint az igazi rettenetes sötét csápjai lassan belopóznak az agyába.

Erre a varjak képtelenek lettek volna, nekik az ilyesmi órákba telik! Ráadásul ki a fene hallott már olyat, hogy a varjak éjszaka járnak enni? És ez a pokoli bűz, ez nem jöhet a nőből, mert csak nemrégiben halhatott meg, ez inkább... A kannibálok!

Nem. Az nem lehet. Nem fordulhat elő, hogy egy embert megöljenek, majd részben felzabáljanak egy város utcáján anélkül, hogy valaki közbe ne avatkozna.

És még arra is volt idő, hogy azok a dögevők ideérjenek! Ahhoz, hogy ez megtörténhessen, a gyilkosoknak le kellett mészárolniuk a lakosság túlnyomó részét, ha ugyan nem az egész! Hogy ez valószínűtlen? Naná! De akkor mi ez a bűz, és hová tűnt mindenki?

Leon halk, mély mordulást hallott. A hang a háta mögül jött. Egy csoszsanó lépés, majd még egy. Egyetlen szempillantás alatt felállt és megpördült. A keze ösztönösen a Magnum után kapott. A néhány perccel korábban látott részeg páros volt. Lassan, tántorogva botladoztak felé. Időközben egy harmadik, tagbaszakadt fickó is csatlakozott hozzájuk. Az utóbbi illető ingét és csupasz alkarjait vér borította. Vér csöpögött a szájáról is, ami egy gumyszerű, vörös, vonagló nyílás volt tésztaszerű, rothadó

arcán. A másik, munkásbakancsot és nadrágtartót viselő férfi ugyanígy nézett ki. A szőke asszony fedetlen bőrfelületein vágások és sötét foltok éktelenkedtek, amelyeket Leon penészfoltoknak vélt.

A trió lassan, csoszogva közeledett. Elhaladtak a Jeep mellett. Lassan felemelték és előrenyújtották szikkadt, mészfehér kezüket, miközben nyöszörgő, éhes vonyításokat hallattak. A magas, vállas férfi orrából sötét folyadék tört elő, és lefutott megmegránduló ajkain. Leonra hirtelen rátört a felismerés, hogy a szörnyű, gennyes bűz nem más, mint bomlásnak indult hús szaga, és egyenesen belőlük árad.

Néhány pillanattal később egy negyedik alak is feltűnt, nem messze Leontól. Az út túloldalán került elő egy ajtónyílásból. Egy mocskos pólót viselő fiatal nő volt. A haját gumi fogta össze a tarkóján, az arcán ostoba, semmitmondó kifejezés ült.

Valami felmordult mögötte. Leon hátranézett a válla felett, és észrevett egy sötét hajú, rothadó kezű fiatal srácot. A fiú éppen előbotladozott a járdára boruló, baljóslatú sötétségből.

A rendőr felemelte a pisztolyt, és célba vette a hozzá legközelebb lévő förmedvényt, a nadrágtartós férfit. Az ösztönei sikoltva követelték, hogy ne habozzon, ne harcoljon, hanem eredjen futásnak. Rémuló volt, és bár látta, hogy mi folyik körülötte, továbbra is ésszerű magyarázatot keresett. Kellett lennie tudományosan megalapozott, logikus magyarázatnak!

Képtelen volt elfogadni, hogy kiéhezett, bomlófélben lévő hullák tartanak felé.

Vedd át a kezdeményezést, urald a helyzetet! Zsaru vagy!

– Rendben! Ennyi elég! Ne mozduljanak! – kiáltott rájuk.

A hangja erősen, határozottan csengett. A hanghordozása parancsoló volt és ellentmondást nem tűrő, de az imbolyogva vánszorgó lények nem tágítottak. A nadrágtartós férfi újra felmordult, és látszott rajta, hogy fikarcnyit sem törődik a mellkasára irányzott fegyverrel. A többiek kissé lemaradva követték. A félelmetes külsejű és viselkedésű teremtményeket legfeljebb három-négy méter választotta el a rendőrtől.

– Ne mozduljanak! – kiáltotta újra Leon.

A hangjában csengő pánik önmagát is meglepte. Hátrált néhány lépést. A tekintete jobbra-balra táncolt. Döbbenet fedezte fel, hogy még több nyüsztő, támolygó ember bukkan elő a sötét, vészjósló árnyékokból. Hirtelen megragadták a bokáját.

– Ne! – kiáltotta, és derékből hátrafordulva a fegyverével a háta mögé célzott.

Az út közepén fekvő, félig felzabált nő elszántan markolászta a bakancsát rászáradt vérrel borított kezével, és azon igyekezett, hogy közelebb vonszolja hozzá megnyomorított testét. Zihálva felrikoltott örült éhségében, miközben megpróbált Leon bokájába harapni. Véres nyál csorgott a vadul rángatózó szájából, a nyúlós folyadék végigfolyt a rendőr bakancsán. A kiáltás izgatott, őrző hangokat csalt ki a többiekből is.

Leon nem várhatott tovább. Belelőtt a zombivá lett fiatal nő hátának felső részébe. A fegyver éles csattanása után a szorítás rögtön engedett. Ebből a távolságból a lövedék valószínűleg darabokra tépte a szívet. A félig élő, félig halott teremtmény rángatózva visszazuhan a burkolatra.

Kennedy megfordult, és látta, hogy a többiek már csak másfél-két méterre vannak tőle. Gyorsan leadott még két lövést. A golyók mélyvörös foltokat robbantottak a legközelebb lévő lény mellkasába. A bemeneti sebből feketés-vöröses, sűrű folyadék lövellt ki.

A nadrágtartós férfi ügyet sem vetett a testébe csapódó nagy kaliberű, súlyos lövedékekre. Mindössze annyi történt, hogy egy pillanatra hátratántorodott, de rögtön újra nekiindult. Kinyitotta véres száját, és a torkából sziszegő, éhes nyüsztés tört elő. Kezeit vízszintesen előrenyújtotta, mintha beirányozná magát a gyomrát mardosó szörnyű éhséget enyhíteni képes célpontra.

Mi a fészkes fene ez?! Ekkora tűzerő egy elefántot is a földhöz csap! Leon hátrált egy lépést, majd ismét lőtt. És megint, és megint! Aztán kipattintotta az üres tárat, és máris a helyére csapta a következőt. Folytatta a tüzelést, de azok egyre csak jöttek felé. Rá se hederítettek a bűzlő testüket szagató

lövedékekre. Olyan volt, mint egy rossz álom vagy egy rossz film. Nem lehetett a valós világ, de a rendőr tudta, ha nem kezd el gyorsan hinni ezeknek a dolgoknak a létezésében, percekben belül meghal. Felzabálják ezek a...

Gyerünk, Kennedy mondd csak ki! Ezek a zombik!

A szörnyű lények elvágták a Jeephez vezető utat. Leon folyamatosan hátrált előlük, miközben újra meg újra beléjük lőtt.

4.

Ennyit tehát az éjszakai életről... Ez a hely kihaltabb, mint egy temető!

Amikor Claire beért a városba, látott néhány az utcákon kóborló embert, de közel sem annyit, amennyinek lennie kellett volna. A város hihetetlenül kihaltnak tűnt. Forgalom semmi. Különösnek találta a dolgot, de a délután folyamán maga elé képzelte katasztrófához képest nem is volt olyan fenyegető a helyzet. Racoon City igenis létezett. Miközben a Powell mentén álló, éjjel-nappal nyitva tartó étterem felé robogott, látott egy meglehetősen nagy csoportot. A társulat alighanem bulit tartott, mert mindannyian az úttest közepén sétálgattak. Egy csomó részeg fiatal tántorgott jobbra-balra; ilyet az utolsó látogatása alkalmával is látott. Nem egy szép látvány, de mégsem az Apokalipszis négy lovasa vágtaázik fel és alá a város utcáin.

Nincsenek szétbombázott romok, sem parázsló tüzek, és nem szólnak a légvédelmi szirénák. Eddig egész elviselhető!

Úgy tervezte, egyenesen Chris lakásához száguld, de eszébe jutott, hogy Emmy kifőzdéje éppen útba esik. Chris csapnivalóan főzött, ebből következően péksüteményeken és szendvicseken élt. Hetente legalább hat alkalommal Emmynél vacsorázott. Ha nem is találja ott, akkor sem árthat, ha szól az egyik pincérnek. Esetleg elkerülik egymást, és Chris később mégiscsak betoppan az étterembe.

Lelassította a motort Emmy étterme előtt. Észrevette, hogy a járda szélén álló szemetesekukák bűzlő tartalmában patkányok portyáznak. A bal lábával lenyomta a támaszt, megdöntötte a motort, majd miután a Harley-Davidson Softail stabilan megállt,

egyik lábát átemelte a kormány felett, és féloldalasan ült a nyeregben. Levette a sisakját, kihúzta a hajából a lófarkát összefogó gumit, és megrázta a fejét. Utálkozva felhúzta az orrát. A levegőben terjengő bűzből ítélve a szemét már jó ideje rohadhatott az út mentén. Elképzelése sem volt, hogy mit dobhattak ki, de elképesztő bűzt árasztott.

Mielőtt bement volna az étterembe, gyorsan átdörgölte csupasz lábát és karját, egyfelől, hogy a végtagjai kissé átmelegedjenek, másfelől, hogy ledörzsölje az út porának legfelső rétegeit. *A rövidnadrág és az ujjatlan póló nem a legmegfelelőbb öltözet az októberi éjszakához.* Erről megint eszébe jutott, hogy milyen ostoba is volt, amikor hiányos ruházatban felült a motorra. Chris alighanem kemény oktatásban részesíti majd...

De nem itt!

Az épület utcai homlokzata teljes egészében üvegből készült. Tisztán látszott a jól kivilágított, otthonos étterem minden részlete, a hosszú pult mellett álló vörös bárszékektől kezdve a fal mentén sorakozó bokszkig. A helyiségben egyetlen lélek sem tartózkodott. Claire felvonta a szemöldökét. A kezdeti csalódottság helyét zavar foglalta el. Viszonylag rendszeresen látogatta Christ az elmúlt néhány évben, és több alkalommal járt itt úgy nappal, mint késő éjszaka. A bátyjával együtt mindketten éjjeli baglyok voltak. Gyakran döntöttek úgy, hogy a hajnali három óra remek időpont egy jó vacsorára, ami Emmynél nem jelentett problémát. És valaki mindig volt Emmynél; valaki, aki a rózsaszínű, műszálas egyenblúzt viselő pincéernőkkel csacsogott, vagy egy csésze kávé fölé görnyedve betűzgetett egy újságot. Ebben a kifőzdében a megalapítása óta nem fordult elő, hogy ne lett volna vendég.

Tehát, hol vannak? Még kilenc óra sincs!

Az ajtó belső felén lógó tábla a „nyitva” oldalát mutatta kifelé. Claire tudta, az utcán állva sosem találja ki, miért nem lát senkit odabenn. Még egy pillantást vetett a motorjára, majd kinyitotta az ajtót, és belépett. Vett egy mély lélegzetet, és reménykedve felkiáltott:

– Hahó, van itt valaki?

A hangja furcsán csengett az üres étterem tompa csendjében. A mennyezeti ventilátor halk surrogását leszámítva egyetlen pissenést sem hallott. A levegőben avas zsír ismerős szagát érezte, de volt ott valami más is. Valami kesernyés, nem túl erős bűz, ami rothadó növények szagára emlékeztette.

Az L alakú helyiség nagyobbik felének végénél állt. A kisebbik rész a terem végén, balra esett. Claire elindult befelé. Lassú, óvatos léptekkel haladt. A pult végén volt a kassza, mellette nyílt a konyha bejárata. Úgy gondolta, hogy vendég híján a személyzet esetleg ott időzik, és talán őket is legalább annyira meglepi a forgalom hiánya, mint őt. Ez persze még korántsem adott magyarázatot a helyiségben uralkodó felfordulásra, ami nem volt túl feltűnő. A rendetlenséget kintről nem is lehetett észrevenni. Néhány étlap hevert a padlón, egy felborult vizespohár csillogott a pulton, továbbá néhány véletlenszerűen szétszóródott evőeszköz jelezte, hogy valami nincs rendjén, de Claire-nek ennyi is elég volt.

A pokolba a konyhával, ez azért nagyon különös! Valami komoly baj van a városban! Sehol egy lélek! Lehet, hogy kirabolták őket, vagy talán meglepetéspartira készülnek?

A pult takarásában lévő láthatatlan helyről mozgásra utaló, halk nesz hallatszott. Egy ruha csusszanó hangja, amit elfojtott nyögés követett. Valaki volt ott...

Claire pulzusszáma jelentősen megugrott; ismét felkiáltott:

– Hahó!

Egy pillanatig semmi sem történt. Aztán újabb nyögés hallatszott. A fojtott nyöszörgés hallatán felborzolódott a szőr a karján és a hátán.

Nyugtalanúsága ellenére a lány a hátsó rész felé indult. Hirtelen gyerekesnek érezte magát, mert el akart menekülni az étteremből. Talán tényleg kirabolták őket, talán a személyzet meg a vendégsereg összekötözve gubbaszt valahol hátul, vagy valami még ennél is rosszabb történt. Talán olyan súlyos sebeket

kaptak, hogy még kiáltani sincs erejük! Claire tudta, hogy tetszik, vagy sem, nyakig belekeveredett a dologba.

Elérte a pult végét. Balra fordult, és azonnal jéggé dermedt. Úgy érezte magát, mintha valami nagy erővel mellbe vágta volna. Egy tálcákkal megrakott zsúrkocsi mellett egy szakácsruhát viselő, kopasz férfi térdelt. A hátát mutatta a lány felé, és egy pincérnő teste fölé görnyedt. A nő testével valami átkozott nagy baj volt. Olyan nagy baj, hogy Claire első pillantásra fel sem fogta. Döbbszent tekintetét végighordozta a rózsaszínű egyenruhán, a magas sarkú cipőkön, majd a nő blúzán fityegő műanyag táblácskára pillantott. A Julie vagy a Julia név állt rajta.

A feje! Hiányzik a feje!

Miután rádöbbszent, hogy mit lát, képtelen volt elszakítani a tekintetét a pokoli jelenettől, bár a lelke mélyén nagyon szerette volna. Csak egy kocsonyás vértócsa sötétlett ott, ahol a pincérnő fejének kellett volna lennie. A ragacsos, vörös tócsában a koponya véres szilánkjai csillogtak tompa fénnel. Sötét, véres hajcsomókat és valami borzasztó, nyálkás massa kupacait látta, amelyek első ránézésre az agyvelő maradványai lehettek.

A térdelő szakács az arca elé tartotta mindkét kezét. Claire elborzadva bámulta a hátborzongató látványt. A férfi halk, szánsalmas nyüszítést hallatott.

A lány kinyitotta a száját, de nem volt biztos abban, hogy milyen hang hagyja el a torkát. Nem tudta, hogy felsikoltson, vagy megkérdezze, hogy hogyan segíthet. A szakács elvette a kezét az arca elöl, és lassan megfordult, hogy felpillantson rá. Claire annyira elkábult a döbbsenettől, hogy egyetlen hang sem jött ki a torkán.

Amikor meglátta a férfi arcát, ráébredsnt, hogy helyzet még annál is szörnyűbb, mint az imént képszelte. A szakács ette a pincérnőt! Vaskos ujjaira testszövetek apró, mélyvörös foszlányai tapadtak, a különös és cseppet sem emberi arcot vérfoltok tarkították. A szakács lassan felegyenesedett, és Claire felé fordult.

Zombi!

Az éjszakai, gyermeki rémálmok és a tábortüzek mellett mesélt horrortörténetek jellegzetes figurája állt előtte. Ahogy belévigott a felismerés, az agya egyetlen ezredmásodperc alatt, a felismerés első pillanatában elfogadta a tényt. A szakács halálosan sápadt volt, és a már korábban is érzett, émelyítően édeskés bűz áradt belőle. A szemére fehéren csillogó, áttetsző hártya borult.

Zombik! Méghezze ide, Racoonban! Ezt sosem gondoltam volna!

A logikus felismeréssel együtt rátört a mindent felörlő rémület első hulláma is. Hátrafelé botladozott. Miközben látta felállni a szakácsot, a szinte önkívületbe torkolló pánik testének minden porcikáját elárasztotta. Ráadásul a férfi hatalmas termetű volt, legalább százkilencven centiméter magas, és olyan széles, mint egy hirdetőoszlop.

És halott! Ez az izé halott, és éppen ette a nőt! Nem szabad hagyni, hogy megérintsen!

A szakács lépett egyet felé, és ökölbe szorította vértől mocskos kezét. Claire gyorsan hátrált. Menet közben a lába megcsúszott egy étlapon, és megtántorodott. Csörömpölve elgurult egy kanál.

Kifelé innen!

– Most már indulok... – motyogta zavartan. – Tudja, mit? Ne is törődjön velem!

A szakács előretántorgott. Egyenesen felé tartott. A tekintetében nyomát sem látta értelemnek, csakis mardosó, csillapíthatatlan éhségnek. Claire még egy lépést tett hátrafelé, maga mögé nyújtotta a kezét, de elsőre a semmit markolta, aztán az ujjai hirtelen rátaláltak a hideg fémkilincsre. Miközben megperdült, és lenyomta a kilincset, rémületen felsikoltott, s újabb adrenalinhullám árasztotta el a testét. Még kettő, nem is, még három zombi állt odakint! Mindhárman szorosan az étterem üvegfalához préselték bomlásnak indult, elképesztő bűzt árasztó testüket.

Az egyik élőhalottnak csak egy szeme volt, a másik helyén csupán mély, gennyes lyuk sötétlett. A másiknak, egy alacsony zombinak hiányzott a felső ajka, így rothadófélben lévő arcára

örök vigyorgás telepedett. A teremtmények tudatos mozdulatok nélkül kaparászták a magas üvegportált. A hamuszürke, szétesett arcokat vérnyomok csíkozták. Az utca túloldalán, a sötét árnyékokból újabb tántorgó alakok vánszorogtak ki a nyílt utcára.

Itt nem jutok át, ez csapda! Jézusom, hol a hátsó ajtó?!

A szeme sarkából megpillantotta a zölden izzó, kijáratot jelző lámpát. Újra megpördült, és jószerével nem is érzékelte, hogy a szakács a nyaka felé nyúl, alig másfél méteres távolságból. A figyelmét lekötötte az egyetlen lehetséges menekülési utat mutató zöld felirat.

Oldalra ugrott, kicselezte a hatalmas termetű szakácsot, és rohanni kezdett. Elszáguldott a boksok mellett. A karjait széles ívben lendítette előre-hátra, hogy lendületet nyerjen. Tudta, hogy az ajtó egy sikátorra nyílik, és azzal is tisztában volt, ha zárva van, akkor bármennyire is lassan mozognak a nyomorult lények, pillanatok alatt utolérik és elkapják.

Rácsapott a kilincsre, és lendületből teljes súlyát nekifeszítette az ajtónak, ami valósággal kirobbant, és hangos csattanással nekivágódott a sikátor téglafalának. A lány felnézett – és egyenesen egy pisztoly csövébe bámult. Abban a pillanatban ez volt az egyetlen dolog, ami megállíthatta.

Azonnal megdermedt. A karját ösztönösen az arca elé rántotta, mintha ezzel elháríthatná a lövedéket.

– Várjon! Ne lőjön! – sikoltotta.

A fegyvert markoló idegen meg se mozdult. A halálos külsejű, hatalmas fegyver továbbra is Claire fejének szegeződött.

– Bukjon le! – kiáltotta a férfi, mire a lány habozás nélkül engedelmeskedett. Térdre rogyott, éppen abban a pillanatban, amikor egy jeges kéz durván belemarkolt a vállába.

A váratlanul felbukkanó fegyveres tüzet nyitott, Claire pedig odakapta fejét, hogy lássa az eredményt. A halott szakács közvetlenül mögötte állt. A golyó hatalmas lyukat robbantott a homlokába; a becsapódási energia hanyatt döntötte a zombit. A sebből erőtlen vérsugár lövellt ki, és egy szempillantás alatt

vörösre festette a fehér, hályogos szemet. A földre zuhant hulla meg-megrándult, és rúgott néhányat, majd mozdulatlaná dermedt.

Claire megfordult, hogy szemügyre vegye a megmentőjét. Csak ekkor vette észre az egyenruhát. A zsaru fiatal volt, magas, és legalább olyan rémültnek látszott, amilyennek ő is érezte magát. A rendőr felső ajka fölött verejték gyöngyözött, szemét tágra nyitotta, és pislogás nélkül meredt az étterem belseje felé. Néhány másodperccel később megrázkódott, és a lányra pillantott.

– Nem maradhatunk idekint – mondta, miközben lehajolt, hogy felsegítse Claire-t. – Jöjjön velem, sokkal nagyobb biztonságban lesz a rendőrkapitányságon!

Miközben a férfi beszélt, Claire arra gondolt, hogy bármennyire is ijedtnek látszik, a hangja nyugodtan és erősen cseng. Mindketten hallották a közeledő zombik ziháló, nyüsztő kórusát. Az éhség gerjesztette hörgések és rikoltások egyre közelebből hallatszottak. A lány szorosan megmarkolta a felé nyújtott segítő kezét, és talpra állt. Furcsa módon kissé megkönnyebbült, amikor megérezte, hogy a sajátjaihoz hasonlóan a fiatal férfi ujjai is remegnek kissé.

Mindketten rohanni kezdtek. Futás közben fürgén kerülgették a sikátort elborító szeméthalmokat és a szanaszét heverő, szétlapított dobozokat. A betonfalak között visszhangzó kísérteties üvöltések és ziháló hörgések még nagyobb teljesítményre ösztönözték őket. A zombik megtalálták a sötét sikátort, és a nyomukba eredtek.

5.

Leon rohanás közben kétségbeesetten kutatott a memóriájában, hogy az emlékezetébe idézze a város térképét. Úgy sejtette, a sikátor alighanem az Ash sugárútra vezet. Ez a főút nem esett messze az Oak sugárúttól, amely mellett a rendőrkapitányság állt. Maga az épület legalább tizenöt háztömbnyi távolságra volt, nyugati irányban. Kennedy úgy vélte, ha nem találnak valamilyen járművet, nem fognak eljutni odáig. Az utolsó tárát fogyasztotta, összesen négy darab tölténye maradt. A körülöttük visszhangzó, nem emberi torkokból származó hangokból ítélve több tucat, sőt talán száznál is több vérengző teremtmény várt rájuk a hosszú, keskeny utcácska mindkét végén.

Amikor elérték a sikátor torkolatát, Leon felemelte a kezét, és lelassított. A tekintete a sötét utcát fürkészte, amelyet halvány derengésbe vont a gyér lámpafény. Keveset látott, de a jobb felé eső útszakaszon tucatnyi teremtmény imbolygott a közvetlen közelükben. A csapat tántorogva, csoszogva közeledett feléjük a förtelmesen búzló sötétségen át. A másik irányban csak hármat látott. A triótól nem messze egy járőr-kocsi parkolt a járdaszegély mellett.

– Oda! Ez lesz a megoldás... – szólt halkan a nőnek. Rámutatott a járdaszegély mellett parkoló járőr-kocsira, és közben vad remény töltötte el. Nem látott rendőrt a környéken, az már túl nagy ajándék lett volna, de a kocsi első ajtajai nyitva voltak, és a közelében kóborló három teremtmény jóval lassabban mozgott náluk, így semmiképpen sem érhettek oda hamarabb. Arra gondolt, ha a kocsiban nincs is benne a kulcs, a rádió biztosan a helyén lesz. Az ablakok golyóálló üvegből készültek, a

karosszéria igen erős, így odabent valószínűleg átvészelve a sétáló hullák támadásait, amíg megérkezik a segítség. – Ez az egyetlen esélyünk, gyerünk!

A lány bólintott Rohanni kezdek a fekete-fehér jármű felé. Kennedy a hozzájuk legközelebbi, körülbelül tizenöt-húsz méterre imbolygó zombira szegezte a pisztolyát. Le akarta lőni, meg akarta akadályozni, hogy közelebb jöjjön, de nem engedhette meg magának a lőszerpocsékolást.

Istenem, csak legyen benne a kulcs!

Egyszerre értek oda a járőrközihoz, és azonnal szétváltak. A lány a jobb oldali üléshez futott. Leon megvárta, amíg Claire becsapja az ajtót, majd beugrott a kormány mögé. Egy halk, rémült hangocska azt sikoltotta a fülében, hogy ez az első napja az új helyen, úgyhogy ne szúrja el! Egyetlen rántással bevágta az ajtót.

Végre melléjük szegődött a szerencse: a slusszkulcs a helyén volt. Leon az ölébe tette a Magnumot, és megragadta a kulcsot. Megint elöntötte a vad remény, mert úgy festett, más lehetőségük is kínálkozik, nem csupán a förtelmes halál.

– Csatlod be magad!

Ha a lány válaszolt is valamit, Kennedy nem hallotta, mert begyújtotta a motort. A fényszórók életre keltek, és megvilágították az utcán kialakult hátborzongató élőképet. Az Ash sugárúton valósággal hemzsegték a zombik! A kékes fényben úszó, vérfagyasztó vicsorgásba torzult arcokon mélyvörös és ibolyaszínben ragyogtak a beszáradt vagy éppenséggel friss vérfoltok. Halálos veszélyt rejtő árnyékok kavargtak előttük, amelyek folyton változtatták az alakjukat. A látvány sokkal jobban illett volna a pokol tornácahoz, mint egy barátságos hegyvidéki városka utcájához. Leon képtelen volt tovább türtőztetni magát. Teljes erejével rátaposott a gázpedálra, hogy minél hamarabb minél messzebbre kerüljön a borzasztó halál ígéretét hordozó lényektől.

A járőrközi visító gumikkal kilőtt a járda mellől, és előreleandult, Leon jobbra-balra rángatta a kormányt, hogy

kikerülje az úttesten portyázó rémeket. Éppen csak elhibázott egy tántorgó nőt, akinek a fejbőre leszakadva himbálózott a feje mellett. A csupasz koponyacsont tompán megvillant egy pillanatra, amikor a reflektorok fénye rávetült. Még a felhúzott ablakokon keresztül, a motor dörgése ellenére is hallották a csalódott üvöltéseket, miközben felgyorsulva elhúztak a folyamatosan gyarapodó, vérszomjas csoport tagjai között.

Leon a rádió mikrofonja után nyúlt, de a tekintetét egyetlen pillanatra sem vette le az útról. A teremtmények elszórtan bukkantak fel, de szinte minden húsz méterre jutott néhány. Egyik-másik borzalmasan leromlott állapotban volt. A sötét alakok előtántorogtak titkos rejtekhelyeikről, mintha a száguldó autó hangja csalogatta, csábította volna őket. A járőrközi átszelte a Powell és az Ash sugárutak kereszteződését, miközben állhatatosan kerülgette az úttesten kóborló, élőhalott gyalogosokat.

A lány némán bámulta az utcát. Leon lenyomta a rádió adógombját, és a következő pillanatban tovább nőtt benne az elkeseredettség. A készülék nem adott hangot, még a szokásos sztatikus sistergést sem lehetett hallani. A lány váratlanul megszólalt.

– Mi az ördög folyik itt?! Most érkeztem Racoonba, és úgy látom, az egész hely egy nagy diliház!

– Remek, a rádiónak lőttek! – szakította félbe Leon.

Csalódottan visszaakasztotta a helyére a mikrofont, és minden idegszálával a vezetésre koncentrált. A város idegen világnak tűnt. Az utcákra különös árnyékok vetültek. Volt valami álomszerű a látványban, de a gyomorforgató bűz folyton emlékeztette őket arra, hogy nem álmodnak. A bomló hús szaga a járőrközi belsejét is átjárta, és minduntalan elterelte a figyelmüket, emiatt nehezükre esett összpontosítani. De legalább nem volt forgalom, és nem járkáltak emberek az utcákon. Legalábbis igazi emberek nem...

Leszámítva engem meg a lányt. El kell látnom a munkámat. Meg kell óvnom a testi épségét! Szegény, nem lehet több

tizenkilenc-húsz évesnél... Valószínűleg halálra rémült. Segítenem kell neki, hogy összeszedhesse magát, és meg kell óvnom a további veszélyektől. Elmegyünk a kapitányságra, ott jóval nagyobb biztonságban leszünk!

– Te zsaru vagy, igaz?

A lány kellemes, de valahogy gúnyos hangja kizökkentette Leont ijedt, csapongó töprengéséből. Felé pillantott, és észrevette, hogy bár eléggé sápadt, egyáltalán nem úgy fest, mint aki az idegösszeomlás szélén táncol. Sőt még valami humoros szikra is felcsillant a tiszta, szürke szem sarkában. Kennedynek hirtelen az az erőteljes benyomása támadt, hogy társnője nem ahhoz a típushoz tartozik, amelyik hamar összeomlik, ha kicsit komolyabb lelki megterhelés éri. A körülményeket figyelembe véve ez kapóra jött.

– Bizony, az vagyok! Ráadásul ez az első munkanapom... Hát nem óriási? A nevem Leon Kennedy.

– Claire – biccentett a lány. – Claire Redfield. A bátyámat keresem, Christ.

A lány kihúzta magát ültében, hátrafordult, és a maguk mögött hagyott utcát bámulta. Két zombi támolgott az autó felé, de Leon keményen rálépett a gázra. A két csoszogó rémalak nehézkesen irányt váltott, és jócskán lemaradva a kocsni után indult.

– Éhesek! Mindent megesznek, ami eléjük kerül. Nem akarnak mást, csak zabálni... – sóhajtott Claire. – Mi a fene történt itt?

Néhány pillanatig mindketten hallgattak. A kérdés megválaszolatlan maradt. Bármi történt, bármi változtatta Racoont mézárszékké, közel sem számított annyira, mint az, hogy hogyan jussanak ki élve az élőhalottak városából. Ha az út továbbra is járható, néhány percen belül eléri a rendőrkapitányságot. Az épület alatt jókora, föld alatti parkoló húzódott. Leon úgy vélte, először ott kellene próbálkoznuk, de ha a kapu zárva van, akkor egy rövid távolságot gyalog kell megtenniük. Az épület előtt egy kis udvar volt, egy parkosított terület.

Négy golyó maradt, és talán az egész város tele van ezekkel az izékkal. Szükségünk lesz másik fegyverre!

– Hé, Claire, nyisd csak ki a kesztyűtartót! – szólt oda a lánynak. – Ha zárva van, ott a kulcscsomó, az egyik kulcs biztosan kinyitja!

Claire megnyomta a gombot, és benyúlt a résen. Elsőként előhúzott egy rózsaszínű, ujjatlan pólót, amelyen egy csábosan pózoló, bombát tartó nő képe felett a „Mennyei gyártmány” felirat állt félkörívben. Maga elé emelte, odamutatta a férfinak. Leon bólogatva jelezte, hogy jól áll neki.

– Na, aztán van egy pisztolyunk is! – mosolygott elégedetten Claire, és előhúzott egy olajosan fénylő automatát. Óvatosan kiemelte, és ellenőrizte, hogy töltve van-e, majd kibányászott a kesztyűtartóból néhány tárat is. Régi, a racooni rendőrségnél rendszeresített szolgálati fegyver volt, kilenc milliméteres Browning HP. A közelmúltban történt gyilkosságok óta a racooni rendőrök egy másik, nagyobb tűzerejű fegyvert hordtak magukkal, egy H&K VP-70-est. A két fegyver között annyi volt a különbség, hogy a Browning tárába csak tizenhárom, míg a H&K tárába tizennyolc darab lőszer fért, sőt tizenkilenc, ha csőre töltötték. Abból, ahogy a lány a kezében tartotta a fegyvert, ahogy bánt vele, Leon azonnal látta, hogy pontosan tudja, mit csinál.

– Jobb lesz, ha magadnál tartod!

Miközben nagy sebességgel befordult az Ash és a Harmadik utca sarkán, hirtelen bevillant az agyába a felismerés, hogy a körülmények ismeretében akár a kapitányságon is hemzseghetnek a sétálgató hullák. Minden olyan gyorsan történt, hogy mindeddig nem volt ideje mérlegelni ezt a lehetőséget. Egyenesbe hozta az autót, és felengedte a gázpedált. Megpróbált alternatív tervet kovácsolni, még hozzá olyan nyugodtan és ésszerűen, amennyire csak lehetett. Remélte, a kapitányság épületét erős, szervezett egységek védik, bár a levegőben terjengő bűz folyamatosan arra emlékeztette, hogy nem szabad túlságosan beleélnie magát a dologba.

A benzintank háromnegyedig van, ami bőségesen elég ahhoz, hogy átkeljünk a hegyeken. Egy órán belül Lathamben lehetünk!

Fontolóra vette, hogy lassan elgurul a kapitányság épülete előtt, és ha gyanúsnak látják, akkor eltűnnek a városból. Épkézláb, józan tervnek tűnt. Éppen ki akarta kérni Claire véleményét, amikor újult erővel elborította az irtóztató bűz. A szeme sarkából látta a visszapillantó tükörben, hogy valami megmozdul a hátsó ülésen.

Claire rémülten felsikoltott. A hátuk mögött ülő szörnyeteg hirtelen előreleandult. A zombi egész idő alatt némán lapult a hátsó ülésen. Jéghideg, viaszfehér keze iszonyú erővel ragadta meg Leon vállát. Ziháló, romlott hús bűzét árasztó lélegzete a rendőr arcába csapott; Kennedy kis híján elhányta magát. A könyörtelen ujjak a jobb karjába mélyedtek, a lény emberfeletti erővel véres nyálkával borított fogai felé húzta a kezét.

– Ne! – üvöltött fel Leon. – Szedd le rólam!

Kétségbeesetten próbálta elkerülni a szörnyű halált hozó fogakat, és küszködés közben elrántotta a kormányt. Az autó hirtelen jobbra lendült, felugrott a járdára, és oldalazva csúszott egy téglapépület felé. A zombi elvesztette az egyensúlyát, amitől kissé enyhült a szorítása. Leon visszarántotta a kormányt, de már túl későn ahhoz, hogy kikerüljék a falat. Nekicsapódtak. Az ütközés miatt deformálódó karosszéria felsikoltott. Szikrák világították meg az iszonyú utas markolászó kezét és üres, kísérteties vicsorgását, miközben a száguldó autó szó szerint visszapattant az úttest közepére.

A halott lény ekkor Claire felé lendítette aszott karját. Leon gondolkodás nélkül beletaposott a gázba, és keményen jobbra kormányzott. A kocsi megcsúszott, a hátsó vége újabb tüzes szikrazápor és hatalmas recsegés kíséretében nekivágódott egy az út mellett parkoló kisteherautónak. A nyáladzó hulla hátrazuhan az ülésre, de abban a pillanatban vissza is húzta magát. A fogait vicsorgatta, vadul hörgött, és igyekezett megragadni a lány testét.

A járőr kocsi végigszágulott a Harmadik utcán. Kennedy kétségbeesetten küzdött, hogy visszanyerje az uralmát a jármű felett, miközben megragadta a pisztolyát, és derékből félig hátráfordult. A csövénél fogva erősen megmarkolta a Magnumot. Meg sem fordult a fejében, hogy levegye a lábát a gázzról. Semmire sem tudott gondolni, csak arra, hogy a förtelmes teremtmény pillanatokon belül Claire rángatózó vállába mélyeszi a fogsorát. Egyenesen a rothadó lény arcába sújtott a súlyos fegyver agyával. A markolat elcsúszott a nedves, rothadó bőrön, és jókora darabot letépett a bomlófélben lévő, egykor emberi arcból. A sebből sötét, szinte zselésűrű vér tört elő. Leon, minden erejét beleadva az ütésbe, újra odavágott. Ezúttal telibe találta a lény orrát. A porcos orrsövény visszataszító cuppanással leszakadt csontos alapjáról. A zombi hörögve elrántotta vérző fejét, és Leon éppen kezdte magát győztesnek érezni, amikor Claire rémülten felsikoltott:

– Vigyázz!

Kennedy rögtön a kocsi eleje felé fordította a tekintetét, és döbbenten látta, hogy az autó pillanatokon belül nekirohan egy nagy, sötét tárgynak.

6.

Amikor Leon megütötte pisztolyával a zombit, Claire ösztönösen összehúzta magát, hogy elkerülje a szétfröccsenő vért. Amikor kinézett a szélvédőn, elhűlve figyelte, hogy közvetlenül előttük véget ér az út.

– Vigyázz! – sikoltotta elborzadva.

Egy villanásra meglátta a rendőr kezét, amint kifehéredett ízületekkel markolja a kormányt, és látta szorosan összepréselt állkapcsát is. Kennedy valósággal beleállt a fékbe, és balra rántotta a kormányt. A járórkocsi megpördült. A kerekek éktelenül visítottak, égő gumi bűze csapott a jármű belsejébe. Az épületek és az utcai lámpák villogva száguldottak el a szemük előtt, olyan gyorsan, hogy a külvilág összemosódott homályos foltok és fényes pontok egyvelegévé vált.

Claire borzasztó csattanást hallott, az autó vadul, hatalmasat zökkent alatta. Valahol a közelében üvegszilánkok záporoztak a betonra. A fém alkatrészek és az erős karosszéria elemei fülsértő harsogással gyűrődtek össze, ahogy a rendőrautó nekicsapódott egy mozdíthatatlan, kemény valaminek. Claire teste szorosan a biztonsági övnek préselődött. Ezzel egy időben az ütközés ereje előrelendítette a zombit. A lány reflexszerűen az arca elé kapta a kezét, amikor a hulla fejjel előrezuhanva áttörte a szélvédőt.

Minden elcsendesedett. Csak a hűlő fém pattogását és a saját szívének heves dübörgését hallotta. Claire leengedte a karját, és látta, hogy Leon próbálja kiszabadítani magát a biztonsági öv fogságából, s a motorháztetőn kiterült véres, összezúzott testet bámulja. Claire hálát adott az égnek, hogy nem látja a lény fejét.

A zombi mozdulatlanul hevert a roncs elején.

– Jól vagy? – kérdezte a férfi.

Claire odafordult, és ránézett. Küzdött a hirtelen rátörő vegyes érzésekkel. Késztetést érzett, hogy hisztérikusan felkacagjon. Az elmúlt fél óra szürreális lázalomnak tűnt. Racoont elfoglalták az élőhalottak, amelyek az életére törtek, és pillanatnyilag éppen egy ronccsa gyűrődött autóban ült. Éppen csak túléltek egy súlyos balesetet, amit azért szenvedtek el, mert egy lény, ami már nem élt, megpróbálta megenni őket. A körülményeket figyelembe véve aligha a „jól” kifejezés volt a helyzethez leginkább illő válasz.

Leon őszinte és ideges arcának láttán visszanyelte a csípős választ. A késztetés, hogy valami durvát feleljen, hamar elenyészett. Megpróbálta összeszedni magát. Tudta, ha szabadjára engedi alaposan összezilált érzelmeit, azzal nem segít, éppen ellenkezőleg, sokat ront a helyzeten.

– Egyelőre egy darabban! – préselte ki magából a semleges választ.

A fiatal zsaru biccentett, és kimondottan megkönnyebbültnek látszott. Claire mélyen beszívta a levegőt, és úgy érezte, mintha órák óta nem vett volna lélegzetet. Körülnézett, hogy hová jutottak. Az autó többször megpördült az úton, végül az eredeti menetirányuknak háttal állt meg. A közvetlen közelükben egyetlen zombi sem ólálkodott, de Claire-ben az eddig látottak alapján ott motoszkált a sejtés, hogy a fenevadak aligha maradnak sokáig a rejtekhelyeiken. Bármilyen is történt a városban, a jelenség Racoon lakosainak legtöbbjét érintette – ha ugyan nem valamennyiüket.

Claire szorosan megmarkolta a pisztolyát, és megpróbálta rendezni alaposan összekuszált gondolatait.

– Alighanem... – kezdett bele Leon valamibe, de hirtelen elhallgatott.

A lány odakapta a fejét, és meglátta, hogy Kennedy a visszapillantó tükörrre mered, és a szeme hatalmasra tágul a döbbenettől. Claire is hátrafordult, és átvillant az agyán, hogy alighanem átok ül rajta, mióta csak kitette a lábát az egyetemről.

Először nem hitt a szemének.

Egy nyergesvontató száguldott az úttest kellős közepén. Nyílegyenesen felénk tartott. Bár még legalább kétszáz méterre járt tőlük, az világosan látszott, hogy a sofőr elvesztette uralmát a jármű felett. A hatalmas gépezet jobbra-balra imbolygott az úton. Fokozatosan eltért az egyenes iránytól. Összezúzott egy a járda mellett álló furgont, majd irányt váltott, áttért a másik oldalra, és letarolt egy sor parkolóórát illetve levélszekrényt. Claire tagjai elzsibbadtak a rémülettől, amikor felismerte, hogy a kamion egy hatalmas tartályt vontat. Mivel jól látta, hogy a pótkocsi súlyosan, veszedelmesen oldalazva csúszkál, arra is rájött, hogy a tartály tele van. Fél másodperc alatt megemésztette az információt, majd újabb tizedmásodperc alatt átvillant az agyán egy gyors ima, hogy a jármű ne benzint vagy gázt szállítson. A vontató ezalatt megtette a távolság felét. Claire meglátta a zöld vezetőfülkére festett „tűz- és robbanásveszély” jelzést, de képtelen volt megmozdulni mindaddig, amíg Leon meg nem törte a rájuk telepedett, iszonyatosan feszült csendet.

– Ez az örült belénk jön! – zihálta Kennedy, mire mindketten a biztonsági öv kioldó gombjához kaptak.

Claire azért imádkozott, nehogy kiderüljön, hogy az iménti ütközés miatt beszorult valamelyik csat. A közeledő tartálykocsi egyre hangosabb dübörgése mindkettejüket kétségbeesett kapkodásra ösztökelte. A zúgó motorhangba fülsértő, fémes csattanások vegyültek, amikor a vontató elkapott egyet-egyet az út mellett parkoló autók közül.

Két halk kattanás jelezte, hogy mindketten kiszabadultak. Claire nem mert időt pazarolni arra, hogy megint kinéz a hátsó szélvédőn, de az egyre hangosabb morajlásból tudta, hogy alig maradt idejük. Néhány másodperc, és a több tonnás fémszörnyeteg a nyakukon lesz!

– Fuss! – kiáltotta Leon, mire a lány kivágta az ajtót, és kivetődött a járőr kocsiából.

Hűvös levegő söpört végig izzadt bőrén. A nyergesvontató motorjának mennydörgése minden más hangot elnyomott. Claire

hatalmas, elnyújtott ugrásokkal indult; igyekezett minél messzebbre kerülni az érkező kamion útjából. Legfeljebb nyolctíz méterrel hagyhatta maga mögött a rendőrautót, amikor meghallotta a becsapódást. Az aszfalt többször is megrengett a lába alatt, miközben az összemorzsolódó és -gyűrődő fém harsány, szinte elviselhetetlen sikolyát visszhangozták a környező falak.

Még két ugrást tett, amikor valami megtaszította. A hihetetlen erejű hang- és hőhullám hatalmasat lökött rajta. Elrúgta magát a földtől, éppen abban a tizedmásodpercben, amikor a hatalmas robbanás egy villanásnyi időre nappallá változtatta az éjszakát. Ügyetlen tigrisbukfencsel ért földet. Durva kavicsok martak kissé megpörkölődött bőrébe, amikor bevetődött egy parkoló autó mögé.

Körülötte füstölgő, izzó fémdarabok záporoztak, de a halálos zivatar szerencsére hamar elállt. Talpra ugrott, és botladozva elindult visszafelé az utcán, a dühödten tomboló lángok felé. Leont kereste. A szíve kihagyott néhány ütemet. A nyergesvontató, a járőrkcsci és a sarki vaskereskedés egyetlen összefüggő, áthatolhatatlan roncsmezőt alkotott, s az egészet elborították a pokol lángjai. Az eltorzult, lángoló roncsok teljesen elzárták az utat.

– Claire! – Leon hangja tompán, de hallhatóan szólt a süvítő, sziszegő örvény közepette. A rendőr a lángtenger túlsó oldaláról kiabált.

– Leon? – kiáltott reménykedve Claire. – Hogy vagy?

– Jól! – ordította Kennedy. – Menj a kapitányságra, ott találkozunk!

Claire egy pillanatig habozott. A pisztolyra meredt, amelyet még mindig szorosan markolt reszkető kezével. Félt, halálosan rettegett attól, hogy magára marad egy városban, ami nem is város többé, hanem óriási, életre kelt temető, de nem maradt más választása.

– Rendben! – kiáltotta, és integetett, bár azt sem tudta, hogy Leon látja-e egyáltalán.

Megfordult, és a roncsokat emésztő tűzvész táncoló fényében megpróbálta felmérni a helyzetet. A kapitányság közel volt, csupán néhány háztömbnyi távolság választotta el tőle. Viszont máris látta, hogy a sötét területekről előtámolyog néhány teremtmény. A kísérteties jelenések autók mögül és feketeségbe burkolózó épületekből bukkantak elő. Egyetlen cél lebegett hályogos szemük előtt. Úgy látszott, a ropogó lángok valamiért az ennivaló ígéretét hordozhatták, mert valósággal vonzották őket. Halk, éhes nyöszörgéseket hallattak, miközben rothadó testüket a roncsmező irányába vonszolták. Claire látta a foszladozó bőrt és a rothadó végtagokat, látta a tátongó feketeséget ott, ahol a szemeknek kellett volna lenniük. Az emberszerű bestiák lassan csoszogtak feléje, mintha máris kinézték volna maguknak a friss húst jelentő prédát.

A vörösen izzó roncsok túlsó oldalán lövések csattantak. A két lövést talán egy háztömbnyi távolságban adták le, aztán elhallgatott a fegyver. A lány nem hallott mást, csak a mindent elemésztő lángok ropogását és a lassan közeledő élőhalottak erőtlenséget, szálnalmas nyüszítését.

Mély lélegzetet vett, kinézett magának egy szélesebb rést a zombik lassan összezáródó gyűrűjén, és nekilódult.

7.

Ada Wong beillesztette a fényes fémlemezt a szobron lévő nyílásba, és addig nyomta, amíg eltűnt a márványban. Amint a tárgy a helyére került, a nő meghallotta, hogy a lába alatt láthatatlan emelők lépnek működésbe. Hátrébb húzódott, hogy lássa, mi történik. A léptei hangosan kopogtak a rendőrkapitányság épületének hatalmas előcsarnokában, a hangok visszaverődtek a falakról.

Másik kulcs való ide? Az egyik alsó alagsori medál? Vagy talán maga a minta, amelyet elrejtettek a kíváncsi szemek előtt? Nem volna éppen kellemes meglepetés!

Szerencséje volt. A kőből készült, a vállán korszót egyensúlyozó nimfa kissé előredőlt, és a korszóból egy vékony fémhenger hullott a kiapadt szökőkút peremére. A lándzsa-kulcs.

Felsőhajtott, és felkapta. Most már a birtokában volt valamennyi kulcs. Minden együtt volt, amire szüksége lehetett a kapitányság átfésüléséhez, és majdnem minden ahhoz, hogy bejusson a laboratóriumba. Ha senki sem robbantja fel ezt az átkozott helyet, akkor a munka könnyed séta lesz, azaz könnyű pénzkereset.

A kezdet kezdetén másképp festett a helyzet. Három teljes napja nélkülözött minden kényelmet, jószerével nem is aludt. Többször is használnia kellett a fegyverét, ráadásul időbe telt, mire összeszedte a továbbjutáshoz szükséges tárgyakat. A keresett anyagok bárhol lehettek, attól függően, hogy ki élte túl az iszonyatos pusztítást.

Ada eldöntötte magában, hogy szemtelenül magas prémiumot fog kérni, ha egyszer élve kikeveredik erről a pokoli helyről. Ilyen

eszelés körülmények között még sosem dolgozott, és elhatározta, hogy ennek meg fogja kérni az árát.

A derékszíjához erősített táskába csúsztotta a kulcsot, majd a lenyűgöző előcsarnok felső korlátjára emelte a tekintetét. Egy teremtetett lelket sem látott. Gondolatban végigment a már átvizsgált helyiségeken, és kiválogatta azokat, amelyeket még egyszer, az előbbinél alaposabban át kell kutatnia. Azt már biztosan tudta, hogy Bertolucci nincs az épület keleti szárnyában, sem pedig az emeleteken, akár élve, akár holtan. Hosszú órákat töltött azzal, hogy halott arcokat fürkészt, és a férfi erőteljes, szögletes állkapcsát, valamint viccnek is beillő lófarkát kereste a bűzlő hullarakásokban. Természetesen fennállt annak a lehetősége is, hogy Bertolucci lelépett, de a róla kapott utolsó információk alapján ez valószínűtlennek tűnt. A riporter meglehetősen gyáva alak volt, és inkább elrejtőzött, mintsem szembenézzen a veszéllyel.

Ada elindult a keleti szárny alsó részébe vezető ajtó felé. Az előcsarnok meglehetősen biztonságos volt; a vírushordozó lények szemlátomást képtelenek voltak megérteni a kilincsek és ajtógombok működési elvét. Viszont a fertőzött embereken kívül más veszélyforrások is léteztek. Csak a jó ég tudhatta, hogy az Umbrella kit vagy mit küldött ide, hogy eltakarítsa a nyomokat, nem beszélve arról, ami a laboratóriumból szabadulhatott ki, miután megtörtént a baleset. Kevésbé félelmetes, ugyanakkor bosszantó volt a tény, hogy néhány zsaru alighanem továbbra is állta a sarat, és túlélte a véres mészárlást. Ha így áll a dolog, ezek valószínűleg valahol az épületben kóborolnak. Ada többször is hallott közeli illetve távoli lövéseket. Biztosra vette, hogy néhány ember megúsza a fertőzést, és a túlélők valahol a régi, óriási épület mélyén lapulnak. Nem szívesen győzködött volna egy pánikba esett, fegyvert markolászó embert arról, hogy ő nem zombi.

Hogy minél kisebb zajt csapjon, lábujjhegyen lépkedve átcsusszant az ajtón, majd nekitámaszkodott a hosszú folyosó falának. Itt biztonságban volt ahhoz, hogy eldöntse, mi legyen a

következő lépés. A folyosókról nyíló ajtók csukva voltak, így időben észrevehette, ha bárki vagy bármi közeledni próbál felé, azaz szükség esetén bőven lesz ideje cselekedni.

Ó, a szabadúszó ügynök izgalmas élete! Utazd be a világot! Keress pénzt azzal, hogy ellopsz fontos dolgokat! Küzdj meg az élőhalottakkal úgy, hogy három napja nem zuhanyoztál, és nem ettél egy rendes falatot!

Amikor néhány nappal korábban megérkezett Racoon Citybe, úgy tartotta magáról, hogy alaposan felkészült. Az agyába véste a térképeket és a feljegyzéseket. Gondosan felépítette a fedőtörténetét. A mese úgy szólt, hogy ő egy fiatal lány, aki a barátját, az Umbrella egyik kutatóját keresi. Ez részben igaz is volt. Tényleg volt egy futó viszonya John Howe-val vagy tíz hónappal korábban, mielőtt megkapta ezt a munkát. Több volt egyéjszakás kalandnál, de nem élvezte túlságosan, bár John másképp gondolta. Amikor megérkezett a városba, keresni kezdte a férfit, de nem bukkant a nyomára. Sejtette, hogy Howe már nincs az élők sorában, és valószínűleg az Umbrellához fűződő kapcsolata miatt halt meg.

A dolgok lassan eljutottak a tetőpontig. Ada bejelentkezett Racoon City legjobb szállodájába, és a szerencséje huszonnégy órán belül megfordult. Éppen vacsorázott az Arklay Inn elegáns és java részben üres éttermében, amikor odakint felhangzottak az első sikolyok. Az első, de korántsem az utolsók.

Bizonyos értelemben véve a katasztrófa még jól is jött. Így legalább nem maradtak örök a laboratórium környékén, és nem kellett folyton bujkálnia. A T-vírust szándékosan úgy programozták, hogy kiszabadulása esetén néhány órán belül elveszítse fertőző képességét. Kizárólag úgy kaphatta el a fertőzést, ha közvetlen kapcsolatba kerül az egyik vírushordozóval, szóval ez sem jelenthetett problémát. Ráadásul, mivel rajta kívül még néhány tucat ember eljutott a rendőrkapitányságra, joggal remélhette, hogy Bertolucci is köztük lesz. A bizonytalannak tűnő tényezőket is figyelembe véve úgy látszott, az események alakulása megkönnyíti a dolgát.

A küldetés céljai: kikérdezni a firkászt, kideríteni, mennyit tud, és ettől függően kinyírni, vagy futni hagyni. Aztán meg kell szerezni az új vírusmintákat, dr. Birkin legújabb csodáját. Nem lehet gond, ugye?

Három nappal korábban, amikor tudomására jutott, hogy az Umbrella-laboratórium hogyan és hol kapcsolódik a csatornahálózathoz, Bertolucci ott állt előtte, s a munka kivitelezhetőnek tűnt. Aztán a dolgok kezdtek rossz irányt venni.

Először csak néhány gyanús, baljós előjel látszott, aztán bekövetkezett a katasztrófa. Az emberek eltűntek. Az utcákon élőhalottak kezdtek bolyongani. A rendfenntartó erők képtelenek voltak útját állni a ragály terjedésének. Az utakadályok rendszere összeomlott. Irons rendőrfőnök felbőszülten ordította eszelős, gyakran ellentmondásos parancsait; olyan volt, mint valami őrült diktátor. A nagyravágyó férfi még akkor is tetszelegni akart Harris polgármester és csinoska kislánya előtt, amikor az utcákon már halmokban álltak a bűzlő hullarakások.

Adának nem maradt ideje, hogy felvegye a kapcsolatot Bertoluccival, mert a férfi eltűnt valahol a kapitányság útvesztőjében, és ezzel megóvta magát a zombik első támadó hullámának véres őrjöngésétől. A nő úgy döntött, a továbbiakban egyedül próbálja túlélni a káoszt, miután a kapitányságra menekült lakosok háromnegyed részét nem egészen egy óra alatt elsöpörte az első roham, és mindez azért, mert senki sem törődött a főgarázs kapujával. Nem akart meghalni azért, hogy továbbra is fenntartsa álcáját. Nem játszotta tovább az elveszett barátját kereső rémült turistát, mert ez az életébe került volna.

Úgy döntött, hogy vár. Meghúzta magát az óratorony harmadik emeletén, és majdnem ötven órán keresztül várta, hogy elüljön a gyilkolás vihara. A kapitányság épületében újra és újra megdördültek a fegyverek. Ezeket a kaotikus pillanatokat kihasználva lesurrant a toronyból, hogy élelmet és vizet keressen, hogy meglátogassa a mellékhelyiséget, idővel a tűzharcok közötti szünetek egyre hosszabbak lettek.

Ada még néhány pillanatig mozdulatlanul állt, és eltorzult arccal masszírozta hosszú, harisnyába bújtatott lábait. Nem messze tőle három holttest hevert a padlón. Képtelen volt elszakítani a tekintetét az egyikről. Valaha nő volt, és a folyosó közepénél, egy ablak alatt feküdt. Mélyen kivágott pólójából és rövidnadrágjából csupán szétszaggatott rongyok maradtak. Szétvetett lábakkal feküdt, egyik karjával eltakarta vérben úszó fejét. A másik kettő rendőr volt. Ada egyiket sem ismerte, de a nővel még beszélt is, amikor először járt a kapitányságon. Az ideges, de máskülönben erős akaratú lányt Stacynek hívták. Néhány hónapja múlt húszéves.

Stacy Kelso, szegény teremtés! Csak azért szaladt be a városba, hogy jégkrémet vegyen, és itt végezte, ezen a hideg kövezeten. Bár ő maga is igencsak fenyegető helyzetbe került, jobban aggódott otthon hagyott szülei és az öccse miatt, mint önmagáért. Egy lelkiismeretes lány: Egy jó lány!

Stacy szörnyű halált halt. A bal halántékán iszonyú, mély sebtátongott, amelyen keresztül kilátszott az agyveleje. Ada felsóhajtott. Stacyn már nem lehetett segíteni. Tudta, hogy hiba lenne személyes felelősséget érezni miatta. Ő azért jött ide, hogy elvégezzen egy munkát, és nem tehetett arról, hogy Racoon City haláltól bűzlő mészárszékké változott.

Az még nem bűn, ha sajnálsz! Végül is élő ember volt, és most már halott, mint ahogy minden valószínűség szerint a szülei és a testvére is!

– Hagyd már abba! – mondta halkan, de ingerülten.

Erőt vett magán, elszakította a tekintetét a fiatal lány szálnalmas maradványaitól, és helyette egy a folyosó végén álló törött hamutartót méregetett. Nem szokta magát rosszul érezni olyan dolgok miatt, amelyekre nem volt befolyása. Ha így tett volna, sosem szerez magának hírnevet speciális szakmájában. Tekintetbe véve, hogy Mr. Trent milyen komoly áldozatokat vállalt, hogy felbérelhesse, nem ez volt a megfelelő időpont arra, hogy kielemezze az érzelmi állapotát. Az emberek meghalnak, ez a világ rendje, és ha valamit megtanult az elmúlt évek során,

akkor azt, hogy igazán felesleges aggodalmaskodni e miatt az utolsó betűjéig színigaz törvényszerűség miatt. Küldetésének két célja volt: kifagztatni Bertoluccit, és megszerezni a G-vírus mintáit. Csakis ezzel kell foglalkoznia, kizárólag erre szabad összpontosítania!

Eszébe jutott, hogy meg kell néznie még egy helyiséget. A kérdéses teremben sajtótájékoztatókat tartottak a katasztrófa előtt. A Trenttől kapott feljegyzéseken csak vázlatosan tüntették fel a kapitányság épületének utolsó módosításait, de viszonylag tűrhetően eligazodott az agyába vésett térképek alapján.

Akárki építtette át a rendőrkapitányságot, szörnyen titkos életmódot folytatott. Rejtett lépcsők és folyosók húzódtak a falak mögött. A valószínűleg csak kevesek által ismert, titkos helyiségeket különféle raktárakból és kamrákból alakították ki. Különösen egy apró, rejtett szoba maradt meg az emlékezetében. Egyszer már körülnézett azon a helyen, és egy felületes pillantás is elárulta számára, hogy a kamra tervezője és használója teljesen őrlött. A túlszűfolt és eszelős dekoráció láttán úgy vélte, hogy valószínűleg Irons volt a titkos helyiség birtokosa. A társaságában eltöltött rövid idő alatt az a benyomás alakult ki benne, hogy a rendőrfőnök korántsem az az erős, ellenállhatatlan, kitartó férfi, akinek hinni és mutatni szeretne magát. Kétség sem férhetett hozzá, hogy az Umbrella lefizette Ironst, de ezenfelül sugárzott belőle valami üvöltően feltűnő rendellenesség.

Ada végignézett a folyosón. Bármennyire igyekezett óvatosan lépkedni, lapos sarkú cipője hangosan kopogott a töredezett, elkoszolódott márványlapokon. Előre tartott attól, hogy megint egy időrabló mechanikus puzzle-jával találja szemben magát. Úgy érezte, minden összefogott ellene.

Már a kezdet kezdetén feltételezte, hogy a vírus továbbra is a laboratóriumban van, de nem akart kockáztatni semmit, hátha véletlenül hamarabb belebotlik. Az aktákban olvasottak alapján feltételezte, hogy a megszerzendő anyag nyolc-tizenkét kémcsőből áll. Ez az információ egy alig kéthetes videofelvételről

származott. Birkin laboratóriuma korántsem tűnt bevehetetlen erődítménynek, legalábbis egy Adához hasonló felkészültségű ügynök szemében. Mivel a föld alatti laboratórium a csatornahálózaton keresztül összeköttetésben állt a kapitánysággal, eljátszott a gondolattal, hogy a vírusmintákat esetleg már elvitték. Emellett az is lehetségesnek tűnt, hogy Bertolucci valahol a kutatók könyvtárában rejtőzik, vagy a nyugati szárnyon az egyik STARS-irodában, esetleg a fogdában. Ada tudta, hogy akár halott, akár nem, biztosan meg fogja találni.

Végigsietett a folyosón, ami egy kis váróterembe vezetett. A terem egyik sarkában egy étel- és italautomata állt, amelyet valakik felfeszítettek, és kirámoltak. A kapitányság többi részéhez hasonlóan ez a helyiség is hideg volt, a levegője iszonyúan áporodott. A szagot kezdte megszokni, de a hideg kellemetlenül érintette. Mióta otthagya az asztalát az Arklay Innben, már vagy századszorra kívánta, hogy bárcsak ne öltözött volna a vacsorához illően. Az ujjatlan, testhez álló, vörös koktélsruha és a körömcipő kiváló álcázást biztosított, ugyanakkor egyáltalán nem illett egy ilyen akcióhoz.

Elérte a terem végét. Felemelte a fegyverét, és lassan, óvatosan kinyitotta az ajtót. Akárcsak az előző esetben, ezen a folyosón sem látszott mozgás. Nem látott mást, csak az épület egykori, alaposan megfakult eleganciájának bizonyítékait: foltos, homokszínű falakat és szimmetrikusan lerakott, fekete-fehér gránit járólapokat. A kapitányság épülete valaha pompás látványt nyújthatott, de hosszú évtizedeket szolgált hivatali intézményként, és ez alaposan elhalványította egykori ragyogását. Az ütött-kopott, hatalmas mozira emlékeztető külső és a reménytelenség atmoszférája különösen rideg érzést keltett a szemlélődben. Mintha bármely pillanatban megragadhatná a vállát egy jeges kéz, és dögletes bűzt árasztó lehelet söpörne végig az ember nyakán...

Ada határozottan biccentett egyet. Eldöntötte magában, hogy miután kiverekedte magát erről a pokoltornácról, hosszú vakációra megy. Egyébként is legfőbb ideje volt, hogy új

megélhetés után nézzem, A koncentrációképessége már korántsem működött úgy, ahogy szokott, és az ő szakmájában egy pillanatnyi kihagyás szó szerint a halált jelenthette.

Miközben megkísérelte továbbszőni gondolatainak fonalát, hogy szabadjára engedje vadállati, óvatos védekező ösztöneit, rádöbbsent, hogy képtelen kiűzni az agyából egy makacs képet. A fiatal Stacy Kelso képét, amint idegesen, reszkető kézzel kisimítja haját a szeméből, és csecsemőkorú öccséről beszél...

Hosszú perceknek tűnő pillanatok után Ada kisöpörte a fejéből a fájdalmas látomást, és folytatta az útját végig a folyosón. Szent esküvel megfogadta, hogy nem hagyja még egyszer elkalandozni a figyelmét.

8.

Leon bakancsának kemény bőrtalpa alatt hangosan csikorogtak az üvegszilánkok, mialatt ide-oda cikázott a Kendo fegyverboltban. Kirángatta a fiókokat, és lesöpörte a polcokat. A homlokáról csorgó verejték fekete koromcsíkokat festett az arcára. Tudta, ha nem talál 50-es löszert, közvetlen életveszélybe kerül, mert képtelen lesz megvédeni magát. Az a néhány fegyver, ami még megmaradt a szétrombolt üzletben, hozzáférhetetlennek bizonyult, mert vastag acélpánt rögzítette őket az állványhoz. Az üzlet üvegportálját bezúzták. Tudta, nincs sok ideje, mert a mozgás odacsalsa a bolthoz az utcákon kóborló, kiéhezett teremtményeket. Már csak néhány töltény maradt a pisztolyában, és továbbra is több háztömbnyi távolság választotta el a rendőrkapitányságtól.

Gyerünk már, ötvenkaliberes Action Express, olyan nincs, hogy Racoonban valaki ne rendelt volna ilyen! Ez az!

A keresett löszertípus a negyedik fiókban lapult, a szarvasvadász töltényeket tartalmazó rekesz alatt. Talált öt-hat üres tárat és több doboz töltényt. Felkapott egy dobozt, és megperdült. A dobozt lecsapta a pultra, és a kis üzlet bejáratára pillantott. A padlón heverő hullát leszámítva egyelőre egyedül volt. A fickó nem mozgott, de a hasán keresztben húzódó, rettenetesen szétmarcangolt seb frissességéből Leon arra következtetett, hogy nem szabad sokáig itt időznie. Nem tudta pontosan, hogy mennyi idő múlva tápáskodik fel egy friss hulla, és igazából nem is akarta megtudni. Tekintetbe véve, hogy a helyiség teljesen nyitott volt az utcafront felé, semmi sem állhatta útját a portyázó zombiknak.

Tekintete a bezúzott üveggel és kapkodva dolgozó keze között ugrált, miközben szélsébesen betöltötte az egyik tárat. Hatalmas szerencséje volt, hogy véletlenül rátalált a fegyverboltra. A lángoló roncsoktól való fejvesztett, rémálomba illő menekülés közben teljesen megfeledkezett arról, hogy az üzlet a közelben van. Mivel a kapitánysághoz vezető utat elállta egy kisebb hadseregbe való zombi, a legcélszerűbb kerülőút a Kendőn keresztül vezetett. Olyan véletlen egybeesés volt ez, ami kétségkívül megmentette az életét. Útközben lelőtt két élőhalottat, de annyian voltak, hogy a puszta számukkal majdnem elsöpörték.

Kísérteties, csontvázforma alak tántorgott elő az utca sötétjéből, és imbolyogva, csoszogva lépkedett a bolt bejárata felé.

– A pokolba! – morogta Leon, és az ujjai valahogy még gyorsabban végezték a dolgukat.

Egy tárral már elkészült. Feltétlenül szüksége volt még egy töltött tárra. Úgy döntött, hogy a többi lőszert ömlesztve viszi magával. Tudta, ha most felkészületlenül elmenekül, sosem éri el a kapitányságot.

Újabb pokoli, rémálomba illő alak jelent meg az üzlet kirakatának üres keretében. Ez utóbbi nyomorult már annyira rohadt, hogy látni lehetett a bomló izomszövetek között nyüzsgő kukacokat.

– Négy, öt, kész! – kurjantotta Leon megkönnyebbülten.

Felkapta a Magnumot, megnyomta a tárkioldó gombot, és mielőtt a majdnem üres tár elérte a padlót, máris a helyére csapta a töltöttet.

A kukacokkal borított lény vállal előre befelé oldalazott az alumínium ablakkeretből kiálló, kisebb-nagyobb üvegszilánkok között. A torkában valami sűrű folyadék lehetett, mert erős, gargalizáló hangokat hallatott.

Leon agyán átvillant, hogy feltétlenül szüksége lesz egy táskára is. Tekintete végigsöpört a pult mögötti területen, majd megakadt egy zsírfoltos sporttáskán, amelyet hanyagul egy

székre hajított valaki. Két ugrással elérte, felkapta, majd lefelé fordítva megrázta, hogy kiöntse a tartalmát. Tisztítószeres flakonok potyogtak a padlóra, és csörömpölve szétgurultak. Visszaugrott a pulthoz, és belesöpörte a táskába az üres tárat, valamint a még be nem tárazott lőszereket. Ügyet sem vetett a lőszeres fiókból kiszóródott töltényekre.

A rothadó borzalom makacsul csoszogott feléje, de megbotlott a földön fekvő, félig kibelezett hullában. A testéből áradó, gyomorforgató bűz megcsapta Leon orrát. Felkapta a pultról a Magnumot, és a lény arcának szegezte. Már tudta, hogy egyenesen a fejre kell céloznia.

Finom mozdulattal meghúzta a ravaszt. A fegyver elsült, a pépes koponya darabokra robbanva szétfröccsent a helyiségben. Sűrű folyadék csorgott le a fegyverbolt faláról és az üvegpultokról. Még mielőtt a lefejezett zombi a padlóra rogyhatott volna, Leon megpördült, és leguggolt a kis szekrény mellé. Villámgyors mozdulatokkal behajigálta a súlyos lőszeresdobozokat a műanyag táskába. A gyomra fájdalmas görcsbe szorult, a szíve a torkában dobogott, mert attól rettegett, hogy mire kiér a boltból, egy zombihadssereggel találja magát szemközt, amely elállja a hátsó sikátort, amerre mennie kell.

Felkapta az utolsó dobozt is. Felugrott, a vállára lendítette a táskát, és a hátsó ajtó felé lódult. A szeme sarkából megpillantott egy újabb pokolbéli alakot, amely valahogy bejutott a boltba. Az üvegszilánkok folyamatosan ropogtak a csoszogó lábak alatt; a hangokból Leon rájött, hogy a háta mögött többen is felsorakoztak. Kinyitotta a hátsó ajtót, és kisurrant. Villámgyorsan körbepásztázta a sikátort, mialatt az ajtó becsukódott mögötte. Az automata zárnyelv fémes kattanással ugrott a helyére. Semmit sem látott, csak szeméthalmokat és számos kukát, amelyekből kicsorgott a bomlásnak indult szemét. Onnan, ahol állt, bal kéz felé a sikátor hosszan elnyúlt, majd balra fordult. Leon úgy sejtette, hogy amennyiben a belső iránytűje nem űz vele gonosz tréfát, akkor a szűkös utcácska egyenesen

visszavezet az Oak sugárútra. Ha végigfut rajta, körülbelül egy háztömbnyi távolságra bukkan ki a kapitányságtól.

Reménykedett abban, hogy a szerencséje kitart még egy darabig, és élve, egy darabban eljut a rendőrkapitányság épületéhez. Azt remélte, hogy ott már egy komoly fegyverekkel felszerelkezett csapat várja, akik tisztában vannak azzal, hogy mi az ördög történik a városban.

És persze ott lesz Claire! Vigyázz magadra, Claire Redfield, és ha előttem érsz oda, ne zárd kulcsra a bejáratí ajtót!

Eligazította a vállán a táskát, és nekivágott a sejtelmes, derengő félhomályba burkolózó sikátornak. Készen állt arra, hogy darabokra robbantson bárkit, aki az útjába áll.

Claire-nek majdnem sikerült lövöldözés nélkül odaérnie. A zombik folyamatosan bukkantak elő Racoon utcáinak sötétjéből, és könnyörtelenül a nyomába eredtek, de szerencséire nagyon lassan mozogtak. A lány vérében sűrű hullámokban áradt az adrenalin. A vészhormon hatalmas erőt adott az izmainak, és maximális fordulatszámra pörgette az idegrendszerét, így könnyedén kicselezte őket. Úgy sejtette, a baleset hangjai előcsalogatták a nem erre a világra való teremtményeket. Szemlátomást az orruk és a fülük után mentek, vagy inkább az után, ami megmaradt az orrukból és a fülükből. Elég közel került vagy fél tucat zombihoz, így alaposabban szemügyre vehette őket. Az iszonyatos teremtmények fele a bomlás előrehaladott állapotában volt. Ezeknek nem csupán a bőrük foszladozott, hanem helyenként már a húruk is levált a csontjaikról.

Olyan erősen figyelte a környezetét, és próbálta kitalálni, mi a fene történhetett a várossal, hogy kis híján elfutott a rendőrkapitányság mellett. Korábban két alkalommal járt az épületben, amikor meglátogatta Christ, de még sosem közelítette meg a hátsó front felől. Főleg nem egy hideg és haláltól bűzlő éjszakán, a vére szomjazó kannibálokkal a nyomában.

Egy összeroncsolódott járőrökcsi, valamint maroknyi, zombivá lett rendőr láttán döbbent rá, hogy megérkezett a céljához. Átfutott egy kisebb parkolón, majd egy szerszámtároló helyiség következett, amelynek a hátsó ajtaja egy kicsi, kövekkel burkolt belső udvarra nyílt. Ez a rész már nem volt teljesen ismeretlen a számára, egyszer itt vacsorázott a bátyjával. A külső lépcsőn ültek, amely a második emelet tetején kialakított helikopter-leszállópályához vezetett.

Lendületesen rohanva átkígyózott az L alakú udvarban céltalanul támolgó két egyenruhás rém között. Jelentősen megkönnyebbült, hogy végre olyan helyen jár, amelyet legalább ismer valamennyire, és remélte, hogy most már viszonylag biztonságban van.

A hirtelen felbukkanó, sétáló hullát az utolsó pillanatban vette észre. A nyüsztő, halott nő elmocskolódt, szakadozott pólót viselt. Az egyik karja bénán himbálózott a teste mellett. A lépcső aljánál hirtelen kinyúlt a sötétségből, és majdnem sikerült megragadnia Claire karját jeges, hosszú körmű kezével. A lány meglepetten felsikoltott, és hátrahőkölt, hogy elkerülje a teremtmény kinyújtott kezét, ettől viszont kis híján egy másik szörnyeteg karjai közé zuhant. A magas, széles vállú férfi a fém lépcsősor alól támolgott elő, és meglepően gyorsan, néma csendben mozgott.

Claire oldalra perdült, a fegyverét a férfira szegezte, lépett egyet hátra, és megérezte, hogy a vádlója nekiütközik a tetőre vezető lépcsősor korlátjának. A zombi nő másfél méterre lehetett tőle. A szakadt, véres póló alól előbukkant a nyomorult teremtmény félig leszakadt melle. Használható kezével Claire torka felé kapkodott. A férfit csupán egyetlen lépés választotta el tőle. Nem menekülhetett tovább.

Villámgyorsan maga elé rántotta a pisztolyt, és meghúzta a ravaszt. A fegyver a zárt térben irtózatosan nagyot dörrent, és majdnem kiugrott a kezéből. A lövedék eltüntette a férfi kiszikkadt, penészes arcának jobb oldalát. A szétzúzott koponyából sötét, nyálkás folyadék fröcskölt.

Claire az ostorcsapás sebességével elrántotta a kezét, és nekiszegezte a pisztolyt a nyöszörgő nő fakó, bomló arcának. A fülsiketítő dörrenés elvágta a lényt mardosó éhség vérszomjas, ám valahogy szánalmas hangjait. A viaszszerű homlok vércseppek és csontszilánkok kavalkádjává robbant szét. A nő lehanyatlott, a teste zsákként, tompa puffanással zuhant a kövezetre.

Claire úgy érezte, mintha egy csapásra minden összeállt volna az agyában. A helyzet realitása éles fényben tűnt fel előtte, miután meghúzta a ravaszt. Néhány pillanatig meg se moccant. Tekintetét a két rothadó testet borító mocskos ruhafoszlányokra szegezte. Elhűlve méregette a két embert, akiket épp az imént lőtt le. Tisztában volt azzal, hogy mindössze néhány centiméter választotta el minden idők legborzalmasabb halálnemétől. Fegyverek között nőtt fel, sőt részt vett vagy tucatnyi lövészversenyen, de ott 22-es céllövő pisztoly volt a kezében, és kartonpapírokra festett céltáblákra lövöldözött. A célokból ott és akkor nem folyt vér, nem fröcskölt belőlük agyvelő, mint abból a két emberből, akiket az előbb szétlőtt.

Hirtelen ráeszmélt, hogy a lábainál heverő lények egyike sincs életben. Nem voltak már emberek. Kár, sőt hiba lett volna lelkipurdalásra vesztegetni az idejét és az energiáját. Sokkal fontosabb volt, hogy a túlélésre összpontosítson, illetve arra, hogy előkerítse Christ. Felsóhajtott, és arra gondolt, hogy tovább kell mennie, még mielőtt valami újabb szörnyűség történik.

Rögtön meg is látta a következő iszonyatot. A parkolóban maga mögött hagyott két, rendőrruhát viselő borzalom is feléje tartott. Súlyos bakancsaikat vonszolva csoszogtak remélt prédájuk irányába.

Claire meglódult, és felfelé vágatott a lépcsőkön. A füle annyira csengett, hogy alig hallotta lépteinek döngését a fém lépcsőfokokon. A kilenc milliméteres fegyver irtógerjesztő dörrenései egy időre eltompították hallását, ezért nem észlelte a helikopter hangját mindaddig, amíg a tető közelébe nem jutott.

Elérte a második szintet a tetővel összekötő lépcsőt, és halálra váltan megtorpant, amikor örvénylő, forró szél csapott az arcába, és felemelkedett előtte egy óriási, fekete, félig a sötétségbe vesző jármű. A helikopter a leszállópálya délnyugati sarkán álló ősrégi víztorony mellett lebegett. Claire képtelen volt megállapítani, hogy a gép vajon leszáll, vagy éppen felszáll-e. Nem tudta eldönteni, de nem is érdekelte a dolog. Hirtelen csak arra tudott gondolni, hogy nagyon szeretne a helikopter fedélzetén lenni.

– Hé! – kiáltotta torkaszakadtából. – Hé, ide! Itt vagyok! Segítsenek!

A szavait elnyelte a tetőt megrázkódtató pokoli dübörgés, a hangja elveszett az őrült sebességgel daráló rotorlapátok éles süvítésében. Vadul integetni kezdett. Úgy érezte magát, mint aki megnyerte az ötöst a lottón.

Jön valaki! Hála istennek!

Hirtelen vakító keresőfény gyulladt ki a lebegő gépmadár alján. Az erős fénycsóva elkezdte pásztázni a tetőt, de a betonra vetülő fényfolt pontosan az ellenkező irányba araszolt, mint ahol a lány állt. Claire kétségbeesetten, széles mozdulatokkal integetett. Éppen mély levegőt vett, hogy ismét rájuk kiáltson, amikor meglátta, hogy a sárgásfehér fénykör megállapodik valamin. Ezzel egy időben megütötte a fülét egy rémült, érthetetlen kiáltás, ami éppen csak hallható volt a gép hajtóművének mennydörgése miatt. Egy rendőr állt a leszállópálya sarkán, a lépcsőkkal átellenben, háttal a tető kiugró teraszának. A lány úgy látta, mintha gépfegyvert tartana a kezében, és a mozdulataiból ítélve nem tartozott az élőhalottak közé.

– Gyertek ide! – üvöltött a férfi.

A rendőr a helikopternek kiabált, a hangján érződött, hogy iszonyúan fél. Amikor Claire meglátta a férfi rettegésének okát, megkönnyebbülése egyetlen szempillantás alatt elenyészett. Két zombi ólálkodott a sötét árnyékban. A kiabáló rendőr felé tartottak, aki a keresőreflektornak köszönhetően kiválóan megvilágított célpontot jelentett. Claire felemelte a pisztolyát,

majd tehetetlenül leengedte, mert attól félt, hogy a sarokba szorított férfit találja el.

A fénykör meg sem rezdült, továbbra is ragyogó fényárba burkolta a borzalmas látványt. Úgy tűnt, a rendőr fel sem fogta, hogy mennyire közel került hozzá az irgalmatlan halál. A zombik megragadták a testét. A kinyújtott, bomló kezeken táncot járt az erős reflektorfény.

– Maradj ott! Ne gyere közelebb! – ordított a rendőr.

A hangja arról tanúskodott, hogy hatalmába kerítette a pánik. A két oszladozó alak egyszerre ért oda hozzá. A rongyos ruhákba burkolt, foszladozó testek eltakarták a férfit Claire szeme elől. A következő pillanatban rémült sikoly, majd egy hosszú géppisztolysorozat hasított a helikopter dübörgésébe. A rendőr ujjá ráfeszült a ravaszra, egyre csak húzta és húzta. Claire még a pokoli hangzavar közepette is hallotta, hogy a golyók fémes pengéssel becsapódnak egy közeli tárgyba.

A lány hasra vágta magát. A térdét erősen beütötte a legfelső lépcsőfokba, de nem törődött vele. Eltakarta a fejét a kezével, és azért imádkozott, hogy ne találja el a vaktában leadott sorozat. A helikopter hangja hirtelen megváltozott. A hajtómű fordulatszáma gyorsan esett, és valami eddig nem hallott fémes darálás vegyült a motor egyenletes dübörgésébe. Claire felpillantott, és meglátta, hogy a gép az oldalára dőlve, egyre gyorsabban ereszkedik a tető felé. A farka vadul himbálózva ide-oda lendült, miközben egyre többet veszített a magasságából.

Jézusom, a szerencsétlen lelőtte a gépet!

A helikopter keresőreflektorának fénycsóvjája örült táncot járt. A fényfolt fémcsőveken, betontömbökön söpört végig. Egy-egy pillanatra megvilágította a rendőr haldoklását, utolsó, erőtlen rúgásait, ahogy eredménytelenül és kétségbeesetten próbálta távol tartani magától a két könnyörtelen mészárost. Időről időre még egy-két lövést is sikerült leadnia.

A helikopter az oldalára dőlve zuhant a leszállópálya felé. A rotorlapátok hatalmas csattanások kíséretében mélyen belemartak a kiálló tető téglafalába. Mielőtt Claire pislantani

tudott volna, a gép orra becsapódott, és hatalmas szikraeső kíséretében végigszántotta a betont. Üvegszilánkok záporoztak mindenfelé. A meggyötört fém fülhasogató sikolya minden más hangot elnyomott.

A robbanás abban a pillanatban következett be, amikor a helikopter maradványa megállt az északkeleti sarokban, majd a rendőr és gyilkosai nyakába csúszott. Hatalmas lángnyelv csapott az ég felé, és végleg elvágta a fel-felcsattanó rövid sorozatokat. A következő pillanatban vakító fényű tűzgolyó robbant ki a roncsból, és kísérteties, vöröses-sárgás fénybe burkolta a tetőt. A helikopter orra túlnyúlt a tető peremén. A hatalmas erőhatások és a rettenetes hő miatt a fém tartóelemek elérték tűrőképességük határát. A gép teste kettétört, az elülső része recsegtve leszakadt, és eltűnt Claire szeme elől. A lezuhant roncsdarab a következő pillanatban becsapódott a leszállópálya alatt húzódó tetőszerkezetbe.

A lány felállt, bár alig érezte a lábait, és hitetlenkedve bámulta a dühödten ágaskodó lángokat. A tűzszőnyeg pillanatok alatt eluralta a leszállópálya felét. Minden olyan gyorsan történt, hogy Claire szinte kételkedett abban, egyáltalán lezajlott-e mindaz, amit látott. A baleset lángoló, izzó maradványai furcsa módon nem bizonyították az eseményeket, hanem még valószínűtlenebbé tették az egészet. Sűrű hullámokban áradt felé a maró kerozinbűz és a megperzselt emberi testek émelyítően édeskés szaga. A hirtelen beálló csendben meghallotta az udvarban bóklászó zombik nyögéseit és nyüsztéseit.

Claire lenézett a lépcsősor mellett, és meglátta a két zombivá lett rendőrt. Vakon botorkáltak felfelé, és minduntalan elestek a lépcsőfokokban.

Legalább mászni nem tudnak! Aprópó! Mászás... Lépcső!

A rendőrkapitányság épületébe vezető ajtó felé fordította rémült tekintetét. A bejárat talán tíz méterre lehetett a helikopter testét emésztő lobogó, pattogó lángoktól. A lépcsősort leszámítva kizárólag az ajtón keresztül juthatott le a tetőről.

A lépcső alján vérre és húsrá éhes, pokolbéli teremtmények várták. A kapitányság épületéről most már biztosan tudta, hogy nem biztonságos.

Mélyen elgondolkodva nézte a lángoló roncsot, és a lehetőségeit mérlegelte. A pisztolyában még rengeteg lőszer maradt, és volt két teli tára is. Visszamehet az utcára, kereshet egy autót, amelyben benne maradt a slusszkulcs, és leléphet a városból.

De mi a helyzet Leonnal? Lehet, hogy éppen engem keres! Mi van, ha még maradtak emberek odabenn, és éppen egy kitörést terveznek? Vagy sebesültek hevernek az épületben, és segítségre van szükségük?

Tudta, hogy mindeddig kiválóan elboldogult a saját erejéből, de azzal is tisztában volt, hogy nagyobb biztonságban érezné magát, ha valaki más vállát nyomná a felelősség súlya. Egy rohamosztag éppen megfelelt volna, de igazából egy csapat harcedzett, nehézfegyverekkel felszerelt veterán zsarú társaságára vágyott. Vagy éppen Chris társaságára. Fogalma sem volt arról, hogy megtalálja-e bátyját az épületben, de szilárdan hitte, hogy még életben van. Ha él a világon valaki, aki képes kezelni egy ilyen válsághelyzetet, az pontosan Chris Redfield!

Rádadásul nem mehetett el anélkül, hogy nem értesíti Leont a távozásáról. Ha nem teszi, ha szó nélkül elmenekül, a fiú meghalhat, miközben az ő holléte után nyomoz.

Claire döntött. Sietős léptekkel odament a bejárati ajtóhoz. Menet közben gondosan kikerülte a betonon lángoló kerozinfoltokat, és a táncoló árnyékokat fürkészte, mozgás jelei után kutatva. Amikor elérte az ajtót, egy pillanatra behunyta a szemét, és nyirkos kezét a kilincsre tette.

– Képes vagyok rá! – mondta halkan, és bár nem hangzott olyan magabiztosnak, amilyennek szeretne volna, legalább nem remegett, és nem csuklott el a hangja. Kinyitotta a szemét, lenyomta a kilincset, és óvatosan kinyitotta az ajtót. Mivel semmi sem ugrott elé a gyengén megvilágított folyosóról, belépett az épületbe.

9.

Brian Irons rendőrfőnök a titkos kamrájához vezető folyosón állt, és megpróbált úrrá lenni kapkodó zihálásán. Hirtelen hatalmas detonáció robajlása hullámszórt végig az épületen, még a falak is megremegtek. Irons a hangok irányából és erejéből ítélve úgy számította, hogy minden bizonnyal a tetőn történt komoly baleset.

Nem foglalkozott tovább a gondolattal, nem óhajtott levonni semmiféle következtetést. Bármi is történt, a dolgok állása már úgysem lehet rosszabb.

Ellökte magát a faltól. Olyan gyengéden tartotta a karjaiban Beverlyt, ahogy csak tudta. Pillanatnyilag éppen a felvonónál voltak, már csak néhány lépés választotta el őket az irodájától. Nagyon vágyott már rá, hogy odaérjenek, mert ott megpihenhet végre.

– És aztán – morogta –, ez a nagy kérdés! Hogy mi lesz aztán?

Beverly nem válaszolt. Tökéletes vonásai meg se rebbentek, a szeme csukva maradt. Úgy tűnt, mintha odabújt volna Irons parancsnokhoz. Magas, karcsú teste szorosan a férfi széles, hájas mellkasához préselődött.

Beverly Harris a polgármester lánya volt. A fiatal, kábítóan szép Beverly gyakori szereplője volt Irons bűnös álmainak. A férfi közelebb húzta magához, és folytatta útját a lift felé. Megpróbálta figyelmen kívül hagyni kimerültségét.

Mire elérték a liftet, a hátában és a karjában fájdalmas görcsbe rándultak a rég nem használt izmok. Valószínűleg privát, kevesek által ismert szobájában kellett volna hagynia a lányt. Azt a helyiséget mindig is „Szentély”-nek hívta magában. Ott teljes

béke és nyugalom uralkodott, és valószínűleg az a kamra volt a kapitányság legbiztonságosabb helyisége. De miután eldöntötte, hogy elmegy az irodájába néhány személyes holmijáért, úgy érezte, egyszerűen képtelen magára hagyni a lányt. Olyan sebezhetőnek, olyan ártatlannak látszott! Irons korábban megígérte Harrisnek, hogy vigyáz Beverlyre. Mi van, ha valami megtámadja a távollétében? Mi lesz, ha a lány eltűnik, mire visszatér az irodából? Eltűnik, mint minden más...

Több évtized munkája... A hálózat kiépítése, a kapcsolatok megteremtése, az óvatos helyezkedés, az egész! Minden elillant néhány óra leforgása alatt!

Irons leengedte az ernyedt, tehetetlen testet a hideg padlóra, és kinyitotta a lift ajtaját. Közben kétségbeesetten próbálta száműzni a fejéből a gondolatot, hogy mi mindent elveszített az elmúlt néhány nap során. Most már csak Beverly volt fontos.

– Vigyázni fogok rád... – suttogta, és úgy látta, a lány szája megrándult.

Vajon tudja, hogy biztonságban van? Hogy Brian bácsi vigyáz rá? Amikor még kislány volt, és ő gyakori vacsoravendégnek számított Harrisék házában, mindig így hívta: Brian bácsi.

Félig bevonszolta a káprázatosan formás testet a liftbe, majd betámasztotta a sarokba, és néhány pillanatig az angyali szépségű arcban gyönyörködött. Hirtelen elborította a lány iránt érzett szinte apai szeretet, és egyáltalán nem lepte meg, hogy könnyeket érez végigcsorogni az arcán, a büszkeség és a szeretet könnyeit. Napok óta szörnyű érzelmi kitörések hatása alatt állt: düh, rémület, rettegés kavargott benne. Sosem volt különösebben érzélgős alkat, de egyre jobban becsülte az erőteljes érzéseket, sőt bizonyos idő elteltével kimondottan élvezte őket. Már egyáltalán nem jött tőlük zavarba, bár voltak pillanatok, amikor valami hátborzongató, ködös érzés lett úrrá rajta, valami megfoghatatlan aggodalom, ami miatt nagyon nyugtalan lett, és olyan zavarodott, mint egy eltévedt gyermek.

De ez már nincs többé. Most már nem lehet semmi baj. Még Beverly is velem van... Miután összeszedtem a cuccomat,

elrejtőzünk a Szentélyben, és pihenünk egy kicsit. Időre van szüksége, hogy összeszedje magát, én pedig megoldom a dolgokat. Igen, vannak feladatok, amiket el kell végezni!

Amikor a fémkalitka emelkedni kezdett, kipislogta a szeméből a könnyeket, előhúzta a pisztolyát, és kivette a tárat, hogy megszámlolja, hány tölténye maradt. A saját birtoka teljességgel biztonságos volt, de az iroda már egy másik történet, így gondosan fel kellett készülnie.

A felvonó megállt. Irons az egyik lábával kitámasztotta az ajtót, felemelte a lányt, miközben nagyot nyögött a megerőltetéstől. Úgy vitte Beverlyt, mintha egy alvó gyermeket tartana a karjaiban. A lány bőre sima volt és hűvös. A karja tehetetlenül, erőtlenül csüngött, a feje ide-oda lendült Irons lépteinek ütemére. Fehér ruhája beleakadt a lift ajtajába, a vékony szoknya felcsúszott a feszes, krémszínű combokon. Irons nagy erőfeszítések árán másik irányba fordította a tekintetét, és igyekezett a szobájába vezető ajtót nyitó kontrollpanelre koncentrálni. Akármilyen pajzán, ártalmatlan fantáziák is éltek benne korábban, most felelősséggel tartozott a lányért. Ő volt a védelmezője, a fehér lovag...

A bal térdét kissé megemelte, és megnyomta a panel síkjából kiálló gombot. A fal félrecsúszott, s feltárult a gazdagon díszített és szerencsére üres iroda. Semmiféle gyilkos lény nem várta őket odabent, csak a falakra erősített tróféák halott, üveges szemei meredtek rájuk.

Az Olaszországból hozatott hatalmas, diófa íróasztal közvetlenül előtte állt. Amikor megpillantotta, a tagjaiból egy csapásra elszállt az erő. Beverly teste könnyű volt, de a rendőrfőnök az utóbbi években elhagyta magát, és alaposan kijött szokásos formájából. Gyorsan az íróasztalra fektette a lányt. Ügyetlenül kapkodva eligazgatta az ernyedte végtagokat, miközben a könyökével a földre söpört egy tollakat tartalmazó csészét.

– Ez az! – sóhajtott fel.

Vett néhány mély lélegzetet, majd a lányra mosolygott. Beverly nem viszonzta a mosolyt, de Irons érezte, hogy hamarosan magához tér, és úgy néz majd rá, mint azelőtt, amikor még minden rendben volt. Benyúlt az asztal lapja alá, és megnyomott egy gombot. A háta mögött a nyitott rejtekajtó visszacsúszott a helyére.

Mióta véletlenül rábukkant a lányra, egyfolytában mély aggodalom töltötte el. Beverly teste Scott rendőr őrmester mellett feküdt a hátsó csarnokban. George Scotton az első pillantásra látszott, hogy halott: a testét iszonyatos, tépett és szakított sebek borították. Amikor Irons meglátta a Beverly ruhája elején éktelenkedő vörös foltot, nagyon megrémült, mert attól tartott, hogy már a lány sincs életben, de miután elvitte őt a Szentélybe, a biztonságba, Beverly ajka szóra nyílt, és suttogott valamit. Nem értette tisztán, de valami olyasmit mondott, hogy megsebesült, és haza akar menni.

Tényleg? Tényleg ezt tette? Tényleg beszélt hozzád, vagy csak a képzeleted űzött veled gonosz tréfát?

Irons összevonta a szemöldökét, és félresöpörte a bizonytalan emléket, aminek helyét rögtön valami más foglalta el. Valami, ami akkor villant át rajta először, amikor egyenesre húzogatta a lány vérfoltos ruháját. Megrázta a fejét, és felszökött benne a harag, mert képtelen volt visszaidézni a gondolatot. Akkor nem tűnt különösebben fontosnak, de most ott motoszkált a tudata mélyén, és bosszantotta, hogy képtelen felidézni. Aztán lassan összeállt a kép. Eszébe jutott, hogy mit érzett azokban a pokoli, zavarodott pillanatokban, amikor megtalálta és reszkető ujjakkal megérintette a lány testét. Az ujjai kihűlt, gumihoz hasonlatos beleket tapintottak, bár az agya képtelen volt elfogadni azt, amit az érzékszervei közvetítettek.

– Beverly? – suttogta, és tétova pillantást vetett a lány arcára.

A lábai hirtelen elgyengültek, és lerogyott az íróasztal mögött álló forgószékre. Beverly csendben maradt. A zavaros érzések árhulláma hatalmas erővel csapott le Ironsra, és teljesen elborította az elméjét. Az agyában képek, emlékek és

megmászíthatatlan igazságok kavargtak, amelyeket nem akart elfogadni.

Az első támadás elvágta őket a külvilágtól. Az Umbrella végül nagy bajt hozott rájuk. Birkin eszelős, gyilkos találmányának köszönhetően sétáló halottak özönlöttek el a várost. Lelki szemei előtt újra megjelent a mélygarázsban lejátszódott véres mészárlás. A föld alatti csarnokban erős, gyomorforgató vérszag töltötte be a levegőt. Harris polgármestert elevenen zabálták fel. A legeslegutolsó pillanatig tudatánál volt, és őrjöngve sikoltozott. Az élők egyre fogyatkoztak az első hosszú, pokoli éjszakán. A rendőrfőnökre újra meg újra lesújtott a jeges, brutális felismerés, hogy a város – az ő városa – nincs többé.

A gondolatai végképp összekuszálódtak, és rátört a zavarodottság. Különös módon még pozitív vonásokat is talált az elmúlt napok örületében. Ráébredt, hogy a város pusztulásával az ő múltbeli tettei örökre titokban maradnak. Bármit csinált a régmúltban vagy akár a közelmúltban, most már nem kell tartania a következményektől. Élénken emlékezett legutóbbi bűnére. Emlékezett, hogy milyen örült játékot játszott a második éjszakán, miután Birkin házi kedvencei megtalálták a kapitányság belsejébe vezető utat, és végeztek a néhány még életben maradt zsaruval. Irons rábukkant a könyvtárban bujkáló Neil Carsonra. Carson mindig is idegesítette, mert néhányszor nyomozott az üzlettársai után, és eléggé közel került ahhoz, hogy leleplezze őket. Amikor a rendőrfőnök ráébredt, hogy a nyomozó hatóságok úgysem fogják tudni feltárni a több ezer halálesetet, a nyomába eredt Carsonnak. Követte, vadászott az őrmesterre, mint valami állatra.

Számít még valamit? Mit számít, ha vége a racooni életnek?

Már szinte semmi sem maradt meg neki. Az egyetlen dolog, amivel törődnie kellett, az a Szentély volt, illetve személyiségének az a vetülete, amely létrehozta a helyiséget. Létezett egy sötét és dicsőséges hely a szívében, amelyet mindig is titkolnia kellett. Ezt a dolgot most már nem kellett kordában

tartania. Nem kellett megjátszania magát. A lényének ez a része most már egyszer és mindenkorra kiszabadult.

Irons ránézett Beverly Harris holttestére. A gyönyörű tetem úgy feküdt az asztalon, mint egy különlegesen finom, törékeny baba. A rendőrfőnök úgy érezte, hogy a bensőjében kavargó félelmek és kétségek bármelyik pillanatban darabokra robbanthatják. Még az is felvetődött benne, hogy esetleg ő ölte meg a lányt. Képtelen volt visszaemlékezni.

Brian bácsi... Tíz évvel ezelőtt én voltam az ő Brian bácsija. Mivé lettem?

Ez már túl sok volt. Anélkül, hogy a tekintetét elszakította volna az élettelen arctól, elővette a csőre töltött VP-70-es pisztolyt. A jobb kezébe fogta a fegyvert, bal kezének érzéketlen ujjával pedig a csövet dörzsölgette. Apró, finom mozdulatokkal simogatta a hideg acélt, majd lassan maga felé fordította a csövet. Amikor a csőtorkolatot határozottan a szegycsontjának préselte, hirtelen úgy érezte, hogy már csupán egyetlen kis lépés választja el a békességtől és a megnyugvástól. A mutatóujját a ravaszra tette, és már majdnem elsütötte a fegyvert, amikor Beverly váratlanul megszólalt. Suttogni kezdett, bár az ajka mozdulatlan maradt. Az édes, lágyan csengő hang egyszerre szólt mindenhol és sehonnan.

Ne hagyd itt engem, Brian bácsi! Azt mondtad, hogy vigyázol rám. Megígérted, hogy a gondomat viseled. Gondolj arra, hogy mindenki eltűnt! Senki sincs itt, és semmi sem állíthat meg!

– Halott vagy... – suttogta Irons, de a lány hangja egyre csak folytatta.

Semmi sem akadályozhatja meg, hogy megtedd, hogy életedben először valóban megtedd!

Irons úgy érezte, testének minden egyes porcikáját előnti valami megmagyarázhatatlan eredetű görcsös fájdalom. Levette az ujját a ravaszról, és elgyötörten, lassan, nagyon lassan elfordította a pisztolyt. Előredőlt, néhány pillanatig Beverly vállán nyugtatta a homlokát, és becsukta égő szemét.

Beverlynek igaza volt. Tudta, hogy képtelen elhagyni. Megígérte neki, hogy vigyáz rá. És volt még valami, amit a lány mondott. Valami arról, hogy most már bármit megtehet. A szerszámai megélezve, készen várják, hogy a kezébe vegye őket. A szívének legkedvesebb bútordarab, a sötét foltokkal tarkított, összevissza karcolt asztal elég nagy, bármekkora vad kényelmesen elfér rajta...

Irons felsóhajtott. Égett a vágytól, de korántsem volt biztos abban, hogy mit akar tenni. Aztán azon gondolkodott, hogy miért is kellene elsietnie a döntést? Nyugodtan megpihenhetnek, talán még egy kis alvást is megengedhet magának. Aztán, amikor majd felébred, újra tisztán fogja látni a dolgokat.

Igen, ez lesz a helyes út! Megpihennek, majd nekilát, hogy rendet teremtsen a káoszban, és törődhet végre a maga dolgával. Végül is ő a rendőrfőnök!

Brian Irons úgy érezte, hogy visszanyerte az ellenőrzést megviselt idegrendszere és a teste felett. Felfeküdt az íróasztalra, a karjaiba vette a halott lányt, és szorosan odahúzta magához. Néhány perccel később felszínes, nyugtalan álomba merült. Beverly hideg teteme balzsamként enyhítette reszkető teste forróságát.

10.

Leon talált egy csukott furgont néhány méternyire a Kendo fegyverbolt mögött, így gond nélkül eljutott a sikátor végéig. Ott azonban kénytelen volt kiszállni, mert az útkereszteződést teljesen eltorlaszolták az egymásba rohant autók roncsai. Kerülnie kellett, hogy folytathassa az útját. Átrohant egy fertőzött lényektől hemzsegő kosárlabdapályán, majd egy újabb hosszú, szűk sikátoron. Futtában elhaladt egy az út mentén álló távolsági busz mellett. Az üléseken heverő, bomlásnak indult hullákból orrfacsaró bűz áradt.

Rémálomba illő utazás volt. Futó lépteinek dobogását időnként hörgésbe fúló üvöltések központoszták. Mindent betöltött a rothadás szaga.

A távolban hatalmas, messze hangzó dörrenéssel felrobbant valami. A detonáció hallatán egy pillanatra kiszállt belőle az erő. Bár menet közben szétlőtte vagy három zombi fejét – teljesen eltöltötte az iszonyat, a vérébe sűrű adrenalin hullámok áradtak –, továbbra is élt benne a remény, hogy a rendőrkapitányság biztonságos, nyugodt mennyország lesz. Remélte, hogy a nagy épületben felállítottak valamiféle válságkezelő központot, ahol rendőrök és egészségügyiek várják a menekülő túlélőket, hogy ott felkészült emberek intézkednek, akiknek megvan a képzettségük és a joguk ahhoz, hogy súlyos döntéseket hozzanak, és csatarendbe állítsák a rendelkezésre álló erőforrásokat. Ez nem csupán remény volt, hanem kimondottan szüksége is volt minderre. Gondolni sem bírt arra a lehetőségre, hogy immár senki sincs Racoon Cityben, aki képes lenne kezelni a helyzetet.

Amikor végül visszaért a sugárútra, a kapitánysággal szembe, és meglátta az úttesten lángoló járőr-kocsikat, úgy érezte, mintha hatalmas erővel gyomorszájon vágnák. A táncoló lángok körül a támolygó, botladozó, bomlásnak indult rendőrök látványa volt az, ami végleg elsöpörte a reményeit. Összesen körülbelül ötvenhatvan rendőr szolgált Racoon Cityben, és legalább a harmaduk ott tántorgott a roncsok körül, vagy éppen a saját vérében hevert a kövezeten, a kapitányság főbejáratának harminc-negyven méteres körzetében.

Leon igyekezett kizárni a fejéből a kétségbeejtő gondolatokat. Tekintetét az RPD-épület belső udvarába vezető kapura szegezte. Akár túlélte valaki a szörnyű csapást, akár nem, tartania kell magát a tervhez. Értesíteni kell a külvilágot, és gondolnia kell Claire-re is! Ha a félelmeivel törődik, ha túl sokat aggódik, csak megnehezíti a saját dolgát.

Elérte a kapu vonalát. Ügyetlen, tétova léptekkel kikerülte egy rendőr csontig elégett, megfeketedett holttestét. Megragadta a hideg fémkilincset, és lenyomta. Észrevette, hogy egyre kevésbé érzékeny a katasztrófára. Kezdett nem törődni azzal, hogy ezek a százalmas valamik nem is olyan régen még Racoon City polgárai voltak. Az utcákon kóborló, embervérre áhítozó teremtményeket továbbra is ijesztőnek látta, de a sokkhatás nem tarthatott örökké. Ekkora iszonyat előbb-utóbb kérgessé teszi még a legérzékenyebb lelket is.

Szerencsére a kerítésen belül nem sok zombi lézengett. Leon behúzta maga mögött a kaput, és megtörölte verejtékes homlokát. Mélyeket lélegzett, igyekezett kifújni magát, miközben a belső udvart fürkészte. A jobbján elterülő kis füves parkot eléggé megvilágították a megmaradt lámpák, így jól látta, hogy csak néhány, emberi mivoltát veszített illető bókászlik a padok között, és egyik sincs olyan közel, hogy veszélyt jelentsen. Látta a kapitányság épületének homlokzatát ékesítő zászlókat, amelyek ernyedten lógtak a félhomályban. A látványtól újra felgyúlt benne az egyszer már elvesztett remény. Bármilyen is történt, legalább

eljutott idáig. Az épület minden bizonnyal jóval biztonságosabb, mint a minden pillanatban közvetlen életveszélyt jelentő utcák.

Elszáguldott a vakon tántorgó hullatrió mellett, könnyedén kicselezte a két férfit és a nőt. Mindhárman normálisnak tündek volna, ha nem imbolyognak, és időről időre nem hagyja el az ajkukat egy-egy szájalmas, éhes nyüsztés. Nem lehettek régóta halottak.

De ezek nem halottak! A halott emberből nem fröcsköl a vér, ha belelőnek! Nem beszélve arról az undorító kannibál hajlamról...

A halott ember nem sétálgat, az élő viszont hajlamos összeesni, ha valaki belé ereszt néhány lövedéket. Miközben gyorsan fellépdelt a főlépcsőn, kérdések tódultak az agyába, amelyeket még nem volt ideje feltenni. Kérdések, amelyekre nem tudta a választ, de abban valahogy biztos volt, hogy hamarosan minden világos lesz.

Az ajtó nyitva állt, de Leon nem akart semmiféle meglepetést. Azok után, amiken keresztülment, mióta betette a lábát az elétkozott városba, úgy vélte, az a leghelyesebb, ha az elvárásait minimálisra korlátozza. Óvatos, lassú mozdulattal benyitott. A Magnumot lövésre készen tartotta, a mutatójja a ravaszra feszült.

A rendőrkapitányság hatalmas, régimódi előcsarnokában nyomát sem látta életnek, és a Racoont ért katasztrófának sem látszott semmiféle jele. Valamiért egyáltalán nem lepte meg a látvány. Becsukta maga mögött az ajtót, és belépett a félhomályba burkolózó, süllyesztett padlójú terembe.

– Hahó! – szolt félhangosan.

Szándékosan nem emelte fel hangját, mert nem akarta túlságosan magára vonni a figyelmet. A félszeg üdvözlés végighullámozott a csarnokon, és suttogássá szelődülve visszaverődött a magasba szökő falakról. Minden olyannak tűnt, ahogy az emlékezetében élt. Három emelet tornyosult fölé. A klasszikus stílusban tervezett épületben az uralkodó anyag a márvány és a sötétre pácolt tölgy volt. Egy vízholdó lányt ábrázoló szobor állt a hatalmas helyiség mélyített részén. A két

oldalsó fal mellett fokozatosan emelkedő rámpa vezetett a recepciós pulthoz. A szobor előtt a padlóba épített mozaik az RPD címerét formázta. A címer finoman csillogott a lámpák szórt fényében, mintha nemrégiben kifényesítette volna valaki.

Nincsenek tetemek, sehol egy vérfolt, de még csak egy üres töltényhüvely sem hever a padlón! Ha itt csata zajlott, hol vannak a nyomai?

A teremre boruló, nyomasztó csend miatt kezdte magát kellemetlenül érezni. Felsétált a bal oldali rámpán, megállt a recepciós pult előtt, és áthajolt felette. Leszámítva az idegesítő tényt, hogy egyetlen értelmes lényt sem talált a környéken, nem tapasztalt semmi rendkívülit. Hirtelen meglátott egy telefont. A készülék a pult alatt, az egyik polcon állt. Felkapta a kagylót, a vállhajlatába szorította, és néhányszor lenyomta a poros billentyűket. A készülék még csak vonalhangot sem adott. A kagylóban csak a saját lüktető szívverésének visszhangját hallotta. Letette a telefont, majd szembefordult az üres helyiséggel, hogy eldöntse, merre induljon.

Mindenáron meg akarta keresni Claire-t, de legalább ilyen fontosnak érezte, hogy rátaláljon valakire, aki képes magyarázattal szolgálni az eseményeket illetően. Úgy érezte, be kell járnia a hatalmas épületet. Ha egyáltalán maradtak élő kollégák a kapitányságon, akkor aligha az íróasztaluk mögött üldögélve várják az események jobbra fordulását.

Három ajtó vezetett tovább a hatalmas épület belsejébe, kettő a nyugati falon, egy pedig a keleti oldalon. A nyugati ajtók közül az egyik mögött egy az épület hátsó részébe tartó folyosórendszer húzódott, amely számos termet és irattárat, illetve konferenciatermet érintve a hátsó bejáratig nyúlt. A másik ajtó a járőrszolgálat kihallgató és öltözőhelyiségeire nyílt, ami után a második emeletre vezető lépcső következett. Az egész keleti szárny a nyomozó alegységek birodalma volt. Irodák, kihallgató helyiségek és kisebb-nagyobb termek sorakoztak egymás mellett. Valahol azon a részen lehetett lejutni az alagsorba, és a folyosó végén volt egy külső lépcső, amely a tetőre

vezetett. Úgy sejtette, hogy Claire vagy a garázson keresztül érkezett, vagy a hátsó parkolón át, feltéve persze, hogy egyáltalán sikerült elvergődnie idáig. Ha eljutott ide, bárhol lehet. Tekintetbe véve, hogy a több szintes épület majdnem egy teljes belvárosi tömb méretű alapterületen állt, rengeteg búvóhelyet kínált, ahol a lány meghúzhatta magát.

Tudta, nem maradhat örökre az előcsarnokban, így nyelt egyet, és döntött.

A járórszoba felé indult. Ott állt az öltözőszekrény is, ráadásul ezt a részt legalább ismerte egy kicsit. Több időt töltött itt, mint a kapitányság többi részén együttvéve. Legfőbb ideje volt indulni, mert már borsózott a háta a sírszerű némaságba burkolózó, túlméretezett előcsarnoktól.

Az ajtó résnyire nyitva állt. Leon lassan, óvatosan benyomta. Visszatartotta a lélegzetét, és őszintén remélte, hogy a helyiség éppoly csendes és veszélytelen, mint az előcsarnok. Az első pillanatban felfogta, hogy nem lelt biztonságra és nyugalomra, éppen ellenkezőleg: beigazolódtak korábbi félelmei. Láta, hogy az iszonytató teremtmények itt is jártak.

A hosszú termet térdmagasságig érő szemét borította. Szétszórt papírok, darabokra tört asztalok és székek, üvegszilánkok heverték mindenütt. Beszáradt vérfoltok vöröslöttek a falakon, ragadós, nyúlós tócsák csillogtak tompa, mélyvörös fénnel a padlón. A vérnyomok egy mozdulatlan ember felé mutattak.

– Ó, egek!

A rendőr a bal oldali szekrénynek támaszkodva ült. Kicsavarodott lábait félig elrejtette egy összetört asztal lapja. Leon hangjára reszketve felemelte az egyik kezét, és bizonytalanul, remegve igyekezett a pisztolyát célra tartani. Egy szempillantás múlva ismét leengedte. Az erőfeszítés szemlátomást kimerítette. A ruháját deréktájon teljesen átáztatta a vér, vonásai fájdalmas grimaszba torzultak. Leon odaugrott, leguggolt mellé, majd óvatosan megérintette a vállát. Nem látta

ugyan a férfi sebét, de a kifolyt vér mennyisége alapján súlyosnak ítélte.

– Ki vagy? – suttogta a sebesült kolléga.

Hangjának lágy, álmatag tónusa legalább annyira megijesztette Leont, mint a zubbonyon csordogáló vérpatak és a sötét szempár üveges csillogása. A férfi kétségkívül félúton járt a mindent elnyelő sötétség birodalma felé vezető ösvényen.

Leonnak beugrott, hogy bár nem mutatkoztak be egymásnak, korábban már látta a rendőrt, sőt valaki meg is mondta neki a nevét. Az afro-amerikai kollégát Marvin Branagh-nak hívták.

– Kennedy vagyok. Itt fogok dolgozni. A mai az első munkanapom. Mi történt? – kérdezte kapkodva Leon. Kezét továbbra is Branagh vállán tartotta. Még a szakadozott zubbonyon keresztül is érezte, hogy beteges forróság árad a férfi testéből.

– Körülbelül két-három hónappal ezelőtt... – zihálta Branagh – megjelentek a kannibál gyilkosok... A STARS zombikra bukkant az erdőben, a kastélyban.

Erőtlenül köhögött; apró, véres buborékok pattantak szét a szája sarkában. Leon már éppen kezdte volna nyugtatgatni, de Branagh távolba révedő tekintete hirtelen az övébe kapcsolódott. Úgy festett, a kolléga mindenképpen el akarja mesélni a történetet, még akkor is, ha ezzel kizsarolja életerejé utolsó foszlányait haldokló testéből.

– Chris és a többiek rájöttek, hogy az Umbrella áll az egész dolog hátterében. Kockára tették az életüket... de senki sem hitt nekik. Aztán jött ez...

Leonnak beugrott, hogy a rendőr által említett Chris alighanem Claire Redfield bátyja. Korábban nem talált kapcsolatot az egyes részletek között, bár bizonyos mértékig ismerte a STARS körüli problémákat. Tudott arról, hogy felfüggesztették a különleges egység tagjait, miután állítólag alaposan elszúrták a kannibál gyilkosságok ügyében folytatott nyomozást. Egyebek között ez volt az egyik oka, hogy az RPD új rendőrök felvétele mellett döntött. Olvasta a hírhedtté vált

STARS-tagok nevét valamelyik helyi újságban, és olvasott egyikük-másikuk meglehetősen lenyűgöző előmeneteléről is.

Mindez a másodperc törtrésze alatt villant át az agyán, aztán Branagh újra köhögött egyet, ez alkalommal még gyengébben, mint az előbb. Az élet fokozatosan, Leon szeme láttára szállt ki belőle.

– Tarts ki! – mondta Leon. Gyorsan körülnézett, hogy kerítsen valamit, amivel elállíthatná a vérzést. A Branagh mellett álló szekrény ajtaja résnyire nyitva állt, az alján egy gyűrött póló hevert. Leon felmarkolta, tessék-lássék módon összehajtogatta, majd rányomta Branagh hasára. A sebesült a rögtönzött kötésre szorította a tenyerét, és lehunyta a szemét, miközben erőlködő zihálás közepette újra beszélni kezdett.

– Ne törődj velem... Vannak mások is... Próbáld megmenteni a túlélőket!

A haldokló rendőr hangjában csengő lemondás szíven ütötte Leont. Megrázta a fejét, mintha nem akarná tudomásul venni a megfellebbezhetetlen igazságot. Tenni akart valamit, amivel enyhítheti Branagh fájdalmait, de tudta, hogy a kolléga az utolsó perceit éli, és nem volt senki, akit segítségül hívhatott volna.

Ez nem fair, egyáltalán nem fair! – gondolta Leon kétségbeesetten.

– Menj! – lihegte a sebesült férfi; a szemét továbbra sem nyitotta ki.

Branagh-nak igaza volt. Leon már semmit sem tehetett érte, de nem akart, nem bírt megmozdulni. A sötét bőrű rendőr ekkor összeszedte gyorsan apadó életerejét, egyetlen mozdulattal felemelte és Leonra szegezte a fegyverét, aztán durván rákiáltott:

– Menj már! Tűnj el innen!

Leon felállt, és átvillant az agyán, hogy ő képes lenne-e ilyen önzetlenségre hasonló körülmények között. Végül győzködni kezdte magát, hogy Branagh-nak valahogy sikerül túlélnie ezt a véres örületet.

– Visszajövök! – ígérte határozottan, mire a kolléga erőtlenül leengedte a karját; feje ziháló mellkasára bukott.

Kennedy az ajtó felé hátrált. Nagyokat nyelve küzdött a kihívás ellen, és nem akarta megváltoztatni eredeti tervét. Tisztában volt azzal, hogy egy efféle kaland könnyen az életébe kerülhet. Néhány pillanatnyi vívódás után végül úgy érezte, hogy muszáj felvállalnia a megmentő hős szerepét. A körülményektől függetlenül a törvény és a rend őre maradt. Ha akadtak még túlélők ebben a pokoli városban, akkor neki erkölcsi és hivatali kötelessége, hogy megpróbálja megmenteni őket.

Emlékezett rá, hogy a helyiek az alagsorban, a mélygarázs melletti kis szobában tárolták a szolgálati fegyverek egy részét. Ha szembe akar szállni a kiéhezett emberi fenevadakkal, akkor erős fegyverekre és rengeteg lőszerre lesz szüksége.

Kinyitotta az ajtót, és visszalépett az előcsarnokba. Az ajka megrebbent néhányszor. Azért imádkozott némán, hogy a fegyverszoba érintetlen legyen, és hogy legyen még a környéken valaki, akinek a segítségére siethet.

11.

Claire a lángokban álló tetőt maga mögött hagyva végigóvakodott egy folyosón. A lába alatt alattomos üvegszilánkok csikorogtak halkan. Elhaladt egy halott rendőr mellett. A szétmarcangolt, félig megnyúzott tetem legrosszabb félelmeit igazolta. Eddig sem bízott túlságosan abban, hogy a kapitányság biztonságos lesz, de most, hogy szembesült a szörnyű igazsággal, még rosszabbul érezte magát.

Gyorsan átlépett a sötét tócsában heverő test felett, és folytatta útját. Idegessége fokozódott. A folyosót szegélyező kitört ablakokon át beáramló hűvös szellő életre keltette a sötétséget. A padlót tarkító vértócsákba ragadt fényes, fekete madártollak meg-megrebbentek a huzatban, mintha parányi szárnyak verdestek volna a félhomályban. A lány a tollak finom táncának minden egyes rezdülésére összerándult, és villámgyorsan a sötét árnyékokra szegezte a pisztolyát.

Elhaladt egy ajtó mellett, amelyről úgy vélte, hogy a külső lépcsősorra nyílik. Minél előbb el akart jutni az épület központjába. Képtelen volt kivenni a fejéből a tetőre zuhant, lángoló helikopter képét. Egyre inkább tartott attól, hogy a gép teste áttörte a födémét, a lángok továbbterjednek, és végül lángra lobban az épület.

Ahogy a dolgok állnak, talán még jól is jönne!

A folyosókon halottak heverték, a falakon véres kéznyomok vöröslöttek. Claire nem vágyott arra, hogy sokáig az épületben kóboroljon. A tűzhalál gondolatát sem találta különösebben vonzóknak, viszont mindenképpen fel akarta mérni a helyzetet, mielőtt Leon keresésére indul.

A folyosó végét hatalmas, keményfából ácsolt ajtó zárta. Claire hirtelen ötlettől vezérelve rátapasztotta a tenyerét a sima fafelületre. Hűvösnek érezte a tölgyfa deszkákat. Halk imát mormolva kinyitotta az ajtót, és hátratántorodott, amikor lecsapott rá a maró füst első hulláma. Az izzásig hevült fém és a lángoló fa bűze fojtóvá változtatta a forró levegőt. Leguggolt, és óvatosan előreoldalazott, majd bekukkantott a jobbra forduló folyosóra. Úgy tízméternyire tőle a folyosó ismét jobbra fordult, és bár a tüzet nem látta, a sarok szürke márványburkolata kísérteties táncot járó lángnyelveket tükrözött vissza. A szűk járat felerősítve visszhangozta a tűz ropogását. A hang ugyanolyan eszelős éhségről tanúskodott, mint az odalent prédára leselkedő zombik éhes nyüszítése.

A füstön keresztül megpillantott egy másik ajtót, amelytől mindössze néhány lépés választotta el. Mély lélegzetet vett, majd nekilódult. A fejét igyekezett az egyre sűrűbbé váló füstlepel alatt tartani. Azt remélte, hogy talál egy tűzoltó készüléket, és persze azt is, hogy ez elég lesz ahhoz, hogy eloltsa a szerencsétlenség nyomán felcsapó lángokat.

Az ajtó egy szűk, üres várószobára nyílt. Néhány zöld, műbőr borítású fotelt, valamint egy pulttal egybeépített íróasztalt látott, a szemközti falon pedig újabb ajtót pillantott meg. A kis szoba érintetlennek tűnt. A többi helyiséggel ellentétben itt nyoma sem volt véres mészárlásnak, itt nem terjengett a levegőben a bomlásnak indult emberhús minden képzeletet felülmúló bűze. És ami a legfontosabb, nem bujkáltak vérszomjas lények a szoba árnyékos sarkaiban.

Viszont tűzoltó készüléket sem látott.

Legalábbis a küszöbről nem. Becsukta maga mögött az ajtót, és a faltól falig érő pulthoz lépett. Pisztolya csövével felemelte a végébe épített csapóajtót. A pult alatti polcokon egy régi, mechanikus írógép, mellette egy telefon porosodott. Claire lelkében hirtelen feltámadt a remény. Felkapta a kagylót, de pár pillanat múlva csalódottan visszatette. A készülék süket volt. Leguggolt, hogy végignézze az alsó polcokat is. Először csak egy

telefonkönyvet és néhány köteg papírt látott, de aztán a legalsó polcon, egy sporttáska mögött megbújva megpillantotta az ismerős, vörös palackot. Az acélhengert borító porréteg vastagságából ítélve valószínűleg rég megfeledkeztek róla.

– Hát megvagy végre! – mormolta, és pillanatnyi szünetet tartott, hogy a pisztolyát a mellényébe dugja. Előhúzta a súlyos fémhengert.

Még soha életében nem használt ilyesmit, de eléggé egyszerűnek látszott. A készülék tetejére egy biztosítószeeggel ellátott nyomókart szereltek, az oldalából pedig vaskos, fekete gumicső állt ki. A vörös henger talán nyolcvan centi magas lehetett, de nyomott vagy huszonöt-harminc kilót. A súlyából ítélve tele volt.

A tűzoltó készülékkel felfegyverkezve Claire visszament a folyosóra, és nekilátott, hogy rövid, gyors lélegzetvételekkel megtöltse a tüdejét. Szédülni kezdett, de szeretne volna a lehető legkisebb mennyiséget belélegezni a maró füstből.

Vett még egy utolsó, mély lélegzetet, aztán kinyitotta az ajtót, leguggolt, és kióvakodott a máris érezhetően forróbb folyosóra. A füstfelhő jóval sűrűbb lett, és lefelé terjeszkedett, már legalább másfél méternyire a mennyezet alatt gomolygott.

Befordult a sarkon. A szájalom és a megkönnyebbülés bizarr keveréke rohanta meg, amikor megpillantotta az orra előtt lángoló roncsot. Oldalra billentette a fejét, és mellényének szövetén keresztül vett egy apró lélegzetet. Érezte, hogy bőre felforrósodik és megfeszül a pokoli hőségtől.

A tűz szerencsére nem harapózott el annyira, mint várta. Az áradó füst fenyegetően fekete volt, és egyre csak sűrűsödött, de a lángok legfeljebb másfél-két méter magasra nyújtózkodtak. Claire úgy sejtette, hogy a falakat nyaldosó sárgászöld lángnyelveket sikeresen feltartóztatta a félig bezúzott, vastag tölgyfa ajtó.

A helikopter orrára nézett. A gép pilótafülkéje teljesen összegyűrődött, a pilóta elszenesedett holtteste az üléshez szíjazva feketéllett. A hulla szája néma sikolyba dermedt, a

kiégett szemek helyén sötét gödrök tátongtak. A lány képtelen lett volna megmondani, hogy az illető férfi volt-e, vagy nő. A vonásai eltűntek, egybeolvadtak, az arc mintha megfeketedett viasz lett volna.

Claire kirángatta a fém biztosítótűt a karból, és a tömlőt a pattogva égő roncsra irányította, pontosan oda, ahol a fehér és kék lángok járták ördögi táncukat. Lenyomta a kart, és a következő pillanatban haragos sziszegéssel sűrű zápor tódult ki a csövön. Másodpercek alatt fehér hab borította az izzó fémdarabokat és a törmeléket. Alig lehetett átlátni a hullámzó fehérségen, így Claire szinte vakon mozgatta körbe a csövet, és csak remélni tudta, hogy mindehová jut a permetből. Egy perccel később úgy látta, hogy a tűz kihuny, de egyre csak nyomta a kart, amíg ki nem ürült a készülék.

Aprókat lélegezve fürkészte a roncsot, hogy vajon minden részére jutott-e oltóanyag. Lángnyelveket nem látott, de a helikopter pilótafülkéje melletti ajtó mögül még szivárgott a fekete füst. Közelebb hajolt, és látta, hogy az elszenesedett felszín alatt egy folton még izzik a parázs. A körülötte lévő rész már kialudt, de nem akarta megkockáztatni, hogy esetleg újra fellobbanjon a tűz. Hátralépett, majd egyenesen az izzó zsarátnokra célozva, teljes erejéből beletalpalt az ajtóba.

Telibe találta az izzó területet. Az ajtó hangos reccsenés kíséretében kitárult, miközben a parázsló foltból szikrák röppentek szét. Ezek közül néhány a vádlijára esett, de előbb előrántotta a pisztolyát, és csak azután söpörte le az apró, izzó fadarabokat. Jobban félt az ajtó mögött lapuló szörnyetegektől, mint néhány fájdalmas hólyagtól.

Az átjáró egy rövid, fadarabokkal teleszórt, sűrű füsttel borított folyosóra nyílt, amelynek végén, a bal oldalon újabb ajtót pillantott meg. Elindult felé, hogy friss levegőhöz jusson, és mert tudni akarta, hová vezet. A tűzveszély elmúlt; meg akarta kezdeni Leon keresését, de arra is gondolnia kellett, hogy mi mindenre lesz szükségük ahhoz, hogy túléljék a kalandot. Ha körülnéz az

útjába eső helyiségekben, talán rábukkan valamire, aminek hasznát veszik.

Egy működő telefon, kocsikulcsok, a pokolba is, pár géppisztoly vagy lángszóró igazán jól jönne, de ez már túlon túl szép ajándék lenne a sorstól!

A folyosó végén álló egyszerű ajtó nem volt kulcsra zárva. A lány lassan kinyitotta. Készen állt arra, hogy az első gyanús mozdulatra tüzet nyisson. Valósággal megdermedt, annyira megdöbbenett a szoba fényűző berendezése. Olyan volt, mint egy ötvenes évekbeli, kizárólag férfiak számára fenntartott klub paródiája. A helyiség különöc berendezése szinte nevetségesnek tűnt. A falakat súlyos mahagónibútorok szegélyezték, előttük méregdrága bőrfotelek és márványasztalkák sorakoztak. A padlót rendkívül értékes keleti szőnyeg takarta. A mennyezetről túldíszített kovácsoltvas csillár lógott, amely meleg, kellemes fényt sugárzott. A falakat festmények borították, a polcokon különlegesen finom porcelánvázák sorakoztak. De nem ez volt a legkülönösebb. A klasszikus stílusban berendezett irodát preparált állatok díszítették, a falakon levágott fejek sorakoztak, élettelen madarak egyensúlyoztak fatalapzatra épített ágakon. A legtöbb trófea a szoba túlsó végében álló íróasztal körül volt, ahol...

– Jézusom! – hördült fel Claire, amikor a tekintete az íróasztalra esett.

A hatalmas, súlyos asztalon egy gyönyörű, fiatal lány teteme feküdt. A holttest fehér ruháján vérfoltok éktelenkedtek. A hason keresztben húzódó, irtózatosszebből előbukkantak a szétmarcangolt belek. Claire-nek hirtelen olyan érzése támadt, hogy a tetem a szoba középpontja. A kiszikkadt, poros trófeák mintha az iszonyatosan megcsonkított, ám holtában is gyönyörű szépséget bámulták volna halott üvegszemeikkel. A lány felett, a plafonra erősítve egy sas lebegett széttárt szárnyakkal. A madár úgy nézett ki, mintha lecsapni készülne. A hatás olyan hátborzongató és olyan szürreális volt, hogy Claire lélegzete kimaradt néhány másodpercre. Az íróasztal mögött, az ajtónak

háttal álló, magas támlájú szék váratlanul körbefordult. A mozgás rémült sikolyt csalt elő Claire-ből. Egy másodperc törtrészéig arra számított, hogy magával a vicsorgó halállal fog farkasszemet nézni. Aztán, amikor a szék teljesen megfordult, meglátta, hogy egy kövér férfi ül benne. Egy kövér férfi, aki pisztolyt szegez rá.

Néhány másodpercig egyikük sem mozdult, végül a férfi leengedte a fegyvert. Beteges mosoly suhant át megereszkedett, kövér vonásain.

– Szörnyen sajnálom, ha megijesztettem! – mondta köszönés helyett. A hangja olyan olajozottan, olyan hamisan csengett, mint a pojáca politikusoké. – Azt hittem, hogy egy újabb zombi közeledik...

Beszéd közben húsos mutatóujjával lesimította a bajuszát, és bár Claire még sosem találkozott vele, azonnal tudta, hogy kivel áll szemben. Chris éppen eleget átkozódott a férfi miatt.

Kövér, vastag bajuszt visel, és olyan sima, behízeglő a modora, mint egy porszívóügynöké... Ez itt a rendőrfőnök, Brian Irons!

Irons pocsékul nézett ki. Az arca vöröses volt, mintha gutaütés kerülgetné, apró malacszelei körül felpuffadt a hús. A tekintete erősen nyugtalanította Claire-t. Úgy festett, mintha eluralkodott volna rajta a súlyos elmezavar. Kiegyensúlyozatlannak tűnt, mintha elvesztette volna a kapcsolatát a külső, való világgal.

– Maga Irons parancsnok? – kérdezte a lány, és megpróbált a hangjába tiszteletteljes hódolatot vinni. Közelebb lépett az íróasztalhoz.

– Igen, én vagyok – mondta a férfi mézesmázos hangon –, és maga kicsoda? – Mielőtt Claire megszólalhatott volna, Irons tovább beszélt, és amit mondott, az igazolta a lány aggodalmait. – Nem, ne is mondja meg! – legyintett Irons. – Nem számít, hogy ki maga, egyszerűen nincs jelentősége. Hamarosan maga is úgy végzi, mint a többiek! – A hangja keserűen, lemondóan csengett.

Kihúzta magát, és az előtte fekvő halott lányra nézett. A tekintetében különös érzelm fénye csillogott, amit Claire képtelen volt megfejtetni. Kezdte rosszul érezni magát, bár

nagyjából tudta, hogy mire számíthat, mivel Chris sokat mesélt Ironsról, a dilettantizmusáról. Azt jól látta, hogy szörnyű csapás érte a rendőrfőnököt, ami kibillentette a lelki egyensúlyából. Csak a jó ég a megmondhatója, hogy miféle iszonyú jelenet játszódott le a szeme előtt, és hogy mit kellett megtennie ahhoz, hogy túlélje az elmúlt napok rettenetét.

Csoda, hogy gond van a realitásérzékeléssel? Leon és én az utolsó felvonás közepén csöppentünk bele ebbe a rémálomba, de Irons a kezdet kezdetétől fogva itt van. Mindent végigcsinált, mindent látott, valószínűleg a barátai halálát is...

Claire lenézett az íróasztalon heverő fiatal lányra. Irons újra megszólalt. A hangja egyszerre tűnt szomorúnak és fellengzősnek.

– Ő a polgármester lánya! Ugye, milyen szép? Az én feladatom lett volna, hogy vigyázzak rá, de alaposan elszúrtam a dolgot!

Claire nyelvére néhány vigasztaló szó tolult. El akarta mondani a férfinak, örüljön, hogy egyáltalán túlélte az odakint tomboló poklot, de Irons egyre csak kesergett. A lány visszanyelte a szavait, a rendőrfőnök iránt érzett szánalma pedig hirtelen elillant.

– Csak nézzen rá! – mutatott Irons a tetemre. – Igazi szépség volt! Nincs a világon még egy ilyen tökéletes bőr! De hamarosan bomlásnak indul, és nem egészen egy órán belül ő is egy lesz azok közül. Ő is, mint mindenki más!

Claire nem akart levonni semmiféle következtetést, de a férfi hangjában rezgő vágyakozástól és szikrázó, kiéhezett tekintetétől hideg borzongás futott végig a hátán. Volt valami irtózatosságot abban, ahogy Irons a halott lányt méregette, de Claire gyorsan elhessegette rossz érzéseit. Nem tudhatta biztosan, hogy a rendőrfőnök mit forgat a fejében. Fennállt a lehetősége, hogy teljesen félreérti a szavait és a tekintetét. Ráadásul ő volt az első élő, értelmes ember, akivel találkozott, aki esetleg beszámolhatott arról, hogy mi történt.

– Biztosan van valami módja, hogy megakadályozzuk az átalakulást – mondta gyengéden, hogy kimutassa békés szándékát.

– Igen, van megoldás! – bólogatott szomorúan a rendőrfőnök. – Egy golyó az agyába, vagy pedig a lefejezés. – Végre elszakította a tekintetét a testről, de továbbra sem nézett Claire-re. Az íróasztala szélén egyensúlyozó kitömött állattetemeket fürkészte. Amikor újra megszólalt, a szavai lemondóan csengtek, de különös módon némi vidámság költözött a hangjába. – Tudja, az jár a fejemben, hogy a hobbim az állatok kitömése. Bár többé már...

Claire fejében teljes hangerővel megszólalt a vészcsengő. Miről beszél Irons? Kitömés? Csak nem akarja preparálni az íróasztalon fekvő emberi lényt?

A rendőrfőnök végre ránézett, de a lánynak cseppet sem tetszett az, amit a férfi szemében látott. A sötét, üveges szempár egyenesen az arcára irányult, de úgy tűnt, egyáltalán nem látja őt. Claire-nek most tűnt fel először, hogy a férfi egyetlen kérdést sem tett fel neki. Nem kérdezte meg, hogy ki ő, honnan került ide, sőt úgy festett, hogy még az irodájába beszivárgó füst sem érdekli. Ráadásul, amikor a polgármester lányáról beszélt, a hangjában nyoma sem volt részvétnek, csakis önsajálatnak és valami eltorzult, perverz csodálatnak.

Ez a fickó nem csak egy pillanatra távolodott el innen, hanem már egy másik átkozott bolygón sétál! – gondolta magában Claire.

– Kérem – szólt oda neki Irons lágy hangon –, menjen el innen! Szeretnék egy kicsit egyedül maradni! – Hátradőlt a széken, és behunyta a szemét. A tarkóját a forgószerkezet fejtámlájához támasztotta. Úgy festett, mintha halálos kimerültség gyötörné. Egyszerűen elküldte a hivatlan látogatót.

Claire fejében milliónyi kérdés kavargott – ezek legtöbbször a rendőrfőnök bizonyára képes lett volna válaszolni mégis úgy vélte, hogy az lesz a legjobb, ha kérdezősködés helyett pokoli gyorsan eltűnik a zavarodott férfi közeléből.

A háta mögött megcsikordult valami, olyan halkán, hogy abban sem volt biztos, hallotta-e egyáltalán. Megfordult, és a homlokát

ráncolva meredt a másik ajtóra. Eddig észre sem vette, hogy az ajtó létezik, de a halk, surranó nesz a túlsó oldaláról érkezett.

Egy újabb zombi? Vagy valaki odaát rejtőzködik?

Visszanézett Ironsra, és látta, hogy a rendőrfőnök meg se moccan. Nem adta jelét annak, hogy hallotta az iménti neszezést, ráadásul úgy tűnt, látogatója is megszűnt létezni a számára.

Claire fontolóra vette a következő lépést. Eszébe jutott Leon. Meg akarta keresni a fiút. Ami Ironst illeti: akár őrült, akár nem, határozottan borzongott a bőre a jelenlétében. Úgy érezte, nem lesz belőle tragédia, ha nem segít neki a menekülésben.

Még egy utolsó, búcsúnak szánt pillantást vetett a polgármester lányának holtteste mellett kuporgó, vadállatok tetemeivel körülvett Ironsra, majd megrázta a fejét, és a második ajtóhoz lépett, miközben őszintén remélte, hogy nem követ el végzetes hibát.

12.

Sherry már nagyon régóta, legalább három-négy napja bujkált a rendőrkapitányság épületében, és azóta nem látta a mamáját. Egyszer sem – már akkor sem, amikor még sok ember életben volt. Amikor odaért az óriási épülethez, megtalálta az egyik tanárát, Mrs. Addisont, de Mrs. Addison már halott volt. Egy zombi lakmározott a teteméből! Nem sokkal ezután Sherry felfedezte magának a szellőzőrendszert. A bonyolult csőlabirintus behálózta az egész épületet. A kislány hamar rájött, hogy sokkal nagyobb biztonságban van a szellőzőrendszerben, mint a felnőttek társaságában. A felnőttek sorban meghaltak, egymás után elkapták őket a zombik. Ráadásul kóborolt egy szörnyeteg is a kapitányságon, ami sokkal rosszabb volt az élőhalottaknál, de még a kifordított embereknél is. Sherry csaknem teljesen biztos volt abban, hogy a szörny őt keresi, őrá vadászik. Ez valószínűleg butaság volt. Még sosem hallott olyanról, hogy egy szörny kiválaszt magának egyetlen embert, de az ég szerelmére, azt sem gondolta volna soha életében, hogy a szörnyek csakugyan léteznek!

Így aztán Sherry egyre csak bujkált, elsősorban a lovagteremben. Arrafelé nem heverték halott emberek, és a páncélruhák mögött kezdődő szellőzőcsövet leszámítva mindössze egyetlen úton lehetett megközelíteni. Ez az útvonal egy hosszú folyosó volt, amelynek bejáratát egy hatalmas tigris őrizte. A tigrist ugyan kitömték, de még így is félelmetesen vicsorgott. Sherry azt remélte, hogy a fenevad látványa elijeszti a szörnyet. A tudata mélyén tisztában volt azzal, hogy mindez butaság, de egy kicsit jobban érezte magát a gondolattól.

Mióta a zombik elárasztották a kapitányságot, az idő túlnyomó részét alvással töltötte. Amikor aludt, nem kellett azon töprengenie, hogy mi történt a szüleivel, és nem kellett aggódnia amiatt, hogy mi fog történni vele. A szellőzőcsövekben kellemes meleg uralkodott, a földszinti automatákból tudott ennivalót szerezni. Nagyon félt, de a rettegésnél is rosszabb volt az egyedüllét. Így aztán, az élelemszerző utakat leszámítva, behúzódott a csövek mélyére, és általában aludt.

Éppen összekuporodva szunyókált a lovagok mögött, amikor felébresztette valami irtózatoss hangzavar. A szörnyű robaj fentről jött. Valamiért biztosra vette, hogy a szörnyeteg csinálja a pokoli lármát. Mindössze egyetlen pillanatra látta az óriási teremtmény szörnyűségesen széles hátát egy acél szellőzőrácsra, de már számtalanszor hallotta az iszonyú lény vad, artikulálatlan rikoltozását. Tudta, hogy rettentően ádáz és nagyon éhes.

A szörny néha órákra eltűnt. A kislányban ilyenkor feltámadt a remény, hogy végre felhagyott a vadászattal, de mindig visszajött. Ráadásul nem számított, hogy ő merre jár, úgy tűnt, valahogy mindig sikerül a közelébe férkőznie,

A hangos, mennydörgő morajlás, ami felébresztette álomtalan alvásából, olyan volt, mintha a szörny nekilátott volna szétépíteni a falakat. Sherry összehúzta magát a búvóhelyén. Felkészült arra, hogy szükség esetén egyetlen szempillantás alatt eltűnik a szellőzőjáratban. Azt pontosan tudta, hogy a nyomában jár a szörnyeteg akkora, hogy nem fér be a járatokba, így, amíg a csövekben maradt, nem ártott neki.

A rém nem bukkant fel. A kislány hosszú percekig mozdulatlanul kuporgott, szorosan lehunyva szemmel várakozott, és a talizmánját szorongatta. A keze egy csodás aranyfüggőt markolt, amelyet az előző héten kapott az anyjától. Olyan nagy volt, hogy alig fért el a markában. Mint már annyiszor, a varázsereje ismét működött. A szörnyű, fülsértő zaj hamarosan elhalt. Vagy talán a hatalmas tigris látványa kényszerítette meghátrálásra a szörnyet? Így vagy úgy, a fenyegető hangok

elhallgattak, helyettük halk lábdobogás visszhangzott a falak között. Sherry eléggé biztonságosnak érezte a helyzetet ahhoz, hogy kimásszon a rejtekéből.

Kilopózott a lovagterembe, hogy fülelhessen. A zombik és a kifordított emberek nem értettek az ajtókhöz, és tisztában volt azzal, hogy ha a szörny közelítene felé, ha a szörny jönne érte, akkor hallaná, ahogy a rettenetes karmok a falakat kaparják, és mindent megrengetnének a vérszomjas üvöltések. Nem hallott semmi fenyegetőt, csak halk, óvatos lépteket.

Ez egy ember lesz, talán éppen a mami! – villant át az agyán, és feltámadt benne a remény.

A folyosó jobbra fordult. A fal túlsó oldalán egy irodahelyiség volt. Hallotta, hogy emberek beszélgetnek odaát. A remény és az egyedüllét érzése kavargott a lelkében. Képtelen lett volna megmondani, hogy miről társalognak, de két napja ez volt az első eset, hogy egy a közelében tartózkodó élőlény nem hörgött és üvöltött, hanem emberi hangon beszélt. Márpedig ha itt emberek beszélgetnek, az talán azt jelenti, hogy végre-valahára megérkezett a segítség.

A hadsereg, a rendőrök vagy tengerészgyalogosok, talán mindenki együtt!

Izgatottan végigrohant a folyosón. Elnyújtott ugrásokkal elszaladt a nagy tigris mellett. Mire az ajtóig ért, izgatottsága jócskán alábbhagyott. A hangok elhallgattak. Sherry néma csendben álldogált, majd hirtelen nagyon ideges lett. Ha tényleg megérkezett a segítség Racoonba, nem kellene hallania a repülőgépeket és a teherautókat? Nem kellene hallania a lövöldözést és a gránátok robbanását? Nem járnak hangszórós kocsik a város utcáit, hogy előszólítsák a túlélőket?

Azok a hangok talán nem is a katonáktól, hanem rossz emberektől származnak! Őrültek, mint az a bácsi...

Néhány órával korábban szörnyű dolgot látott. A szellőzőrendszerben bujkálva elért egy rácshoz, aminek a túloldalán, egy öltözőszerűségben egy magas, vörös hajú ember ült egy széken, magában beszélt mindenféle zagyvaságot, és

előre-hátra hajlongott ültében. Sherry először arra gondolt, hogy segítséget kér tőle, hátha tud valamit a szüleiről, de a viselkedése láttán úgy gondolta, hogy jobban teszi, ha vigyáz. Így aztán néhány percre csendben figyelt a szellőzőrácsra keresztül. A férfi egy nagy kést tartott a kezében. Vagy negyed órán át zagyvált, hajladozott és nevetgélt, végül maga elé tartotta és beledöfte a saját hasába a hosszú pengéjű kést. Sherry jobban megijedt ettől a férfitől, mint a zombiktól, mert látta rajta, hogy teljesen elment az esze. Órült volt, és megölte magát. Miközben elkúszott a rácstól, vadul rázkódott a zokogástól.

Nem akart ehhez hasonlókkal találkozni. Ráadásul attól félt, ha össze is fut értelmes felnőttekkel, ők majd gondoskodni akarnak róla, elviszik egy biztonságosnak vélt helyre, hogy megvédhessék – az pedig halálos csapda lesz, mert a szörnyeteg cseppet sem fél a felnőttektől.

Kilesett a sarok mögül. Senkit sem látott. Rettenetesen érezte magát. Vágyott az értelmes emberek társaságára, mégis megfordult, mert úgy érezte, nincs más választása. Elindult vissza, a lovagterem felé. Egyetlen lépést tett, és hirtelen jéggé dermedt, mert a lába alatt megreccsent az egyik padlódeszka. A roppanás elképesztően hangosnak tűnt a folyosó csendjében. Visszatartotta a lélegzetét, megmarkolta a függőjét, és imádkozott, hogy ne robbanjon be mögötte az ajtó, ne rohanjon be rajta senki és semmi, ami elkaphatná őt.

Nem hallott semmit, de biztosra vette, hogy a szívdobogása elárulja. Néhány pillanat múlva újra elindult a rejtékhelye felé. A lehető legóvatosabb lépetekkel haladt. Úgy érezte magát, mintha egy kígyóktól hemzsező barlangból próbálna kióvakodni. Legalább egy mérföld hosszúnak látta a fegyverterembe vezető folyosót, és minden akaraterejére szüksége volt ahhoz, hogy ne kezdjen vad, eszelős rohanásba. Épp elégszer látta már a filmekben, hogy aki vészhelyzetben vakon fut, arra biztos halál vár.

Amikor végre elérte a terem ajtaját, úgy érezte, rögtön összeesik a megkönnyebbüléstől, de legalább a biztonságérzete

megerősödött. A háta mögött kinyílt, majd becsukódott egy ajtó. Rögtön ezután lépteket hallott. Tudta, hogy érte jön valaki vagy valami...

Sherry megugrott, és berontott a fegyverterembe. Képtelen volt gondolkodni, képtelen volt uralkodni magán. Vad pánik lett úrrá rajta, és csak rohant, hogy mentse az életét. Elszáguldott a három lovag előtt. Teljességgel megfélemedezett biztonságos búvóhelyéről, mert csak az járt a fejében, hogy fusson, meneküljön, kerüljön minél távolabb a folyosótól. Vele szemben egy ajtó nyílt; habozás nélkül arrafelé vette az irányt.

A kis szobában sötétség fogadta. A teremből átszűrődő fényben meglátta, hogy az ajtóval szemközti falnál jókora kandalló áll. Bebújt a tűztérbe, leguggolt, hátát a kormos tégláknak vetette, és megpróbálta a lehető legkisebbre összehúzni magát. Felhúzta a térdét, átölelte a karjaival, majd a könyökhajlatába temette az arcát. Szorosan összepréselte a szemhéját, és némán imádkozott, hogy ne találjanak rá.

A futó léptek már a lovagteremben dobogtak. A jövevény körüljárta a termet. Léptei lelassultak, mintha habozott volna. Sherrynek eszébe jutott a búvóhelye, a három lovag mögötti szellőzőcső. Kicsordultak a könnyei tehetetlenségében. Haragudott magára, mert megfélemedezett a biztonságot jelentő helyről. Ebből a helyiségből nem volt más kiút, az egyetlen kijárat a lovagterembe vezetett. Csapdába esett. Az idegen minden egyes tompán dobbanó lépéssel közelebb jutott a sötét szobához. A kislány még jobban összehúzte magát, és mindent megadott volna azért, ha az idegen elmegy, és békén hagyja őt.

Halkan kattant egy kapcsoló, és a következő pillanatban a kis szoba fényárban úszott. A kislány felsikoltott, felpattant, aztán levegő után kapkodva, fel sem nézve rohanni kezdett az ajtó felé. Magában imádkozott; remélte, hogy el tud siklani az idegen mellett, és elérheti a szellőzőcső torkolatát.

Alig tett meg három lépést, egy kéz elkapta és szorosan megmarkolta a csuklóját. Sherry megint felsikított, és vadul

rúgkapált, hogy kiszabaduljon, de a kéz erős volt. Az idegen nem eresztette.

– Várj! – csattant egy női hang.

– Engedj el! – jajongott Sherry, de a nő nemhogy elengedte volna, még közelebb húzta magához.

– Nyugodj meg, nem vagyok zombi, nyugi már, na... – A nő nyugodt hangon beszélt, a szavai kedvesen csengtek. A kislány csuklóját markoló kéz meleg volt és erős, – Nyugodj meg, nem akarlak bántani, csak fejezd be az ugrálást!

Sherry végül felnézett, és meglátta a nőt. Láttá, hogy milyen csinos, milyen kedves az arca, és azt is látta, hogy a tekintete aggodalmat és együttérzést sugall. A kislány néhány pillanat múlva elcsitult, és már nem akart olyan elszántan kiszabadulni. Forró könnyek csorogtak az arcán, amelyeket már régóta magába fojtott. Ösztönösen belekapaszkodott a kedves idegenbe, mire a nő magához ölelte, a haját simogatta, és nyugtató szavakat súgott a fülébe.

A kislány percekig sírt, túrte a simogatást, aztán lassan összeszedte magát. Amikor a sírás halk szipogássá csitult, ő maga is érezte, hogy túljutott a legrosszabbon. Bármennyire is szeretett volna még odabújni az idegen nőhöz, lassan elhúzódott tőle. Szerette volna hinni, hogy biztonságban van a karjaiban, de tudta, hogy korántsem ez a helyzet. Nem volt már kisgyerek, a múlt hónapban betöltötte a nyolcadik életévét...

Sherry ellépett a nőtől, megtörölte a szemét, és felnézett a kedves arcra. Rögtön látta, hogy a jövevény fiatal, legfeljebb húsz-huszonkét éves. Nagyon tetszett neki a szerelése: bakancsot viselt, farmer rövidnadrágot, hozzá való mellényt, pólót, és semmi mást. Fényes, barna haját hosszú copfba fonta, és amikor rámosolygott, úgy nézett ki, mint egy filmsztár.

A nő leguggolt elé, és bemutatkozott.

– Szia, engem Claire-nek hívnak! Hát téged?

Sherry hirtelen zavarba jött. Szégyellte magát, mert megpróbált elfutni egy ilyen csinos és kedves nagylány elől. A szülei gyakran mondták neki, hogy úgy viselkedik, mint egy

érzelgős csecsemő, meg azt is, hogy túl élénk a fantáziája. És most itt volt a bizonyíték: Claire-nek esze ágában sincs bántani, ő viszont megpróbált elmenekül előle.

– Sherry Birkin – válaszolta illedelmesen, és rámosolygott a fiatal lányra, miközben remélte, hogy újdonsült ismerőse nem őrlött.

– Hol vannak a szüleid? – kérdezte Claire ugyanazon a kedves hangon.

– Anyuék az Umbrella gyógyszergyárában dolgoznak. Az ott van, a város szélén – felelte a kislány.

– Gyógyszergyár? És te mit keresel itt?

– A mamám felhívott, és azt mondta, hogy jöjjek el a rendőrkapitányságra. Azt mondta, hogy túl veszélyes otthon maradni...

Claire bólintott.

– Ahogy a dolgok állnak, alighanem igaza volt, bár itt is elég veszélyes! – Elgondolkodva ráncolta a homlokát, majd felderült az arca. – Szerintem az lesz a legjobb, ha velem jössz!

Sherry gyomrát görcsbe rántotta a félelem. Megrázta a fejét, és eltöprengett, hogyan magyarázza meg ennek a kedves nőnek, hogy ez egyáltalán nem jó, sőt nagyon is rossz ötlet! Nem szívesen maradt volna egyedül, de felnőttekkel együtt lenni cseppet sem biztonságos.

Ha vele megyek, és a szörny eljön értem, és ránk talál...

Akkor Claire meghal. Bár karcsú volt, Sherry biztosra vette, hogy nem fér bele a szellőzőcsövekbe.

– Van valami az épületben – válaszolta végül. – Egy lény, ami jóval nagyobb a zombiknál! Onnan tudom, hogy láttam. És engem követ!

Claire megrázta a fejét, és kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit. Valószínűleg rá akarta beszélni a kislányt, hogy gondolja meg magát, amikor irtózatossá, dühödt üvöltés visszhangzott végig a folyosón. Bármilyen adta ki magából a nem e világi hangot, bent volt az épületben. Még azt is fel tudták mérni, hogy nincs messze tőlük.

Sherry úgy érezte, az ereiben jéggé dermed a vér. Claire állt le, a szeme nagyra tárgult; elsápadt,

– Ez meg mi volt? – kérdezte halkán.

Sherry elfulladva elhátrált tőle. Már a három lovagi páncél mögötti rejtekhelyén járt az esze.

– Erről beszéltem az előbb! – zihálta, és még mielőtt Claire megakadályozhatta volna, megpördült, és elrohant.

– Sherry! Állj meg!

A kislány meg sem hallotta a kiáltást. Elszárgult az üvegtárlók mellett, átugrott a lovagok talapzata felett, és térdre vetette magát. Lehajtotta a fejét, és ügyesen, gyakorlattan bekúszott a fal tövében sötétlő lyukba.

Tudta, hogy az egyetlen esélye, sőt Claire egyetlen esélye, ha ő a lehető leggyorsabban eltűnik onnan. Talán újra összetalálkoznak, ha a szörny elmegy. Miközben sebesen kúszott előre a szűk és kanyargós járatban, szívből remélte, hogy még nem késő, és elcsalhatja a szörnyeteget Claire közeléből.

13.

Ada a nyomozók főnökének szobájában ült, az iratokkal telerakott íróasztal szélén. Fájó lábát pihentette, és fáradt tekintettel bámulta a sarokban álló üres páncélszekrényt. A türelme fogytán volt. Sehol sem találta a G-vírus mintákat. Felébredt benne a gyanú, hogy Bertolucci lelépett a városból. Átkutatta a készenléti helyiséget, a STARS-irodát és a könyvtárat. Biztosra vette, hogy mindenütt járt, ahová a riporter is könnyedén bejuthatott. Keresgélés közben ellőtt két teljes tár lőszert. Nem mintha fogytán lett volna a tölténye, inkább az idővesztés idegesítette, amelyet híven jelzett a lőszer fogyása. Kilőtt huszonhat golyót, cserébe nem tudott felmutatni semmi eredményt, leszámítva a szétszórtan heverő, vírussal fertőzött hullákat és az Umbrella által előállított két szörnyszülött tetemét.

Megrázkódott, amikor eszébe jutott az iszonyú lények vöröslő húsa és fülhasogató üvöltése. Sosem tartotta magát az ifjúság elé állítandó példaképnek. Nem zavarta a mohóság, de a gyógyszergyár egész elképesztően erkölcstelen kísérleteket folytatott. Trent figyelmeztette az újonnan előállított Zsarnok-keresztezésekre – ezekkel eddig szerencsére nem találkozott, de a hosszú nyelvű, hosszú karmú, eszelős külsejű humanoidokkal is éppen eléggé meggyűlt a baja, mert jóval nehezebb volt elpusztítani őket, mint a vírushordozó embereket. Ha azok a lények a T-vírus teremtményei voltak, akkor hálaimát rebeghet, ha Birkin még nem állt elő a legújabb agyrémeivel. Trent szerint a G-vírus sorozatokat még csak kevéssé ismerték, de az előzetes adatok szerint kétszer olyan hatékonyan dolgoznak, mint elődeik, a T-sorozatok.

A tekintete elkalandozott; megvizsgálta az egyszerűen berendezett irodát. Nem ez volt a legkellemesebb hely a kikapcsolódásra, de legalább mentes volt mindenféle nyálkától és vértől. A zárt ajtó felfogta a kintről beszivárgó szagok túlnyomó részét, így alig érezte az épületben terjengő iszonyú bűzt.

A rendőrök tetemei bűzlöttek. Amikor Ada lelőtte őket, már a bomlás előrehaladott stádiumában voltak, a totális összeomlást megelőző, erősen legyengült állapotban. Mivel valamennyien hasonlóan festettek, a nő biztosra vette, hogy a csapás váratlanul sújtott le rájuk, és valamennyiüket egyszerre fertőzte meg a rettenetes, halálos kór.

Azt kívánta, bárcsak többet foglalkozott volna a betegség tudományos hátterével. Nagyjából tudta, hogy mire használták a T-vírust, de amikor rendelkezésre álltak az adatok, sürgősségtelennek tartotta, hogy részletesen áttanulmányozza a pszichokémiai hatásokról szóló információkat. Miért is törődött volna ilyesmivel? Ki feltételezte volna, hogy az Umbrella képes tömeges fertőzést előidézni a saját városában? Rengeteg adatot gyűjtött arról, hogy milyen remekül beváltak az új biofegyverek, de még jobb lett volna pontosan tudni, hogy mi játszódik le a fertőzött testben és elmében. Érdekelte volna, hogy mi változtat egy élő, gondolkodó, értelmes embert gondolatok nélküli kannibállá, olyan lényé, amit egyetlen cél vezérel: a táplálkozás. Pontos ismeretek híján csak találgatni tudott.

Azt több esetben is látta, hogy a fertőzött egyed egy óránál is kevesebb idő alatt átalakul zombivá. Az áldozatok először magas lázzal járó, kómás állapotba kerültek, aminek során valószínűleg kiégtek az agy egyes részei. Amikor magukhoz tértek, már nem voltak emberi lények. Amint feltápáskodtak, máris zsákmány után néztek. Minden beteg hasonló tüneteket produkált, viszont az időtényezőben jelentős eltérések mutatkoztak. Legalább három esetben látta, hogy a frissen megfertőzött áldozat néhány perc leforgása alatt vérszomjas vadállattá vált. A betegség egyik állandó tünete az volt, hogy valamennyiük szemén vékony, tojásfehérjéhez hasonló, nyálkás hártya képződött. A szövetek

bomlása tekintetében megint csak jelentős különbségek mutatkoztak. Bár a folyamat szinte azonnal megkezdődött, néhányan jóval gyorsabban hullottak darabokra, mint a többiek.

Felsőhajtott, és végigmasszírozta sajtó lábszárát. Kisöpörte a fejéből az elemző gondolatokat; nem akarta feleslegesen fárasztani az agyát, amit éppen eléggé igénybe vett az életben maradás. Mialatt a folyosókon kóborolt, esélye sem volt fontolóra venni az apróbb részleteket. Szünetet tartott, hagynia kellett, hogy az agya kipihenje magát, és más nézőpontból is megvizsgálja az ügyet.

Van még ezernyi dolog, amin nem ártana elgondolkodni. Ott van mindjárt maga Trent! Aztán az, hogy vajon miről tud Bertolucci, és miről nem. Na, és a STARS... Mi a fene történt velük?

A Trenttől származó aktában volt néhány újságcikk, amelyekből Ada megtudta, hogy a különleges osztag tagjait felfüggesztették. Tekintetbe véve, hogy milyen ügyben nyomoztak, nem kellett hozzá különösebb zsenialitás, hogy megsejtse: a STARS-egység alighanem alaposan keresztbe tett az Umbrellának. Belenyúlhattak valamibe, ami roppant kellemetlenül érintette a mamutvállalatot. Valószínűleg feltárták a biofegyverprogram egy részét vagy talán az egészet. A nagy hatalmú konszern gondoskodott arról, hogy befogják a szájukat. Mivel nyomukat sem látta, úgy sejtette, hogy a csapat tagjai vagy halottak, vagy elrejtőztek. Ada azon is elgondolkodott, hogy Trent miféle szerepet játszott a STARS elintézésében. Vagy lehet, hogy ő figyelmeztette a csapatot?

Képtelen volt dűlőre jutni, mert Mr. Trent maga volt a két lábon járó rejtély. Csupán egyszer találkoztak személyesen, noha néhányszor már korábban is kapcsolatba léptek egymással, főleg telefonon. Bár Ada büszke volt arra a képességére, hogy néhány perc beszélgetés után tökéletesen kiismerte az embereket, fogalma sem volt arról, hogy Trent kiféle, miféle. Nem tudta, hogy miért akarja magának a G-vírust, és mi köze van a mamutvállalathoz. Nyilvánvalóan bennfentes volt, valószínűleg a legfelső körökhöz tartozott, és gyakorlatilag mindent tudott az

Umbrella belső dolgairól. Viszont, ha ez a helyzet, akkor mi szükség az ő közreműködésére? Trent megtehetné volna, hogy ideutazik, felmarkolja a vírusmintákat, és lelép. Ha valaki szabadúszó ügynököt bérel egy ilyen munkára, az arra utal, hogy nem akar belekeveredni. De mibe nem akar belekeveredni?

A miért megválaszolása nem az én dolgom! – figyelmeztette magát.

Elmosolyodott, mert úgy látta, hogy egy egészen jó életszemléletre bukkant. Nem azért fizették, hogy megfejtse a Trent-talányt. Még abban sem volt biztos, hogy egyáltalán képes lenne rá. Még sosem találkozott olyan emberrel, aki akkora önuralommal rendelkezett, mint Trent. Volt egy olyan érzése, hogy a férfi állandóan mosolyog magában, mintha tudna valami aprócska, roppant vicces titokról, mégsem volt arrogáns vagy gőgös. Nyugodtnak tűnt, az arcán ülő derűs kifejezés annyira természetes volt, hogy kissé nyugtalanította Adát. Nem értette a férfi motivációit, de már látta ezt a fajta higgadt, derűs arckifejezést másutt is – ez volt az igazi hatalom arca. Olyan emberek birtokolták, akik pontosan tudták, hogy mit akarnak, akiknek rendelkezésükre álltak a tervük végrehajtásához szükséges eszközök.

A vírus kiszabadulása alighanem felborította a terveit. Vagy erre a lehetőségre is felkészült? Lehet, hogy nem számított rá, de le merem fogadni, hogy a „véletlen” szó nem szerepel Trent szótárában.

Ada hátradőlt, fáradtan körözött néhányat a fejével, majd leugrott az asztalról, és visszavette a cipőjét. Elég volt a pihenőből, csupán néhány percig engedhette el magát. Mostantól ismét ébernek és ugrásra késznek kell lennie, amíg Racoon City közelében tartózkodik. Volt még néhány helyiség, amit át kellett néznie, hátha megtalálja Bertoluccit, mielőtt leereszkedik a csatornarendszerbe. Az épületben keresgélve észrevette, hogy a földszinti ablakokra felszegezett deszkák korántsem olyan erősek, mint első pillantásra gondolta. Bármelyik percben

megtörténhetett, hogy az utcákon kóborló, vérvágyuktól hajtott vírushordozók áttörik az akadályt, és elállják az útját.

A keleti oldalon húzódott néhány „titkos” járat, amelyek a mélygarázs mellett sorakozó cellákhoz vezettek. Ada arra gondolt, hogy ha azon a részen sem találja Bertoluccit, akkor a férfi minden bizonnyal elhagyta a kapitányságot. Ha pedig ez a helyzet, akkor kizárólag a vírusminták megszerzésére kell összpontosítani.

Úgy döntött, hogy az alagsorral kezdi. Valószínűtlennek tűnt, hogy odalent akadályokba ütközne. Korábban elolvasta Bertolucci néhány cikkét, és úgy vélte, hogy a riporter a saját hátsó felét sem találná meg egy sötét szobában. Ha a férfi a cellák környékén bujkál, akkor nem kell tovább a kapitányság haláltól bűzlő folyosóin keresgélne, ahol bármelyik pillanatban találkozhat egy csapat kiéhezett kannibállal. Az alagsorból egyenesen folytathatja az útját a laboratórium felé.

Kilépett az irodából. Az orrát azonnal megcsapta az emberi testek bomlásának semmihez sem hasonlítható bűze. Hét-nyolc tetem feküdt az íróasztalokkal telezsúfolt teremben. Valamennyien zsaruk voltak valaha, és legalább hármukkal ő végzett, persze, csak azután, hogy a T-vírus teljesen lerombolta a személyiségüket.

Egy pillanatra megállt a teremben, megfordult, és a hátsó lépcsőkhöz vezető, szűk folyosóra nézett. Tudta, hogy még legalább öt hordozó bolyong az épületben. Ezeket ő hagyta életben, mert túl lassúak voltak ahhoz, hogy bajt keverjenek, és nem akarta pocskékolni a löszert. Hármat viszont kénytelen volt fejbe lőni, miközben a kis iroda felé tartott, hogy rövid pihenőt tartson.

Igazából csak most vette észre, hogy mennyire kimerült. Ismét körülhordozta a tekintetét a hullákon. Igen, hárommal ő végzett, de hogy a többi mitől pusztult el, azt nem lehetett megállapítani. Lelőtték őket, vagy maguktól estek szét, ki tudhatta?

Azt is világosan látta, hogy akár sikerül a zombiknak betörniük a kapitányságra, akár nem, az ideje mindenképpen fogy. Az

Umbrella hamarosan akcióba lép. Ami Racoonban történt, az a részvényesek legrosszabb rémálmaiban sem szokott előfordulni, és a cégvezetés aligha hagyja figyelmen kívül a problémát. Valószínűleg máris dolgoznak a katasztrófa elhárításán, a kommunikációs szakemberek felkészítik a szóvivőket a sajtó bevetésére.

Gyanította, hogy mielőtt beindítják a nagytakarítást, mindenképpen megpróbálják rátenni a kezüket Birkin művére, ami azt jelenti, hogy nagyon óvatosan kell eljárnia. A tudós szemlátomást eltitkolta az eredményeit, Trent pedig tudta, hogy az Umbrella végül elküldi a saját csapatát, hogy megszerezhesék a kutatási adatokat. Aztán jönnek a takarítók, és mindent felperzselnek, ami a nyomukra vezetheti a rendőrséget.

Azok legalább emberi lények... Az ilyen problémákat tudom kezelni. Viszont egy Zsarnokba nem szívesen futnék bele. Inkább egy felingerelt lövészszázad!

Elindult a zárt, vastag fémaajtó felé, amely mögött az alagsorba vezető lépcsősor húzódott.

A Zsarnok az Umbrella biofegyver-programjának egyik terméke volt, a T-vírus legrettenetesebb hatásának megtestesítője. Trent szerint a Fehér Umbrella tudósai – legalábbis a titkos laborokban dolgozók – nemrégiben beindítottak egy új teszt sorozatot, amely humanoid vérebeek előállítását célozta. Ezeket a nyomorult teremtményeket arra tervezték, hogy nyomon kövessenek egy bizonyos illatot vagy kipárolgást. A beléjük programozott anyag jelenlétét akkor is megéreztek, ha csupán néhány molekulája lebegett a levegőben. A lényeket számos embertelen képességgel felruházták. Ada tudta, hogy könnyen szembe találhatja magát egy új generációs Zsarnokkal, egy vírussal fertőzött húsból és sebészi úton beültetett készülékekből álló, szinte elpusztíthatatlan teremtménnyel. Előfordulhatott, hogy egy ilyen pokolbéli teremtményt küldtek a vírusmintákért, mivel pontosan erre a célra tervezték őket.

Ada eldöntötte, hogy amint összeszedi a mintákat, eltűnik, mint a kámfor, felmarkolja a pénzét, és az élete hátralévő részét azzal tölti, hogy koktélokat szürcsölve heverészik egy homokos tengerparton. És nem érdekli, hány ártatlan ember halt meg, nem számít, hogy Trent mihez kezd a G-vírussal, mihelyt felül a repülőre, a háta mögé dobja az egészet, és soha többé nem idézi fel.

Ellenőrizte a fegyverét, és elindult az alagsorba, hogy megkeresse a bajkeverő riportert.

14.

Leon a feldúlt és kifosztott alagsori fegyverraktárban állt. A szerelését igazgatta, és azon töprengett, hogy vajon merre járhat Claire. A látottakból ítélve a kapitányság épületében egész elviselhető viszonyok uralkodtak. Bár hideg volt, a világítás csak helyenként működött, a holttestek dögletes bűzzel fertőzték a levegőt, de az épület közel sem volt annyira veszélyes, mint az utcák.

Az alagsor felé haladtában lelőtte két kollégáját és egy nőt, akinek viaszfehér, bomlásnak indult testéről a közlekedésiernél rendszeresített egyenruha foszlányai lógtak. A zsarukkal a lépcső tetején, a nővel a hullakamra előtt akadt össze, néhány méterre a fegyverraktár bejáratától. Összesen három zombit kellett elintéznie, mióta belépett a kapitányság épületébe. További négyet-ötöt lövöldözés nélkül sikerült kikerülnie odafent a termekben. Menet közben átlépett vagy tucatnyi hulla felett. Legalább haton golyó ütötte sebeket látott, a szemükön, a homlokukon vagy a halántékukon. Az üresen tátongó fegyverszekrények láttán remélte, hogy Branagh-nak igaza volt, és csakugyan maradtak túlélők.

Marvin Branagh... Mostanra valószínűleg meghalt. Ez vajon azt jelenti, hogy belőle is zombi lett? Ha valóban az Umbrella áll a dolog mögött, akkor ez valamiféle járványos betegség lehet. Kell, hogy legyen összefüggés! Ha járvány, akkor vajon hogyan terjed? Testi érintkezés útján, vagy elég, ha az ember vesz egy mély lélegzetet a fertőzött területen?

Leon gyorsan kisöpörte a fejéből a gondolatot, mert még a hűvös alagsorban is kiverte a forró verejték, ha arra gondolt,

hogy őt is megfertőzte a zombikór. Mi van, ha Racoon City levegőjében hemzsegnék a kórokozók, és már akkor elkapta, amikor beautózott a városba? Hirtelen összefolyt előtte a szétvert helyiség látványa, és a gyomrát görcsbe szorította a rémület.

Ám mielőtt teljesen hatalmába kerítette volna a pánik, valahonnan az agya mélyéből a felszínre tört egy gondolat, amely emlékeztette a realitásokra. Lassanként elfogadta a tényeket, és a félelem fokozatosan elillant belőle.

Ha beteg vagy; hát beteg vagy! Van fegyvered, végezhetsz magaddal, ha rosszra fordul a helyzet. Ha nem vagy beteg, akkor talán megúszhatod, és mesélhetsz az unokáidnak erről a rettenetes élményről. Akár elkaptad a fertőzést, akár nem, semmit sem tehetsz ellene. Egyetlen lehetőséged maradt: viselkedj zsaruként!

Összeszedte magát. Ennél jobb tervvel semmiképpen sem állhatott elő.

Felszerelésre volt szüksége, hogy megnövelje az esélyeit. Valaki már megtette azt a szívességet, hogy szétlőtte a fegyverszoba zárszerkezetét, így nem kellett a kulcs keresgélésével töltenie az idejét. Az ajtót szemlátomást felfeszítették, a külső zárat és a kilincset gyakorlatilag darabokra tépték. Amikor először végigtúrta a helyiséget, csalódott lett, és kissé meg is rémült. Nem maradtak fegyverek a szobában, lőszer is nagyon kevés. Viszont talált egy doboz karabélytöltényt, és alaposabb keresés után rábukkant egy Remingtonra az egyik felborult szekrény alján. A fali kampókon lógott néhány, a nagy tűzerejű puskához való hám. Még egyszer körülnézett, és talált egy oldaltáskát, amelybe belefértek a lőszerrek.

Miután magára szíjazta a Remingtont, és eligazgatta a felszerelését, úgy döntött, hogy az lesz a legjobb, ha a legnyilvánvalóbb helyeken kezdi a keresést, és végigjár minden egyes helyiséget. Az előcsarnokban akarta kezdeni, hátha hagyott valaki egy feljegyzést, ami útbaigazíthatja.

Éppen elindult volna, amikor három dörrenés reszkettette meg a levegőt. A lövéseket a garázsban adta le valaki. Előrántotta a Magnumot, és az ajtóhoz ugrott.

Ahogy végigrohant a mélygarázs felé vezető folyosón, senkivel sem találkozott. Az ajtó felé közeledve emlékeztette magát, hogy nyugodtan kell viselkednie, nehogy lelője egy pánikba esett ember.

Nyugalom, pajtás! Nézz körül alaposan, mielőtt megmozdulsz, aztán azonosítsd magad... Hangosan és világosan közöld, ki vagy!

A garázsba vezető ajtó nyitva volt. Leon megállt a küszöbön, leguggolt, és óvatosan bedugta a fejét. A testét eltakarta és védte az ajtó kerete, valamint a folyosó fala. Körülnézett a nagy, betonfalakkal határolt térben, és meglátott valamit, amitől nyomban elfeledkezett a lövésekről és a fegyveresről.

A kutya! Ugyanaz a pokolbéli, átkozott kutya!

Villámcsapásként érte a gondolat. Lehetetlennek tűnt, de a csarnok betonján heverő, élettelen állat pontosan úgy nézett ki, mint az, amivel Raccoon felé autózva találkozott. Bár akkor csak egy pillanatra látta, de a nyálkásan csillogó, démoni teremtmény képe örökre bevésődött az agyába. A hideg, olajfoltos padlójú garázs vibráló neonfényében pontosan fel tudta mérni, hogy mennyire abnormális a dög.

Semmi mozgás... A neoncsövek zümmögését leszámítva néma csend honolt a hatalmas betonbarlangban. Leon szorosan megmarkolta a Magnumot, és óvatosan belépett a csarnokba. Közelebből is szemügyre akarta venni a kutyát, aztán meglátott még egyet egy járőrközi mellett, amely ugyanolyan élettelen volt, mint az első. Mindketten a saját vérükben, hosszú, nyálkás lábaikat szétvetve heverték.

Ezek lehettek a vadállatok, amelyek megtámadták a lakosokat? Vajon mióta tart ez az örület? És hogyan tudták titokban tartani azokat az eszelős gyilkosságokat?

Volt még egy ezeknél is nehezebben megválaszolható kérdés: miért nem érkezett a városba segítség? Az utcákon hemzsegniük kellett volna a rendőröknek, a mentősöknek, a közegészségügyi

szolgálatok embereinek, és persze a katonáknak. Az Umbrella talán titokban tarthatta a „kannibál gyilkosságokban” való érintettségét, de hogyan tudta megakadályozni Raccoon City lakóit abban, hogy külső segítséget kérjenek?

És ezek a kutya! Hajszálpontosan ugyanúgy festenek! Mintha ikrek lennének! Vajon ezeket is az Umbrella laboratóriumaiban gyártották?

Tett egy újabb lépést a véres, kutyaszerű lények felé. Nem szerette a sötét összeesküvés-elméleteket, de ebben a helyzetben nem tudta megkerülni a feltételezést, hogy valami nagyszabású bűncselekmény áll a történetek hátterében.

Ahogy elhaladt néhány sötét folt mellett, lenézett, és meglátta, hogy amit korábban olajfoltnak gondolt, korántsem az. Leguggolt az egyik mélyvörös tócsa mellé, hogy közelebből megvizsgálja. Hirtelen szörnyű gyanú ébredt benne. Annyira lefoglalta a gondolat, hogy észre sem vette a célzásra emelkedő fegyvert...

Az éles dörrenésre felkapta a fejét, és oldalra vetette magát. A levegőben repülve hangosan felordított:

– Ne lőj!

Az oldalán ért a betonra; hasra pördült, felemelte a Magnumot, és meglátta a fegyverest. A vörös ruhát és fekete harisnyát viselő nő leeresztette a pisztolyát. Kecses léptekkel elindult Leon felé. Az állát kissé felszegte, s járás közben kihúzta magát. Roppant elegáns jelenség volt, sehogy sem illett a mocskos, haláltól bűzlő mélygarázsba. A nő úgy viselkedett, mintha csak egy koktélpartin sétálgatna pohárral a kezében.

Kennedyt hirtelen elfogta a harag. Haragudott a nőre, hogy ilyen higgadtan viselkedik, holott az imént kis híján agyonlőtte őt, de ahogy az idegen közelebb ért, máris megbocsátott neki, A jövevény egyszerűen... gyönyörű volt! Jólesett ránézni, annyi borzalom és szenny után hihetetlenül üdítő látványt nyújtott. Ferde metszésű szeméből ítélve az elbűvölő jelenség ereiben ázsiai és amerikai vér keveréke keringhetett. Vékony csontú volt, magas és karcsú. Fényes, fekete haját rövidre vágva viselte.

– Bocsánat – mondta a nő –, de amikor megláttam az egyenruhát, azt hittem, újabb zombiba botlottam!

Mély, bársonyos hangja úgy hangzott, mint a dorombolás. A hangja éles ellentétben állt azzal, ami a szeméből sugárzott. A halvány mosoly sehogy sem illett a tökéletesen mandula formájú szempárban ülő kifejezéshez. Óvatosan, figyelmesen, tetőtől talpig végignézte a rendőrt. Ordított róla, hogy gondosan felméri, kivel sodorta össze a sors.

– Ki maga? – kérdezte Leon.

– A nevem Ada Wong – dorombolta a nő. Kissé oldalra billentette a fejét, és elmosolyodott. – És ön?

– Engem Leon Kennedynak hívnak – válaszolta a rendőr ösztönösen. Hirtelen nem tudta, hogyan folytassa, aztán kibökte: – És mit... mit keres idelent?

Ada a háta mögött álló mikrobusz felé intett. A rendőrségi jármű elállta a fogda felé vezető folyosó bejáratát.

– Egy férfit keresek, ezért jöttem Racoonba. Az illető riporter, bizonyos Ben Bertolucci. Jó okom van azt hinni, hogy ott lesz az egyik cellában, és abban reménykedem, hogy a segítségével megtalálhatom az egyik barátomat. – A mosolya elenyészett, és különös fény csillant a szemében, majd folytatta: – És persze azt is remélem, hogy képes lesz elmesélni, mi történt itt. Segítene eltolni onnan a mikrobuszt?

Leon arra gondolt, hogy ő is nagyon szeretne találkozni valakivel, aki képes magyarázatot adni a fejében kavargó ezernyi kérdésre. Nem tudta biztosan, hogy mit kezdjen Ada meséjével, de valamiért nem hitte, hogy a nő hazudik. A kapitányság veszélyes terület volt, és hozzá hasonlóan a szépség is túlélőket keresett.

– Na, jó... – sóhajtott a rendőr.

Rájött, hogy a nő közvetlen, sima modora felkavarta és kizökkentette. Úgy érezte, mintha Ada Wong máris átvette volna a kezdeményezést, holott alig néhány másodperce találkoztak. Rádadásul volt egy halvány érzése, hogy manipulálják, mivel a nő

választ sem várva hátat fordított neki, és elindult a furgon felé, mintha fel sem vetődne benne, hogy esetleg nem követi.

Ne légy paranoiás! Igenis léteznek magabiztos, erős nők! És minél több túlélővel futok össze, annál nagyobb a valószínűsége, hogy megtalálom Claire-t! Talán ideje felhagyni a feltételezésekkel és a tervek kovácsolásával, inkább a túlélésre kellene összpontosítani... Leon becsúsztotta a Magnumot a pisztolytáskájába, és követte a nőt. Őszintén remélte, hogy megtalálják a riportert, és a dolgok hamarosan értelmet kapnak.

15.

Sherry Birkin eltűnt. Claire képtelen volt bepréselni magát a szellőzőcsőbe, hogy utána menjen. Akármilyen adta ki magából a hátborzongató hangot, hála az égnek, elment valamerre. A halálra rémült kislány elmenekült.

Claire szomorúan gondolt arra, hogy valószínűleg ebben a percben is kétségbeesetten kúszik-mászik valami sötét és poros járatban. Sejtette, hogy a kislány eddig a szellőzőrendszerben bujkált. Számos üres cukroszacskót és halomnyi csokoládépapírt talált a lovagi páncélok környékén szétszórva, a páncélok emelvénye mögötti lyukban pedig egy alaposan elkoszolódott takarót. Miután rájött, hogy a kislány biztosan nem tér vissza, visszasietett Irons irodájába. Abban reménykedett, hogy a rendőrfőnök meg tudja mondani, hová vezetnek a csövek. A kövér férfi azonban eltűnt, és magával vitte a polgármester lányának tetemét.

Claire megállt az iroda közepén, s belenézett a trófeák morbid üvegszemeibe. Elbizonytalanodott. Az elmúlt néhány óra során számos dolog történt, ami alaposan összekavarta. A világért sem sikerült volna semmi! Először Christ kereste, de a zombik megzavarták, és menekülnie kellett. Aztán összeakadt Leonnal, de elszakadtak egymástól, majd következett a hátborzongató Irons parancsnok, akitől szándékosan lépett le. Rátalált egy rettegő kislányra, és mindenre képes lett volna, hogy megóvja a borzalmaktól, de őt is elvesztette. Továbbra is nagyon szerette volna megtalálni a bátyját, illetve Leont, de a Sherry Birkinnel való találkozás óta megváltozott a fontossági sorrend. Egy

kislány is belekeveredett ebbe a rémálomba, egy édes kiskölyök, aki szilárdan hitte, hogy egy szörny vadászik rá.

Talán igaza volt. Ha elfogadom, hogy Racoonban hemzsegnek a zombik, miért ne kóborolhatnának errefelé szörnyek? Vagy vámpírok, vagy akár gyilkos robotok?

Meg akarta találni Sherryt, de fogalma sem volt, hogy hol kezdje a keresést. A bátyját is meg akarta találni, de Chris nyomtalanul eltűnt. Ráadásul már abban sem lehetett biztos, hogy a bátyja egyáltalán a városban van, és tudja, hogy mi történt.

Legutolsó beszélgetésük során Chris nem adott egyenes választ arra, hogy miért függesztették fel a STARS tagjait, és makacsul állította, hogy aggodalomra semmi ok. Azt mondta, hogy a csapat valami politikai zűrbe keveredett, és a helyzetük hamarosan rendeződik. Claire megszokta, hogy a testvére igyekszik megkímélni a rossz hírektől, de ha jobban belegondolt, túlságosan is kitérő válaszokat kapott. Ráadásul a STARS a kannibál gyilkosságok ügyében nyomozott, és nem kellett túlzottan megerőltetnie a fantáziáját ahhoz, hogy összefüggésbe hozza a múlt véres eseményeit a jelen borzalmaival.

És mindez mit jelent? Hogy Chris feltárt valami ocsmány, gonosz bűncselekményt, és emiatt el kellett tűnnie?

Nem tudta, nem tudhatta.

Csak azt tudta, hogy Chris életben van, és mielőtt nekilátna a keresésének, elő kell kerítenie Sherryt. Bár a világ legszörnyűbb halálneme állandóan ott lebegett körülötte, neki legalább volt eszköze, amellyel megvédhette magát. Fegyver volt a kezében, látott már néhány dolgot, nem volt már gyerek, és miután az utóbbi két évben nem múlt el nap, hogy ne futott volna néhány kilométert, remek erőnlétnek örvendett. Ezzel szemben Sherry Birkin nyolcéves volt, és törékeny úgy fizikailag, mint lelkileg. Kétségbeesett tekintete láttán Claire-ben feltámadt az anyai ösztön. Kész volt akár az élete árán is megvédeni a kislányt.

Hirtelen tompa, messze hangzó dobbanás hallatszott a mennyezet felől. A díszes csillár remegni kezdett. Claire

ösztönösen felnézett, és előrántotta a fegyverét. Nem látott semmit, csak fát és vakolatot. Várt néhány pillanatig, de a hang nem ismétlődött meg.

Valami van a tetőn! De mi szól ekkorát? Rázuhan a tetőre egy elefánt?

Talán Sherry szörnyetege lesz. A fegyverteremben hallott irtózatosszerű üvöltés a szellőzőcsöveken keresztüljutott el hozzájuk, így képtelenség volt pontosan meghatározni forrásának helyét. Egyebek mellett szóba jöhetett a tető is. Claire nem vágyott a rettentő hangot kibocsátó lénnel való találkozásra, viszont Sherry biztosra vette, hogy a teremtmény őt követi.

Ezek szerint, ha megtalálom az üvöltő lényt, megtalálom a kislányt is? Aligha ez a tökéletes terv, de más kiindulópont híján lehet, hogy ez az egyetlen megoldás.

Vagy esetleg Irons csinál odafent valamit? Bár a rendőrfőnökkel való találkozás gondolatától végigfutott a hátán a hideg, már bánta, hogy nem próbált kiszedni belőle további információkat. Akár örült volt, akár nem, nem lehetett ostoba ember. Lehet, hogy újra meg kellene keresni, hátha megtudhat tőle valamit, ha másról nem, legalább a szellőzőrendszerrel.

Ráébredt, hogy ha egy helyben tipródik, semmit nem fog megtudni. Megfordult, és határozott léptekkel elindult a külső folyosóra nyíló ajtó felé. Ez volt az az épületrész, ahol eloltotta a helikopterszerencsétlenség nyomán felcsapó tüzet, ezért óvatosan nyitotta az ajtót. A füst java már eloszlott, és bár a levegő meleg volt, nem áradt felé a nemrégiben tapasztalt pokoli forróság. Ha több sikert nem is könyvelhetett el, legalább az épület leégését megakadályozta.

Átlépett a küszöb felett, és elindult. Elfordította a fejét, hogy ne lássa a pilóta maradványait. Alig tett meg három métert, amikor hangos reccsenést és hasadó hangokat hallott. Megdermedt. A fordulón túl döngő léptekkel közeledett felé valami. A hangokból ítélve irtózatosszerűen nagy, roppant súlyosnak kellett lennie.

A fickó legalább egy tonna, és remélem, hogy nem az ajtó volt az, ami az előbb kettészakadt!

Claire vetett egy pillantást a háta mögé, Irons irodája felé. Az ösztönei azt követelték, hogy fusson, de a józan esze figyelmeztette, hogy nem szabad hátat fordítani a jövevénynek. Dermedten kereste a megoldást, amikor a folyosó fordulójából kilépett elé egy minden elképzelést felülmúlóan hatalmas férfi.

A levegőben terjengő füst némileg eltakarta, így még kísértetiesebbé vált a látvány. Az illető hosszú, sötétzöld felöltőt viselt, amely a bokájáig ért. Olyan magas volt, mint egy kosárlabdaszár. Hihetetlenül széles válla volt. A karja és a lába olyan vastag volt, mint egy fatörzs. A derekát széles bőrvö fogta körül. A kabát alatt fekete garbót és fekete nadrágot viselt. Claire nem látott nála fegyvert, de azonnal tudta, hogy elképesztően erőszakos és veszedelmes ellenféllel találkozott. Nem látta tisztán a betegesen fehér arcot és a teljesen kopasz, csúcsos koponyát, de sejtette, mi közeledik felé. Ez volt a szörny, Sherry szörnyetege, amelynek fekete bőrkesztyűbe bújtatott öklei akkorák voltak, mint egy emberfej!

Célzásra emelte a pisztolyát, de habozott, mert attól félt, hogy végzetes hibát követ el, ha rálő. A teremtmény lépett egyet felé fatörzs vastagságú lábával; a lány meghallotta a vastag bakancs alatt szétzúzódó padlódeszkák recsegését. Feljebb emelte a tekintetét, és belenézett a lény szemébe. Hatalmas szemgolyó ült a mély szemgödörben. A pupilla mélyvörös színben játszott, a szivárványhártya fekete volt, mint az éjszaka. A férfi tekintete hihetetlenül üres volt, Claire nyomát sem látta benne érzelmeknek vagy értelemnek. A titán ismét lépett egyet felé, és csapásra készen felemelte iszonyú öklét.

A lány végre elszánta magát, és kétszer egymás után meghúzta a ravaszt. Látta, hogy az első lövedék feltépi a vastag kabátot közvetlenül a bal kulcscsont alatt, a második pedig a teremtmény torkába fúródik.

A hatalmas testű ember meg se rezdült. Durva arcvonásai érzelemmentesek maradtak. Közeledett, halálos csapásra készen.

Az ádámcsutkája alatt füstölgő, golyó ütötte lyukból egyetlen csepp vér sem szivárgott.

Claire testét elárasztotta az adrenalin. Pokoli rémület fogta el. Egyenesen a szörnyeteg szívét vette célba, és olyan gyorsan rángatta a ravaszt, ahogy bírta. De a gigász csak jött felé, meg se rezdült a golyózáporban, amely egy kafferbivalyt is leterített volna.

A lány dermedten állt, és elkeseredetten tüzelt. Képtelen volt felfogni, hogy a szörny még életben van, és már öt méter sem választja el tőle. Leadott még két lövést – a fegyver tára kiürült. A szörnyeteg hirtelen megállt, és ingadozni kezdett, mint a magas épületek erős szélben. Claire anélkül, hogy egyetlen pillanatra is elszakította volna döbbent tekintetét a fölé tornyosuló alakról, kiejtette a fegyveréből az üres tárat, villámgyorsan előkapott egy telit, és a helyére csattintotta. A gondolatai kétségbeesetten röpködtek, hogy nevet találjon az óriásnak.

Ez itt a Terminátor, Frankenstein szörnyetege, Dr. Gonosz, Mr. X, ez az! Legyen Mr. X!

Akármi is volt, a mellkasába csapódó hét-nyolc acélköpenyes lövedék megállította. Az iszonyú méretű férfi csendesen nekidőlt a kormos falnak. Térdei megrogytak, tartása megereszkedett. Nem esett el, de nem is mozgott. A falnak támaszkodva, moccanás nélkül állt.

Furcsa szög, ez minden... Mr. X halott, már csak a csontjai tartják állva! – gondolta feltámadó reménnyel a lány.

Nem lépett közelebb, és a pisztolyát egyetlen pillanatra sem fordította el a mozdulatlan gigásztól. Vajon ez üvöltött az imént? Nem valószínű. Ez nem vérre vágó, pokoli démon volt; Mr. X inkább egy lélektelen gépezetre emlékeztette, egy vértelen hústoronyra, amely nem érez fájdalmat, vagy ha igen, talán még örül is neki.

– Most már halott, úgyhogy aligha számít... – suttogta Claire, egyfelől azért, hogy megnyugtassa magát, másfelől, hogy elvágja végre csapongó, hasznavehetetlen gondolatai folyamát. Rá kellett jönnie, meg kellett tudnia, hogy mivel áll szemben. Ez a lény nem

valami eszelős, mutáns zombi, de akkor mi a fene? Belelőtt majdnem egy egész tárat, mire megállt. Aprópó, vajon meghallotta valaki a lövéseket? Mondjuk Sherry, Irons, Leon, vagy bárki, aki a kapitányságon bolyong? Vajon az lenne a legraktikusabb, ha egy helyben maradna, és várna, hátha odatéved valaki a lövések eredete után nyomozva?

A Mr. X-nek elkeresztelt lény nem lélegzett. Hatalmas teste mozdulatlanul állt a falnak dőlve. Az arca fehérebb volt a halottakénál.

Claire beharapta az alsó ajkát, végigmérte a lehetetlen szögben álló lényt, s megpróbált úrrá lenni zavarán és rémületén. Halkan felsóhajtott, és a következő pillanatban meglátta, hogy Mr. X kinyitja fekete és vörös szemét. Egyetlen fájdalmas nyögés vagy rándulás, minden erőfeszítés nélkül felegyenesedett.

Elállta a lány útját. Ismét csapásra emelte, és széles ívben meglendítette irtózatos öklét. Claire ösztönösen hátravetődött. A fekete kesztyűs kéz pontosan ott szelte át a levegőt, ahol egyetlen tizedmásodperccel korábban a feje volt. A tehetetlenségi erő tovább vitte a rettenetes méretű öklöt, amely hangos roppanással átütötte a falat. Nem pusztán behorpasztotta a burkolatot, vagy leverte a vakolatot, az összezárt kéz ténylegesen átjutott a falon, a kar majdnem könyékig eltűnt a lyukban.

Claire tudta, ha Irons irodája felé menekül, csapdába esik. Csakis előre indulhatott. További gondolkodás helyett nagyot ugrott, és rohanni kezdett egyenesen Mr. X felé. Elszáguldott mellette, olyan közel, hogy a karja hozzásúrlódott a vastag kabáthoz. A szíve kihagyott egy ütemet, amikor a durva anyag végigsiklott csupasz bőrén.

Nem törődött senkivel és semmivel, csak futott, hogy mentse az életét. Az örült rohanás közben próbált visszaemlékezni, hogy miféle helyiség következik a váróterem után, és igyekezett nem figyelni a háta mögül érkező hangokra. Hiába, a recsegő-ropogó zajból pontosan tudta, hogy Mr. X kiszabadította a kezét.

16.

Ben Bertoluccit a mélygarázstól legtávolabb eső cellában találták meg. A cella falához erősített könnyűfém priccsen feküdt, és mélyen aludt. Ada gyorsan végiggondolta a teendőket, és semleges arckifejezést öltve úgy döntött, hogy hagyja, Leon legyen az, aki felébreszti. Nem akart túl mohónak tűnni, és tudta, a férfiakat sokkal könnyebb kezelni akkor, ha abban a hitben vannak, hogy ők uralják a helyzetet. Türelmes pillantást vetett a rendőrré.

Mielőtt megtalálták a riportert, végighaladtak egy hosszú, kanyargós, betonfalú folyosón, amelyből egy jókora kennel nyílt. Korábban a nyomozókutyák lakhelye lehetett, de az állatok eltűntek. A levegőben erős vér- és bomlásszag terjengett, de nyomát sem látták hulláknak. Ada ezt különösnek találta, mert tudott arról, hogy milyen eszelős mészárlás zajlott le a garázsban. Arra gondolt, hogy megkérdezi Leontól, hátha tudja, mi történt, de aztán úgy vélte, minél kevesebbet beszél, annál jobb. Nem akarta, hogy a rendőr hozzászokjon a társaságához. A feladat végrehajtásához nem volt szüksége senkire. Láta a kennel sarkában sötétlő csatornafedelelet, és elégedetten nyugtázta, hogy valaki egy feszítővasat támasztott a falhoz, nem messze a lejárattól. Mivel végül Bertolucci is előkerült, Ada úgy érezte, hogy a dolgai végre-valahára kezdenek egyenesbe jönni.

– Hadd találgassak! – szólalt meg Leon hangosan, majd a pisztolya agyával megkongatta a vastag rácsokat. – Maga bizonyára Bertolucci, igaz? Keljen fel, most rögtön!

A reporter felnyögött, és lassan felült, miközben borostás állát masszírozta.

Ada majdnem elmosolyodott, amikor meglátta a férfi bamba tekintetét. Bertolucci pokolian festett: a ruhája gyűrött volt, hosszú copfja szanaszét állt.

De még most is viseli a nyakkendőjét! Ez a szánalmas alak azt hiszi, hogy ettől jobban hasonlít az igazi riporterekre! – utálkozott magában Ada.

– Mit akarnak tőlem? Éppen aludni próbáltam! – mondta mogorván Bertolucci, és Ada megint elfojtott egy mosolyt. El kellett ismernie, az mindenképpen a riporter mellett szól, hogy ilyen nehezen bukkantak a nyomára.

A rendőr Adára nézett, és kissé bizonytalannak tűnt.

– Ezt a férfit keresi? – kérdezte.

A nő bólintott, és rájött, hogy Leon alighanem fogolynak hiszi a riportert. A beszélgetésükből persze hamar kiderül, hogy korántsem ez a helyzet, de a nő nem akarta, hogy Leon többet tudjon annál, amennyi feltétlenül szükséges, így gondosan megválogatta a szavait.

– Ben – mondta, és némi kétségbeesett árnyalatot vitt a hangjába –, elmondta a hatóságnak, hogy tud valamit arról, ami a városban történt? Mit mondott nekik?

A riporter felállt, végigmérte a nőt, elvigyorodott, és visszakérdezett:

– Hát maga kicsoda, szépségem?

Ada úgy tett, mintha nem hallotta volna, és még kétségbeesettebb hangon folytatta, bár gondosan vigyázott, nehogy túljátssza a kiszolgáltatott nőt. Ha túl szerencsétlennek tűnik, Leonban esetleg felmerülhet a kérdés, hogy ha annyira gyenge, akkor hogy a csudába maradt életben ilyen hosszú ideig, ilyen körülmények között?

– Egy barátomat keresem, akit John Howe-nak hívnak – folytatta. – Az Umbrella egyik chicagói telephelyén dolgozott, de néhány hónappal ezelőtt eltűnt. Úgy hallottam, hogy ide költözött, ebbe a városba. Tud valamit róla?

A nő elhallgatott, és Bertolucci arcát figyelte. Nem maradt kétsége afelől, hogy a riporter tud valamit, bár sejtette, aligha fogja magától elmesélni.

– Semmit sem tudok – vágott vissza a férfi nyersen –, de még ha tudnék is, miért mondanám el magának?

Ezt a hólyagot! Ha nem lenne itt ez a zsaru, valószínűleg szétlőném a fejét! Igazából nem tette volna meg. Ada Wong sosem gyilkolt felindulásból vagy az élvezet kedvéért. Profi volt, csak akkor ölt, ha megbízást kapott rá, vagy ha másképp nem tudta végrehajtani az aktuális küldetést. Arra gondolt, hogy be kell vetnie néhány sokkal meggyőzőbb érvet. Ha a női csáberő nem válik be, még mindig szétlőheti Bertolucci térdét! Sajnos ezt nem tehette meg mindaddig, amíg Leon a közelben ácsorgott. Nem tervezte be a találkozást, de átmenetileg kénytelen volt együttműködni a rendőrrel.

A zsaru szemlátomást nem örült a riporter válaszainak.

– Oké, hagyjuk itt a pasast! – mordult fel.

Adához beszélt, de a tekintetét a riporterre szegezte. Az arcáról lerítt, hogy mérhetetlenül undorodik a cellába zárt férfitől.

Bertolucci arcán gúnyos mosoly jelent meg. Nyugodt mozdulattal benyúlt a zsebébe, és előhúzott egy vaskos, ezüstösen csillogó kulcsköteget.

– Részemről rendben! – vigyorgott rájuk önelégülten. – Tökéletes megoldás! Amúgy sem állt szándékomban kísértálni innen. Ez a legbiztonságosabb hely az egész épületben. Nem csupán zombik kóborolnak odakint. Van néhány olyan jelenség, amikhez képest a kannibálok kispályás amatőrök, higgyék el nekem! Éppen eleget láttam!

A szavai hallatán Ada arra gondolt, hogy valószínűleg mégis meg fogja ölni. Trent világos utasításokat adott. Ha Bertolucci megtudott valamit Birkinről és a G-vírussal kapcsolatos kutatásokról, nem maradhat életben. Hogy egészen pontosan miért, azt Ada nem tudta, de nem is kellett tudnia. Nem az

oknyomozás volt a munkája. Ha csak néhány percre kettesben maradhatna vele, pontosan felmérhetné, hogy mennyit tud...

A kérdés csak az volt, hogy hogyan hajtsa végre? Nem akarta lelőni Leont. Sosem ölt ártatlan embert, ráadásul szerette a zsarukat. Mindenki kivívta az elismerését, aki arra tette fel az életét, hogy megmentse másokét. Ezenfelül a fiúnak remek ízlése volt a fegyverek területén. A Desert Eagle tényleg a csúcsok csúcsa!

Akkor meg minek vacakolok? Először lerázom magamról aztán szépen visszajövök ide, és megtudom, amit kell.

Ada jóformán végig sem gondolta a teendőket, amikor erőszakos, embertelen üvöltés hasított a feszült csendbe. A nő azonnal megpördült, felemelte a Berettáját, és célt keresve fürkészte az üres fogdafolyosót.

– Mi volt ez? – lihegte Leon a háta mögött.

Ada még soha életében nem hallott a dühödt üvöltéshez hasonlót. Bár tudott az Umbrella kutatásairól, erre a hangra nem számított.

– Ahogy az imént említettem, eszem ágában sincs elhagyni ezt a cellát – mondta Bertolucci kissé megtört hangon most pedig tűnjenek el innen, mielőtt idecsalogatják azt a dögöt nekem!

– Nézze – vitatkozott Leon –, valószínűleg én vagyok az egyetlen élő zsarú az épületben! – Határozottan csengő hangját enyhe félelem árnyalta. Bertoluccira szegezte a tekintetét, és folytatta: – Szóval, ha élni akar, szerintem velünk kell jönnie!

– Felejtse el! – förmedt rá Bertolucci mogorván. – Itt maradok, amíg ide nem ér a nehézlovasság! És ha van egy csöppnyi józan esze, maga is ugyanezt teszi!

Leon megrázta a fejét.

– Több nap is eltelhet, mire valaki ideér – vitatkozott. – Az lesz a legjobb, ha együtt maradunk, és megkeressük a városból kivezető utat. Hallotta azt az ordítást, ugye? Tényleg meg akarja várni, hogy idejöjjön, ami kiadta magából azt a hangot?

Adát teljesen lenyűgözték a hallottak. Az Umbrella egyik rémséges agyszüleménye a környéken ólálkodik, talán éppen

feléjük tart, és Leon azon fáradozik, hogy megmentse a riporter hitvány irháját!

– Vállalom a kockázatot – válaszolta Bertolucci és sok szerencsét az úthoz! Szükségük lesz rá!

A riporter odalépett a rácshoz, végigmérte Adát és Leont, majd hátrasimította zsíros haját.

– Nézzék – mondta végül –, van egy kennel az épület hátsó fala mellett... Az egyik sarkában van egy csatornalejárat. Ott lejuthatnak a csatornahálózatba, valószínűleg azon keresztül érnek ki a leggyorsabban Racoomból.

Ada majdnem felszisszent a tanács hallatán. Ennyit a laboratóriumhoz vezető titkos útvonalról! Ha le is rázza magáról a fiatal zsarut, legfeljebb öt perc múlva biztosan rátalál.

Bármikor megölheted, ha másképp nem megy. Vagy leléphetsz tőle a csatornában, és visszajöhetsz Bertolucciért, miközben Leon megtisztítja neked az utat!

Lehet, hogy a riportert hidegen hagyta, de Ada Wong nem óhajtott összefutni azzal a lénnel, aminek ilyen hátborzongató hangja van.

– Rendben, utánaézek! – jelentette ki hangosan. Mielőtt Leon válaszolhatott volna, megfordult, és futva indult a fogda bejárata felé.

– Ada, hé, Ada, várjon! – kiabálta kétségbeesetten Leon.

A nő nem vett tudomást a rendőr tiltakozásáról, elsietett az üres cellák mellett. Amikor látta, hogy a folyosó üres, végigfutott rajta a megkönnyebbülés.

Sokkal könnyebben boldogulna, ha megszabadulna mindkét férfitől! Más körülmények között nem habozott volna ilyen döntést hozni, most viszont émelygett a halál bűzétől, a csontja velejéig átjárta a kimerültség, és mélységesen undorodott az Umbrella tetteitől. Elhatározta, hogy nem fogja lelőni a rendőrt, hacsak nem elkerülhetetlenül szükséges. De ha meg kell tennie, ha meg kell ölnie egy ártatlan embert, hogy elvégezhesse a munkát?

Az, hogy egyáltalán felmerült benne a kérdés, minden másnál jobban árulkodott a lelkiállapotáról. Elérte a kennel ajtaját. Vett egy mély lélegzetet, és belépett a jókora kutyaólba, hogy odabent várja meg Leon Kennedyt.

17.

Beverly Harris még holtában is sugárzóan szép volt. Irons rettegve gondolt arra, hogy valaki esetleg eltünteti a gyönyörű testet, mialatt ő távol van, ezért óvatosan betette a mosogató alatti zárható szekrénybe. Miközben bepattintotta a lakatot, megesküdött magában, hogy gondoskodni fog róla, amint lesz rá egy kis ideje. Beverly lesz a legszebb teremtmény, amit valaha is átalakított! Beállítja a megfelelő pózba, megfelelően kikészíti, hogy tökéletes legyen, és a szépsége sose múljon el. Ha kész lesz, valóra válik egyik régi álma...

Ha lesz időm... Ha egyáltalán bármire is lesz időm!

Tudta, hogy hamarosan megint előnti az önsajnálát, de nem volt senki, aki megszánta volna. Senki sem csodálkozott azon, hogy mennyi szenvedésen ment keresztül. Szörnyen érezte magát. Egyszerre volt bánatos, dühös és magányos, de azt is érezte, hogy a dolgok végre értelmet nyertek. Most már tudta, hogy miért üldözték, és elemi erővel rátört a megvilágosodás.

Az Umbrella! Az Umbrella összeesküvést szőtt, hogy megsemmisítsen engem!

Irons parancsnok a Szentélyben, a karcos, foltos boncasztalon ült. Azon töprengett, vajon mikor jön vissza érte a fiatal lány. Az a csinos lány, aki nem volt hajlandó elárulni a nevét. El kellett ismernie, hogy bizonyos értelemben véve a lány hozta el neki a megvilágosodást. Az ő váratlan felbukkanása nyitotta fel a szemét.

Természetesen rá fog találni, mivel az Umbrella kéme. A gyógyszergyártó óriás fejesei már jó ideje szemmel tartották, efelől szemernyi kétsége sem maradt. Valószínűleg hosszú

feljegyzésekkel rendelkeztek a vagyonáról, elkészítették a pszichológiai jellemrajzát, és alighanem töviről hegyire ismerték a pénzügyi manővereit. Most, hogy jobban belegondolt, hirtelen minden értelmet nyert. Ő volt Racoon City legnagyobb hatalommal rendelkező embere, és az Umbrella megtervezte a megbuktatását. Az előkészületek során gondosan kifundáltak minden egyes hátba szúrást, hogy a lehető legkínosabb legyen a haláltusája.

Irons végigfuttatta a tekintetét a kincsein. Az eszközök és trófeák a falakra szerelt polcokon sorakoztak. Ezúttal nem töltötte el a megszokott büszkeség a sok-sok gyönyörűség láttán. Minden mást háttérbe szorított a gondolat, hogy az Umbrella elárulta őt.

Évekkel korábban, amikor elkezdték pénzelni, hogy ne vegye észre a társaság viselt dolgait, másképp néztek ki a dolgok. Az merő politika volt; csak akkor eszmélt fel valójában, amikor a Racoon Cityt valóban irányító hatalmi struktúra egyik ágán találta magát. A dolgok hosszú időn keresztül zökkenőmentesen csordogáltak a maguk sekély medrében. A karrierje a terveknek megfelelően alakult. Kívívta a városi tisztviselők illetve a lakosság tiszteletét és elismerését. A befektetései túlnyomó részben megtérültek, és szépen jövedelmeztek. Az élet kellemes volt.

Aztán jött Birkin. William Birkin meg az idegbeteg felesége, és a porontyuk!

A Spencer-kastélyban történt tömeges fertőzést követően majdnem meggyőzte magát, hogy az átkozott Wesker kapitány és a STARS a felelős az egész incidensért, de most már látta, hogy Birkin egy évvel korábbi érkezése indította el a lavinát. A Spencer-laboratórium pusztulása csak felgyorsította a folyamatot. Az Umbrella attól a szerencsétlen naptól kezdve szemmel tartotta őt, hogy találkozott a tudóssal. Először csak figyelték. Bizonyára bepologázták az irodáját, a lakását, és felszereltek egy-két kamerát. A kémeket csak később küldték rá.

A Birkin család azért jött el Racoonba, hogy a szülők a T-vírus továbbfejlesztett változatain dolgozhassanak. A munkájuk elsősorban a Spencer-laboratórium eredményein alapult. Bár William Birkin gyakran mogorva volt és kelletlen, Irons a megismerkedésük perceiben megkedvelte. A tudós az Umbrella géniusza volt, de Ironshoz hasonlóan nem kérkedett az eredményeivel. Szerény volt, egyszerű életet élt, csupán a kutatásai érdekelték. Mindketten túl elfoglaltak voltak ahhoz, hogy sok időt tölthessenek barátkozással, de kölcsönösen tisztelték egymást. Irons gyakran úgy érezte, hogy William felnéz rá.

És elkövettem azt a hibát, hogy hagytam. Hagytam, hogy a tisztelet elhomályosítsa az ösztöneimet, és nem vettem észre, hogy egész idő alatt szemmel tartanak!

A Spencer-kastély elvesztése alaposan megrengette az Umbrella szervezetét. Néhány nappal a kastélyt elpusztító robbanás és tűzvész után Irons parancsnok üzenetet kapott Birkintől, amelyet a felesége, Anette kézbesített. William szívességet kért tőle. Aggódott amiatt, hogy az Umbrella követelni fogja új fejlesztését, a G-vírust, még mielőtt teljesen elkészült volna vele. Szemlélatomást nem tetszett neki az, ahogy az előző művével bántak. Írt valamit arról, hogy nem hagyják teljesen kidolgozni a replikációs eljárást, bár erre Irons nem emlékezett pontosan. A Spencer-laboratórium elvesztése komoly anyagi csapást jelentett a cégnek. Birkin attól félt, hogy mivel az Umbrella ki akar lábalni a pénzügyi nehézségekből, még azelőtt elveszik tőle a vírust, hogy teljesen letesztelhesse volna. Anette-en keresztül William segítséget kért, és felajánlott egy csinos összeget. Ironsnak százezer dollárért annyit kellett tennie, hogy segít titokban tartani a G-vírus létezését, azaz figyel az Umbrella kémeire, és rajta tartja a szemét a STARS-on, nehogy feltárjanak további, a titkos biofegyver-programmal kapcsolatos tényeket.

Egyszázezer dollár, és nem kellett mást tennem, csak amit amúgy is csináltam. Figyeltem a városomat, és visszatartottam a rebellis bajkeverőket. Könnyen, nagyon könnyen szerzett pénz volt,

és még több lett volna, ha a dolgok a terv szerint történnek. Csakhogy, mint kiderült, csapda volt, az Umbrella csapdája!

Csapda, amibe gyanútlanul, nyílegyenesen belesétált. Valószínűleg az volt az a pere, amikor az Umbrella elkezdett összeesküvést szőni ellene. Cinikus módon azokat az információkat használták fel ellene, amiket ő maga gyűjtött össze. Ezeket vetették be, hogy megpecsételjék a sorsát. Máskülönben hogyan mehetett tönkre minden olyan gyorsan? Másképp hogyan omolhatott össze a műve néhány pillanat alatt? A STARS-osztag tagjai eltűntek, aztán Birkin is, és mielőtt igazából kiértékelhette volna helyzetet, máris megindultak ellene a támadások. Alig maradt ideje kimenekíteni a vagyonát Racoomból, mielőtt bekövetkezett a totális összeomlás.

És mindez azért, mert segítettem egy barátomnak! Ráadásul rajta keresztül a vállalatnak is. Szörnyű, egyszerűen szörnyű!

Irons felállt, és lassú léptekkel körüljárta a boncasztalt. Szórakozottan végigfuttatta az ujjait az asztal lapjában feketéllő vágásokon és karcolásokon. Minden egyes vágásnak megvolt a maga története. De ezúttal a kedvenc eszközeinek közelsége sem hatott rá a szokásos módon.

Korábban a Szentély hűvös, kellemes atmoszférája mindig megnyugtatta. Itt kiélhette a szenvedélyét, ez volt az a hely, ahol valóban önmaga lehetett. De ez sem létezett többé. Már semmi sem létezett! Az Umbrella ezt is elragadta tőle, pontosan úgy, ahogy a városát! Talán kifejezetten azért engedték szabadjára az átkozott vírusukat, hogy elkapják őt, hogy megfosszák a hatalmától. Voltak olyan pofátlanok, hogy elküldték hozzá azt a hiányosan öltözött, barna hajú lányt, hogy a képébe dörgölje az igazságot! Nem véletlenül küldtek ennyire csinos teremtet! Pontosan ismerték a gyenge pontját, és könyörtelenül kihasználták, hogy megfosszák büszkesége utolsó foszlányaitól is!

Hamarosan visszajön értem! Talán továbbra is ostobának tettei magát, talán továbbra is megpróbál elcsábítani a

kiszolgáltatottságával. Ez az Umbrella által felbérelt bérgyilkos! Ez az átkozott spicli! Alighanem most is röhög rajtam valahol!

A vírus talán valóban véletlenül szabadult ki. Az utolsó találkozásuk alkalmával William Birkin bizonytalannak, paranoidnak és kimerültnek tűnt, balesetek pedig még a legszigorúbban ellenőrzött körülmények között is történnek...

Nem létezett más magyarázat a tökéletes összeomlásra. Az a lány igenis azért jött, hogy elkapja őt! Az Umbrella küldte, mégpedig azért, hogy végezzen vele. De még ez sem lesz elég nekik! Az idegen lány megkeresi Beverlyt, és valahogyan meggyalázza, hogy mindent megsemmisítsen, ami neki valaha fontos volt.

Irons körülnézett a gyengén megvilágított helyiségben, amely egykor az övé volt. Sóvár pillantással méregette imádott szerszámaint és a bútorokat. Mélyen beszívta a fertőtlenítő- és tartósítószeres, a formaldehid szeretett illatát.

A Szentélyem... Az enyém!

Felkapta az asztalon heverő pisztolyt. Ez még megmaradt neki... Keserűen elmosolyodott a gondolatra. Tudta, az életének vége. Az egész katasztrófa Birkinnel kezdődött, és itt ér véget, méghozzá a saját keze által. De nem most! Még nem! Még élnie kell, hogy bosszút állhasson.

A lány el fog jönni érte! Elhatározta, hogy megöli az átkozott kémet, mielőtt végső búcsút vesz Beverlytól, mielőtt elismeri a vereségét azzal, hogy a szájába dugja a VP-70-es csövét. De előtte még végignézi a nő haláltusáját. Minden elszenvedett gyötrelmért az a lány fog megfizetni, méghozzá kamatos kamattal!

Irons tudta, hogy meg fog halni, de nem egyedül. Halála előtt még hallani fogja a lány iszonyú sikolyait, hallani fogja, amint az életéért könyörög. Az örök csend előtt hallani fogja, amint az Umbrella kémének utolsó sikolya halálhörgésbe fullad!

18.

A STARS-iroda üres volt, zsúfolt, hideg, és mindent vastag porréteg borított. Mindezek ellenére Claire vonakodott otthagyni. Miután botladozva végigrohant a holttestekkel teleszórt folyosón, megtalálta azt a helyiséget, amelyben a bátyja töltötte a munkanapjait. Hirtelen megkönnyebbült, viszont az erő is elszállt belőle. Mr. X nem szegődött a nyomába, s bár továbbra is meg akarta találni Sherryt és Leont, azon kapta magát, hogy szándékosan húzza az időt. Félt visszatérni az élettelen, gyomorforogatóan bűzlő folyosókra; vonakodott elhagyni azt a helyet, ahol különös módon Chris jelenlétét érezte.

Merre jársz most, Chris? És mihez kezdjek? Zombik, tűz, halál, a furcsa Irons parancsnok és azaz elveszett kislány! És amikor már kezdem hinni, hogy nem botlok további örültségekbe, feltűnik minden idők legrettenetesebb torzszülöttje, egy elpusztíthatatlan hústorony! Hogyan leszek képes megbirkózni mindezzel?

Chris íróasztalánál ült, és a legalsó fiókban talált fekete-fehér fényképeket nézegette. Négy felvétel kettejüket ábrázolta, amint boldogan vigyorognak és grimaszolnak. A képek az előző év karácsonyán készültek, amit New Yorkban töltöttek. Amikor megtalálta a fotókat, először majdnem elsírta magát. Bátyja imádott mosolya láttán majdnem kitört belőle a visszafojtott feszültség és idegesség, de ahogy tovább nézte a két boldog arcot, kezdte jobban érezni magát. Nem könnyebbült meg teljesen, még csak vidám sem lett, és továbbra is félt a rá váró megpróbáltatásoktól, de kissé összeszedte magát. Megnyugodott. Feltámadt benne az erő. Nagyon szerette a testvérét, valósággal rajongott érte. Biztosan érezte, hogy ha kibírták a szüleik halálát,

újra felépítették az életüket, és jól karácsonyoztak abban a metropoliszban, dacára annak, hogy nem volt otthonuk, akkor jöhet bármi, megbirkóznak vele. De még egyedül is megbirkózik bármivel!

Képes vagyok rá, és meg is teszem! Megtalálom Sherryt, Leont, és ha az égiek is úgy akarják, még Christ is, és kijutunk ebből a pokolból!

Az igazat megvallva nem is maradt más választása. De először el kellett fogadnia a helyzetet ahhoz, hogy cselekedhessen. Ismerte a mondást: nem az a bátor, aki nem fél, hanem az, aki képes úrrá lenni a félelmein. Most, hogy kicsit összeszedte magát, érezte, képes végigcsinálni.

Mély lélegzetet vett, a zsebébe süllyesztette a fényképeket, és ellökte magát az asztaltól. Nem tudta, hogy merre ment Mr. X, de nem tűnt olyan egy helyben ácsorgós típusnak. Úgy döntött, visszatér Irons irodájába, hátha előkerült Sherry. Ha Mr. X ott várja, legfeljebb elfut előle. Ha egyszer sikerült, miért ne menne még egyszer?

Átkutathatom az irodát, hátha előkerül valami a STARS-ról. Ha itt ücsörgök, nem oldódik meg semmi!

Még egyszer, utoljára körülnézett, és felsóhajtott. Be kellett érnie ennyivel. Csupán egy deréktáskát talált az egyik íróasztal mögött, amely az egyik zsebében lapuló könyvtári tagsági igazolvány szerint Jill Valentine tulajdonát képezte. Claire sosem találkozott Jillel, de Chris többször is mesélt róla, főleg a kolléganője céllövő tudományától volt elragadtatva.

Kár, hogy Valentine kisasszony nem hagyta itt valamelyik pisztolyát!

A csapat tagjai szemlátomást eltüntettek minden fontos anyagot a felfüggesztésük után, bár így is meglepően sok személyes tárgy maradt az asztalokon: bekeretezett fényképek, monogramos kávéscsészék és hasonlók. Claire észrevette a Barry asztalán díszelgő, befejezetlen pisztolymodellt. Barry Burton a bátyja egyik legjobb barátja volt, egy csupa izom, barátságos fegyverbolond, egy jószágos mackó. Claire remélte, hogy a

hatalmas termetű férfi azóta is Chrisszel van, és állandóan vigyáznak egymásra.

Szüksége volt egy új fegyverre, de legalább lőszerre. Mindössze tizenhárom tölténye maradt. Ha azokat is ellövi, fegyvertelen lesz. Eszébe jutott, hogy menet közben átvizsgálhatná a folyosókon heverő tetemeket. Még a pánikszerű menekülés közben is észrevette, hogy egyik-másik hullát rendőrruha foszlányai borítják, ami azt jelenthette, hogy a fegyverük ott hever a közelükben. Nem rajongott az ötletért, hogy hozzányúljon a kibelezett, véres tetemekhez, de még az is jobb, mint fegyvertelenül szembenézni az épületben kóborló borzalmakkal, főleg Mr. X-szel.

Claire odasétált az ajtóhoz, és kilökte. Miközben kilépett a félhomályos folyosóra, megpróbálta összeszedni a gondolatait. Odakint kissé alábbhagyott az elszántsága. Lelki szemei előtt megjelent Mr. X képe, és önkéntelenül megborzongott. Hirtelen nagyon sebezhetőnek érezte magát. Jobbra fordult, és elindult a könyvtár felé. Eldöntötte, hogy nem foglalkozik az óriással, hacsak nem muszáj, és igyekszik kisöpörni az elméjéből a haszontalan gondolatokat.

Gondolj Sherryre! Találd ki, honnan szerezhetsz lőszert, és hogyan kezeld Ironst, ha egyáltalán megtalálod! Találd ki, hogyan maradhatsz életben!

A sötét, lambériával borított falú folyosó jobbra fordult. Claire megacélozta magát, hogy megbirkózzon az előtte álló feladattal. Emlékezett rá, hogy a sarkon túl egy rendőr hullája hever. Eldöntötte, hogy lesz, ami lesz, át fogja kutatni. Nem törődhet az undorával, át kell kutatnia, és kész!

Befordult a sarkon, és megdermedt. A gyomra csomóba ugrott, a tarkóját mintha elektromos kisülés csiklandozta volna. Megérezte a veszélyt, még mielőtt meglátta volna. A nemrégiben még teljes, egész testből nem maradt más, mint egy halom véres csont és hús, amelyről egyenruhacafatok lógtak. A férfi feje eltűnt, bár nem lehetett megállapítani, hogy leszakadt vagy

péppé zúzódott. A holttest úgy nézett ki, mintha valaki egy hatalmas bárdal vagy pörölyvel esett volna neki.

De mikor és hogyan, ha egyszer nem hallottam semmit?! – gondolta elhűlve a lány.

Valami megmozdult a közvetlen közelében. Néhány lépés távolságban lecsapott egy sötét valami, amit rögtön el is veszített szem elől. A hosszú, karcsú árnyék úgy öt-hat méterre tőle, a halott zsaru felett tűnt el. A következő pillanatban hörgő lihegést hallott.

Felnézett, és megpillantotta, bár először nem tudta felmérni, hogy mit lát. Egy karmot... Egy hosszú karmot, amely a famennyezetbe kapaszkodott... Olyan hosszú volt, amilyen a természet legnagyobb testű ragadozóin sem fordul elő.

Aztán meglátta magát a lényt is.

Akkora lehetett, mint egy megtermett férfi. Volt törzse, négy végtagja, de az emberhez való hasonlóság ezzel véget is ért. A gyenge fényben csupán egyes részleteit látta. Az agya kétségbeesetten küzdött, hogy összeállítsa a teljes képet. A meztelen teremtményt lángvörös bőr borította. Hosszú, hihetetlenül izmos végtagjaival a mennyezetbe kapaszkodott. A fejéből jókora, szürke, barázdált hólyag emelkedett ki, amelyet vastag, áttetsző hártya borított. A koponyája elején sebhelyekkel szegélyezett sötét lyukak éktelenkedtek, amelyek bizonyára látószervül szolgáltak.

Ez lehetetlen, ilyen nincs!

A teremtmény hátrahajtotta a fejét, és szélesre tárta rettenetes állkapcsát. A szájából sötét nyálfolyam csorgott a padlóra, ami tócsába gyűlt a rendőr maradványai körül. Aztán kinyújtotta a nyelvét. A felcsavart, rózsaszínű, vaskos izomköteg elkezdett kitekeredni, és elindult lefelé. Claire elkerekedett szemekkel, döbbenetben látta, hogy a kígyószerű szerv leér egészen a padlóig.

A lény belenyalt a rendőr hullájába. Claire nem láthatta, hogy mi történik a bomlásnak indult mellkas belsejében, de a nyelv néhány pillanattal később felcsapódott, és vércseppeket szórva a levegőbe, visszasiklott a lény szájába. Az egész jelenet nem

tartott tovább pár másodpercnél, de a lány úgy érezte, mintha lelassult volna az idő.

A földöntúli külsejű szörnyeteg Claire felé fordította a pofáját. A gyenge fény megcsillant az irtóztató sebnek látszó szemgödrök alján. A teremtmény egyetlen sima mozdulattal leugrott a padlóra. A levegőben macskaügyességgel átfordult, és guggolásban landolt a megcsonkított hulla felett. Azonnal Claire felé fordult. Kinyitotta a száját, és felüvöltött.

A nem e világi hang végre kizökkentette a lányt döbbszerű bémultságából. Maga elé kapta a fegyverét, és tüzet nyitott. A kilenc milliméteres pisztoly dörrenései elnyomták az ocsmány szörnyeteg ordítását.

A lény hátravetette magát, hosszú karmú végtagjaival vadul rúgkapált a levegőben. Vonagló lábaival szétrúgta a kibelezett hulla maradványait. Claire látta, hogy a hajas fejbőr egy darabja, amelyhez egy fül csatlakozott, széles ívben elrepül, és nedves csattanással nekivágódik a falnak, majd véres csíkot húzva lecsúszik a padlóra.

A szörnyeteg valahogyan maga alá kapta a lábait, és előreleandult, hogy rávesse magát a lányra. Villámgyorsan közeledett. A lábán meredező karmok mélyen beleszántottak a padlóba. Kinyitotta a száját, és ismét felüvöltött.

Claire újra tüzet nyitott, és három golyót röpített egyenesen a teremtmény fejébe. Az egyik telibe találta a koponyából kidudorodó szürke, kocsonyás anyagot. Claire felkészült rá, hogy meghal. A szörnyű karmok már csak néhány centire voltak a lábától, már csupán egyetlen ugrás volt hátra, amikor a támadás váratlanul félbeszakadt. A rém inas, izmos testének minden egyes porcikája vadul reszketett, miközben szürkésbarna folyadék fröcskölt a torz fejből. A vastag, iszonyú karmok szörnyű erővel kaparták a padlót. Claire hátrált néhány lépést. Tudta, hogy a lény a haláltusáját vívja, ehhez nem férhetett kétség. Egyenesen az agyába kapta a golyót, ami nyilván darabokra tépte az érzékeny idegszöveteket.

Dermedten nézte a szörnyeteget. Lázasan kutatott az emlékeiben, hogy találjon valamit, amihez hasonlíthatná, de néhány pillanattal később feladta. Ez nem a természet gyermeke volt, még a szaga sem hasonlított a természetes úton született lényekéhez! Nem volt olyan gyomorforgató, mint a zombiké, különös módon kesernyés, olajos bűzt árasztott, amely inkább vegyszerre, mintsem állati kipárolgásra emlékeztetett.

Bár Claire az imént még erősnek érezte magát, egy pillanatra megállt, mielőtt megtette volna a következő lépést. Komolyan fontolóra vette a lehetőséget, hogy visszatér a STARS-irodába, magára zárja az ajtót, és megvárja a kívülről érkező segítséget. Aztán a lelki szemei előtt megjelent Sherry, amint védtelenül kóborol a hatalmas épületben a zombik, és a jó ég tudja, miféle egyéb szörnyetegek között. Sóhajtva leguggolt a zsaru maradványai mellé, és pisztolya csövével ellökdöste az útból a véres húscscafokat, hogy hozzáférjen a rendőr derékszíjához. Nagyokat nyelt, hogy visszafojtsa a hányingerét, miközben a szörnyű maradványok között turkált. Hiába vett erőt magán, nem talált se fegyvert, se löszert.

Mindössze hét tölténye maradt. Csalódottan felsóhajtott, majd megacélozta az akaratát. Csak azért is megcsinálja! Csak azért is előkeríti Sherryt, együtt megkeresik Leont, és a lehető legrövidebb úton elhagyják a pokollá vált várost. Vetett még egy utolsó pillantást a halott szörnyetegre, és felállt. Mialatt elindult a folyosón, véglegesen eldöntötte, hogy többé nem fut el, nem rejtőzik el, hanem felveszi a harcot, bármi is kerüljön az útjába. Még egyszer nem fog meginogni!

19.

Leon a kennelben találta meg Adát. A nő azon ügyködött, hogy egy hosszú feszítővassal felemelje a Bertolucci által említett rozsdás csatornafedelet. Sikerült befeszítenie a vas élet a fedél alá, de csupán néhány centire tudta megemelni a vastag fémlapot. Mielőtt a rendőr megszólalhatott volna, Ada ledobta a feszítővasat a betonpadlóra, az arcán feszült mosollyal felnézett, és egymáshoz dörzsölte rozsdaporos kezeit.

– Örülök, hogy idejött! Attól tartok, bennem nincs annyi erő, hogy elbánnassak ezzel a vacakkal! – mondta mentegetőző mosollyal.

Leon az imént még nem volt biztos a dolgában, de a nő tehetetlenséget sugárzó tekintete láttán megbizonyosodott arról, hogy Ada Wong játszik vele, vagy legalábbis megpróbálja. Még húsz perce sem ismerte, de annyit biztosan tudott róla, hogy semmi esetre sem az a kiszolgáltatott, gyenge nő, akinek megpróbálja kiadni magát.

– Pedig ahogy én látom, egész szépen elboldogul! – válaszolta. Becsúszta a pisztolytáskájába a Magnumot, de nem ment közelebb a fedélhez. Összefonta a mellén a karjait, és a nőre sandított. Nem haragudott rá, csak éppen kíváncsi volt. – Egyébként, már elnézést, de mi ez a nagy sietség? Mintha az előbb még beszélni akart volna a riporterrel. A barátjáról, egy bizonyos Johnról, ha jól emlékszem...

Ada arckifejezése nyomban megváltozott: a vonásai megkeményedtek. Leonnak az volt az érzése, hogy most látja a nő igazi arcát, az erős és magabiztos Ada Wongot. Látta rajta, hogy meglepte a viselkedésével, mert nem rohant ész nélkül a

segítségére. Éppen elég baja volt anélkül is, hogy egy titokzatos idegen játszadozzon vele. Néhány perccel korábban nagyon ügyesen kitért a kérdések elől, de itt volt az ideje, hogy Wong kisasszony megmagyarázzon néhány dolgot.

Ada közelebb lépett hozzá.

– Maga is hallotta Bertoluccit! Tőle aztán semmit sem tudunk meg! És mert ez a hely eléggé veszélyes, tényleg nem szívesen ácsorognék egy helyben, arra várva, hogy hátha feltámad a lelkiismerete! – Lesütötte a szemét, és a hangja jóval lágyabbá változott. – Ráadásul még csak azt sem tudom, hogy John egyáltalán Racoomban van-e. Azt viszont biztosan tudom, hogy nincs az épületben, és szeretnék eltűnni innen, mielőtt a kapitányságot teljesen elárasztják a zombik!

Jól hangzott, de Leonnak az volt az érzése, hogy a nő nem mondott el mindent. Néhány pillanatig fontolóra vette, hogy megpróbálja udvariasan kiszedni belőle, mit tud, aztán úgy döntött, pokolba a finomkodással. Az adott körülmények között fel kellett függeszteni a tisztességes társadalmi szokásokat.

– Mi folyik itt, Ada?! – förmedt rá emelt hangon. – Tud valamit, amit nem mondott el nekem? Ki vele!

A nő felnézett rá, és Leon ismét úgy érezte, hogy meglepődött a viselkedésén, bár nyugodt tekintete éppoly kifürkészhetetlen maradt, mint korábban.

– Csak ki akarok jutni innen – válaszolta halkán, és a hangja ezúttal őszintén csengett. Ha Leon mást nem is hitt el neki, ezt az egyet muszáj volt.

Kennedy megrázta a fejét.

– Én nem mehetek el! – közölte büszkén. – Ahogy már az előbb is mondtam, alighanem én vagyok az egyetlen élő zsaru a környéken. Ha maradt még valaki az épületben, meg kell próbálnom segíteni neki. És szerintem az lenne a legjobb, ha maga is mellettem maradna!

Ada ajkán ismét megjelent a halvány mosoly.

– Méltányolom az aggodalmát, Leon, de tudok vigyázni magamra!

Ebben Kennedy nem is kételkedett, de nem szerette volna látni, hogy valaki vagy valami próbára teszi a nő képességeit.

Légy őszinte önmagadhoz: elvesztetted Claire-t, és nem tudtál segíteni Marvin Branagh-nak. Ben Bertolucci fikarcnyit sem törődött a tapasztalataiddal. Nem akarhatod Adával is elszúrni a dolgot! Ugye, nem akarsz egyedül maradni? – pörögtek villámgyorsan Leon gondolatai.

Úgy látszott, Ada pontosan tisztában van azzal, hogy mi jár a fejében. Mielőtt előállhatott volna egy meggyőző érvvel, a nő közelebb lépett hozzá, és a tenyerét a bicepszére tapasztotta.

– Tudom, hogy csak a munkáját akarja végezni – búgta lágyn hangon –, de ahogy maga is mondta, meg kell találnunk a városból kivezető utat, hogy segítséget hívhassunk kívülről. És erre valószínűleg a csatornahálózat kínálja a legjobb esélyt!

A könnyed, gyengéd érintés alaposan meghökkentette Kennedyt. Hirtelen zavarba jött, és elbizonytalanodott. Sikerült megakadályoznia, hogy az érzései kiüljenek az arcára.

Ada elgondolkodva ráncolta a homlokát, és folytatta:

– Van egy ötletem. Segít nekem a csatornafedéllel, és megnézzük, hogy mi a helyzet odalent. Ha veszélyesnek látszik, magával megyek. De ha nem, akkor megbeszéljük, hogy mi legyen a következő lépés. Nos?

Leon tiltakozni akart, de be kellett látnia, hogy képtelen rákényszeríteni az akarátát a nőre. Hirtelen felötlött benne, hogy jószérével még gondolkodni sem tud, amíg a bőrén érzi a finom kezét, ezért elhátrált a nőtől, és fürgén bólintott néhányat.

Odalépett a csatornafedélhez, felkapta a feszítővasat, és a hegyét befeszítette a fémlap alá. Emelt rajta néhány centit, majd megtaszította, amitől a fedél oldalra csúszott. Ledobta a szerszámot, és megragadta a fedelet.

A fedél fülsértő csikorgás kíséretében félresiklott. A csatornába vezető út nyitva állt. Mindketten a lyuk fölé hajoltak, hogy belenézzenek. A következő pillanatban undorodva hőköltek vissza. A föld mélyéből gyomorforogató, iszonyatos bűz áradt. Vér, bomlás, vizelet és hányadék tömény, fullasztó szaga.

– Ez meg mi? – köhögött undorodva Leon.

Ada a szájára szorította a tenyerét, és görcsösen öklendezett, majd fojtott hangon válaszolt:

– Alighanem a mélygarázsból származó testek. Valaki vagy valami ledobálta őket oda.

Mielőtt Leon megkérdezhetette volna, hogy honnan tud erről, borzasztó fájdalomüvöltés visszhangzott végig a folyosón. Az ordítás egyre folytatódott, aztán hirtelen bugyborékoló sikolyba fulladt. Emberi hang volt.

Leon a nőre nézett, aki viszonzta a pillantását. Mindketten tudták, kinek a hangját hallják, de Ada hangosan ki is mondta:

– Bertolucci! Megtámadták!

Elszántan rohanni kezdtek a fogdafolyosón, és menet közben előrántották a fegyvereiket.

Otthagytam, pedig nem lett volna szabad! Ó, hogy lehettem ilyen ostoba! – átkozta magát Kennedy.

Leonnak hatalmas erőt kölcsönzött a bűntudat. Valaki vagy valami elkapta a riportert!

Eszelős sebességgel rohant a szűk, félhomályos folyosón.

Sherry a rendőrfőnök irodájában állt, és a szerencsét hozó függőjét szorongatta. Nagyon szerette volna újra látni Claire-t. Végigkúszott vagy tucatnyi hosszú, poros csövön, hogy minél messzebbre csalogassa Claire-től a szörnyet, de mire visszatért a lovagterembe, újdonsült barátnője eltűnt. Valamiért biztosra vette, hogy a szörny nem kapta el, és továbbra is életben van.

A kislány leült a szoba közepén álló alacsony dohányzóasztalra, és töprengeni kezdett, hogy mihez kezdjen. Már hozzászólt az egyedülléthez, sőt igazából nem is érzékelte, hogy egyedül van, amíg fel nem bukkant Claire. Azóta viszont minden megváltozott. Már nagyon vágyott társaságra, főleg a szülei és Claire társaságára. Még Mr. Ironsszal is beérte volna, holott érte nem rajongott túlságosan, és félt is a furcsa embertől.

Csupán néhányszor találkoztak, de különösnek, álságosnak találta. Úgy érezte, a parancsnok mindig gondosan elrejtí a valódi arcát, de ebben a percben neki is örült volna, csak ne legyen egyedül.

Hirtelen léptekeket hallott kintről, az irodához vezető folyosóról.

Felugrott, és a lovagterembe nyíló ajtóhoz futott. Remélte, hogy Claire tart felé. Elbújt az ajtó kerete mögé, és óvatosan kikémlelt. Nem látott senkit, de a következő pillanatban csengő hang ütötte meg a fülét. A jövevény az ő nevét kiáltotta:

– Sherry?

Ez Claire!

– Itt vagyok! – A kislány szinte sikoltott a boldogságtól.

Visszairamodott az irodába, és ott találta Claire-t ragyogó mosollyal az arcán, kitárt karral. Sherry zokogva vetette magát a várakozó karokba.

– Nagyon aggódtam érted! – súgta Claire, miközben szorosan magához ölelte a reszkető, karcsú testet. – Nehogy még egyszer elszelelj!

A nő letérdelt a padlóra. Továbbra is mosolygott, de Sherry látta az aggodalmat a tekintetében.

– Sajnálom – motyogta a kislány de muszáj volt, nehogy odajöjjön a szörnyeteg!

– Hogy néz ki a te szörnyed? – kérdezte Claire. – Vörös bőrű, hosszú karmú?

Sherry nagyot nyelt.

– A kifordított emberek! Láttad őket? – kérdezett vissza.

Claire hirtelen elmosolyodott, és bólintott.

– Na, ez találó kifejezés! Kifordított emberek! – A hangja hirtelen elkomolyodott. – De mi az, hogy emberek? Több is van belőlük?

– Igen! – bólogatott Sherry. – De a szörny másmilyen! Csak egyszer láttam, akkor is hátulról, de ő olyan, mint egy ember, egy hatalmas ember...

– Kopasz? – vágott közbe izgatottan Claire. – Hosszú kabátot visel?

– Nem, van haja – rázta a fejét a kislány és az egyik keze olyan nagyon furcsa, jóval hosszabb, mint a másik.

– Hát, ez rémes! – sóhajtott borzongva Claire. – Úgy látszik, az egész város tele van szörnyekkel...

Kinyújtotta a kezét, megfogta a kislány felkarját, gyengéden megszorította, majd nagyon komoly arccal beszélni kezdett:

– Látod, eggyel több ok arra, hogy velem maradj! Tényleg nagyon ügyes voltál, hogy vigyáztál magadra, és nagyon bátran viselkedtél! De úgy érzem, hogy mostantól kezdve, amíg meg nem találjuk a szüleidet, az én dolgom lesz, hogy vigyázzak rád. És ha jönnek a szörnyek, én majd jól szétrúgom a seggüket, oké?

Sherry meglepődött a vagány kifejezésen, és felkacagott. Tetszett neki, hogy Claire felnőttként kezeli. Bólintott, mire a nő ismét megszorította a kezét.

– Helyes! Tehát vannak zombijaink, kifordított embereink és egy jó nagy szörnyünk. Ja, meg a nagy kopaszunk... Ezekkel kell elbánnunk. El is fogunk, majd meglátod! De tudnom kell néhány dolgot. Sherry, mi történt Racoonban? Hogyan kezdődött ez az egész? Mesélj el mindent, amit tudsz! Minden apró részlet fontos lehet!

A kislány mélyen elgondolkodott, majd belekezdett.

– Hát, tavaly májusban vagy júliusban volt egy csomó gyilkosság. Egyik szörnyűbb volt, mint a másik. Megöltek vagy tíz embert! Aztán egy darabig nem történt semmi, de körülbelül egy hete ismét megtámadtak valakit.

Claire bátorítóan bólogatott.

– Rendben – mosolygott a kislányra –, úgy érted, megint elkezdődtek a gyilkosságok? És mit csináltak a rendőrök?

– Azt nem tudom! – rázta a fejét Sherry. – Nem sokkal azelőtt, hogy megtámadták azt a lányt, a mami felhívott a munkahelyéről. Nagyon mérges volt, de nem rám, hanem valaki másra. Rám parancsolt, hogy ki ne mozduljak a házból! Átjött hozzánk Mrs. Willis, tudod, ő a szomszédunk, és csinált nekem vacsorát. Tőle hallottam arról a lányról is, akit támadás ért. A mami másnap ismét felhívott, és azt mondta, hogy apuval együtt ott kell

maradniuk a munkahelyükön, és egy darabig nem jönnek haza. Aztán három nappal ezelőtt megint felhívott, és mondta, hogy jöjjenek el ide, a kapitányságra. Átmentem Willisékhez, hogy megkérdezzem, velem jönnek-e, de a házukban sötét volt, és nem nyitottak ajtót. Azt hiszem, addigra már megtörtént a baj...

Claire élénken figyelte, és közbekérdezett:

– Egész idő alatt egyedül voltál? Már azelőtt is, hogy ideértél volna?

– Aha, de én sokat vagyok ám egyedül! – bólogatott a kislány. – Tudod, a szüleim tudósok. Nagyon fontos munkát végeznek, és sokszor van olyan, hogy nem hagyhatják félbe azt, amit éppen csinálnak. A mamám mindig azt szokta mondani, hogy nagyon önálló tudok lenni, ha akarok.

– És tudod, hogy miféle munkát végeznek a szüleid? – Claire továbbra is erősen figyelte a kislányt.

– Igen, gyógy módokat kutatnak betegségek ellen – válaszolta büszkén Sherry és gyógyszereket találnak fel, meg szérumokat, amiket a kórházakban használnak...

A kislány a mondat közepén elhallgatott, mert észrevette, hogy felnőtt barátnője tekintete elkalandozik. Ismerte ezt az arckifejezést. Számtalanszor látta már a szülein, és azt jelentette, hogy igazából nem is figyelnek rá, hanem valahol máshol járnak a gondolataik. De mihelyt elharapta a szót, Claire ismét őrá összpontosított, és ösztönösen megsimogatta Sherry fejét.

– Anyukádnak igaza volt – mondta Claire gyengéden –, tényleg nagyon önálló vagy, és az, hogy ilyen sokáig kibírtad ezen a pokoli helyen, azt jelenti, hogy erős is vagy. Ez jó, mert mindkettőnknek erősnek kell lennünk, ha ki akarunk jutni innen!

Sherry szeme nagyra tárgult, és majdnem sikítva kérdezte:

– Ezt meg hogy érted? Elhagyjuk a kapitányságot? De odakint hemzsegek a zombik, és nem tudom, hogy hol vannak a szüleim! Mi van, ha segítségre lesz szükségük, vagy idejönnek, mert azt hiszik, hogy itt várok rájuk?

– Jaj, kicsim, biztosra veszem, hogy a családot jól van – mondta gyorsan Claire valószínűleg most is a munkahelyükön

vannak, biztonságban. Elbújtak, pontosan úgy, ahogy te is, és várják, hogy kívülről megérkezzenek az emberek, akik...

– Akik megölnék mindenkit, és felégetik a várost! – vette át a szót Sherry. – Elmúltam nyolc, nem vagyok már csecsemő!

Claire elmosolyodott.

– Bocs, igen, igazad van, alighanem felperzselik a várost. De amíg ideérnek a jó fiúk, magunkra vagyunk utalva. És a legjobb, amit tehetünk, a legokosabb, ha kitérünk az újtukból, és a lehető legmesszebbre megyünk innen. Igazad van, az utcák nem biztonságosak, de talán tudunk szerezni egy kocsit, és azzal... – Ezúttal Claire akadt el a mondat közepén. Felállt, és odasétált a szoba másik végében álló hatalmas íróasztalhoz. – Tudod, mit? Nézzünk körül, talán Irons parancsnok itt hagyta a kocsikulcsát vagy egy pisztolyt, vagy bármit, aminek hasznát vehetjük!

Meglátott valamit a padlón, az íróasztal mögött, és leguggolt, hogy közelebbről is szemügyre vegye. Sherry nyomban odasietett hozzá, egyfelől, hogy a közelében legyen, másrészt látni akarta, mit talált.

– Ez vér – mondta Claire halkan.

– Tényleg! – csodálkozott a kislány.

Claire végigmérte a sima, teljesen tiszta falat, és a homlokát ráncolta. Aztán visszanézett a padlón vöröslő, félig megszáradt vérfoltra.

– Ez még eléggé nedves... És látod, hogy a vérfolt itt a falnál megszűnik? A kellős közepén... Elvileg a falon kellene folytatódnia!

Felegyenesedett, megkopogtatta először az oldalsó falat, majd az íróasztal mögötti részt. Mindketten jól hallották a különbséget. Egy szakaszon üresen kongott.

– Ez most azt jelenti, hogy a túloldalon van egy másik helyiség? – kérdezte Sherry fojtott hangon.

– Nem tudom, de a hangokból ítélve igen. És ez megmagyarázná, hogy hová tűnt el Irons parancsnok – felelte elgondolkodva Claire.

Sokatmondó pillantást vetett a kislányra, miközben nekilátott, hogy végigtapogassa a falat.

– Sherry, nézz körül az asztalon – kérte hátha találsz egy kapcsolót vagy egy kart! Azt hiszem, ott lesz valahol, talán az egyik fiók alatt...

A kislány odalépett az asztalhoz. Leguggolt, a kezét végigfuttatta az asztallap alsó felületén, és szinte azonnal megtalálta a tenyérynyi fémlemezt, amelybe egy kapcsolót építettek.

– Hé, itt van, azt hiszem, megtaláltam! – lelkesedett.

Olyan volt, mint egy villanykapcsoló, de abban a pillanatban tudta, hogy ez működteti a rejtekajtót. Claire odanyúlt, kitapogatta, és habozás nélkül megnyomta a gombot.

A hátuk mögött halk, csikorgó hang hallatszott, és a fal körülbelül egy méter széles szakasza elindult felfelé. Fémcsörgő hang kíséretében felsiklott, és eltűnt a mennyezetben. A tulsó oldalon halványan megvilágított helyiséget láttak, amelynek falait túlméretezett téglák alkották. Hűvös, nyirkos levegő áradt az irodába.

Mindketten közelebb léptek, de Claire az egyik kezét Sherry vállára tette, és visszatolta a kislányt, hogy először körülnézessen. A rövid folyosó üres volt. A titkos ajtóval szemben egy vörös kőből kirakott csigalépcső indult lefelé.

– Nos, hogy tetszik? – kérdezte Claire, és bátorítóan mosolygott a kislányra.

– Tisztára, mint a moziban... – suttogta izgatottan Sherry.

– Akkor megnézzük, mi vár ránk odalent? – kérdezte Claire.

A kislány válasz helyett csak bólogatott. Miután elindultak a lépcső felé, Sherry agyán átfutott a gondolat, hogy talán mégsem olyan jó ötlet, de aztán megacélozta magát, és megfogadta, hogy mindenképpen kitart Claire mellett, akármi várjon rájuk a föld mélyén.

20.

Anette Birkin a laboratórium biztonsági központjában ült, és kimerülten bámulta a monitorokkal telezsúfolt falat. Úgy érezte, mintha már évek óta ott ülne, mintha már évek óta várná William felbukkanását. Kezdte azt hinni, hogy erre már sosem kerül sor. Úgy döntött, hogy ad neki még egy kis időt, és ha továbbra sem kerül elő, akkor személyesen indul a keresésére.

A figyelőrendszer vadonatúj volt, egy hónappal korábban szerelték be. A huszonöt kamera segítségével elméletileg az egész létesítményt szemmel tarthatta a központi vezérlőből, de mindössze tizenegy képernyő üzemelt, ráadásul ezek fele sem mutatott mást, mint fekete-fehér, szemcsés vibrálást. Az öt működő monitoron is csupán bomlásnak indult holttestekkel tarkított folyosószakaszokat látott.

A képernyőkön alkalmanként feltűnt egy-egy RE-3-as. Az eszelős külsejű teremtmények óvatos mozdulatokkal surrantak a folyosókon. Néha megálltak, és táplálkoztak a hullákból. A lényeket a laboratórium személyzete csak „nyelves”-ként emlegette, elképesztően hosszú nyelvük miatt.

Anette azt hitte, már túl van a legrosszabbon, de amikor körülnézett a hideg, némaságba burkolózó helyiségben, elemi erővel rátört a magány. Nem szólhatott senkihez, és senki sem beszélt hozzá. Főleg William hiányzott. A férje elment, eltűnt, vége...

Lekönyökölt a konzolra, a tenyerébe támasztotta az állát, és lehunyta fáradt, égő szemét. Már sírni sem tudott. Minden könnyét elhasználta az elmúlt napokban. Nem maradt benne más, mint fájdalommal vegyes harag.

A megpróbáltatásai akkor kezdődtek, amikor az Umbrella eljött a G-vírusért.

Egyetlen hónap, esetleg kettő, és magunktól is odaadtuk volna. Harc nélkül odaadtuk volna, és akkor William megkapja az előléptetést. Mindannyian boldogok lehettünk volna!

Az egyik képernyő mellé épített hangszóróból elfojtott, halk üvöltés hallatszott. Anette felnyitotta a szemét. Egyszerre reménykedett és rettegett, de csak egy nyelves osont a sebészeti részleg felé vezető folyosón. A nyüsztés egy holttestnek szólt, a teremtmény nyilván megörült a zsákmánynak. Leugrott a mennyezetről, és ostobán felüvöltött örömeiben, majd a hulla hasába dőfte pokolian izmos nyelvét. A tetem már annyira felbomlott, az arcát már annyira eltorzították a különféle szörnyetegek, hogy Anette képtelen volt megállapítani a személyazonosságát.

Az RE-3-as nekilátott a táplálkozásnak. A kutató a képernyőre szegezte a tekintetét, de igazából nem figyelt, a gondolatai másfelé jártak. A további tennivalókat elemezte. Már tisztára törölte a számítógépek adattárolóit, és beállította az önmegsemmisítő rendszert. A labor készen állt, a menekülési útvonalat is biztosította, de nem tűnhetett el mindaddig, amíg nem látta viszont Williamet. Tudnia kellett, hogy a férje visszatért az Umbrella laboratóriumába! A labor felrobbantása önmagában véve mit sem ér, ha William nem tartózkodik a megsemmisülő zónában. Ha megtalálják, kivonhatják a véreből a vírust, márpedig Anette pontosan ezt nem akarta!

Az Umbrella nem kaphatta meg a G-vírust! Eldöntötte: ha kell, az élete árán is megakadályozza, hogy megkaparintsák. Ez volt az egyetlen vigasza; nem hagyja, hogy rátegyék a kezüket William életművére. Eddig sem sikerült nekik, és ezután sem fog. Minden a G-vírossal kapcsolatos anyag örökre eltűnik több ezer tonna kő, beton és föld alatt, Williammel és a vállalat megrendelésére előállított szörnyetegekkel együtt. Ő pedig elrejtőzik egy időre, amíg összeszedi magát. Pihen, felméri a lehetőségeit, aztán eladja a G-vírust a konkurenciának. Az Umbrella volt a legnagyobb, de

korántsem az egyetlen cég, amely biofegyver-kutatással foglalkozott. Ha nyélbe üti az üzletet, onnantól kezdve nem ők lesznek a legnagyobbak! Már nem maradt neki más, csak a bosszú.

– És persze Sherry... – suttogta, és a gondolattól megsajdult a szíve.

Születése percétől kezdve rengeteg időt akart tölteni a lányával, de az évek valahogy elszálltak. William előléptetése egyre csak váratott magára, a munkájuk pedig egyre érdekesebb és értékesebb lett. Bár mindketten újra meg újra megígérték maguknak, hogy több időt szentelnek a családi életnek, ez sosem következett be. Jóval több időt töltöttek a laborban, mint Sherryvel.

Most pedig már mindenhez késő. Már sosem lesz belőlünk család, sosem lesz belőlünk jó szülő. Az egész idő pocsékba ment! Rabszolgái voltunk egy vállalatnak, amely a végén elárult minket! – kesergett magában Anette.

De már a gyásszal is elkésett. Nem volt semmi értelme azon báncódni, hogy mi lehetett volna. Most már csak annyit tehetett, hogy megakadályozza az Umbrellát, mást ne rabolhasson el a Birkin családtól. William messze járt, de még ott volt neki Sherry. Anette azt akarta, hogy végre olyan anya legyen belőle, amilyen sosem volt. Természetesen várnia kell egy darabig, hogy elüljön a vihar, mielőtt maga mellé veheti Sherryt, de a kislány jó helyen lesz William nővérénél; ez állt mindkettejük végrendeletében.

Hacsak Irons nem lép közbe... Ha az a kövér disznó még életben van, megtalálhatja a módját, hogy mindent tönkretegyen!

Szívből remélte, hogy a rendőrfőnök meghalt. Bár nem volt közvetlenül felelős az eseményekért, Brian Irons egy undorító, arrogáns gazember volt, akibe körülbelül annyi erkölcs szorult, mint egy bélféregbe. Évekig hűségesen szolgálta a vállalatot, aztán nyavalyás százezer dollárért eladta a lelkét.

A képernyőn látta, hogy az RE-3-as befejezte a táplálkozást. A halottból nem maradt más, csupán egy üres, megtört héj, felfelé ívelő, véres bordák és egy arctalan, üres koponya. Az élénk

színek szerencsére nem látszottak a fekete-fehér monitoron. A nyelvcsont eltűnt a kamera látószögéből, nyomában nyúlós nyálka maradt. A T-vírus jóvoltából a hullószorozatok hatékony gyilkosokká váltak, bár az RE-3-as modelleknek volt néhány tervezési hibájuk, főleg a koponyából kinyúló agyvelő volt szembeütő. További hibájuk volt a szinte nevetségesen gyors anyagcsere. Éjjel-nappal zabáltak, de annyit, hogy az etetésük örült hajszát követelt a gondozóiktól.

Most már ez sem okoz gondot... Rengeteg hulla hever szanaszét. És hamarosan friss tetemek is lesznek!

Anette úgy érezte, mintha kiszivattyúzták volna belőle az energiát. Nem akarta körbejárni a labort; csak remélhette, hogy William feltűnik a megmaradt, még működő kamerák valamelyike előtt. Két nappal korábban hallotta a hangját a hármas szinten, de legalább négy napja nyomát sem látta. Nem várhatott tovább. Az Umbrella emberei valószínűleg máris Raccoon felé tartanak. Bár az ajtók elvileg tökéletesen zárnak, más utak is létezhetnek. Fennállt a lehetősége annak, hogy William is talált egy rést, ahol kicsúszhatott.

A laboratóriumtól nyugatra, a felszínen egy elhagyott gyártelep állt. Az iparcikkeket forgalmazó társaságot az Umbrella hozta létre álcázásképpen, hogy titokban tarthassa a föld alatti komplexumot. Szükségük volt a gyárra, nehogy gyanút keltsen a titkos építkezés.

Amikor legutoljára ellenőrizte őket, a romos telephely felé vezető ajtók légmentesen zártak, de volt egy hajszálnyi esély arra, hogy William megtalálta a módját, és átjutott valahol. Márpedig, ha sikerült neki, onnan már szabad utat kapott!

Anette nagy erőfeszítések árán kényszerítette magát, hogy felálljon. Nem vett tudomást a lábát és a hátát hasogató görcsről. Felkapta a pisztolyát a konzolról. Korábban nem sokat tudott a fegyverekről, de az elmúlt néhány napban alapos ismeretekre tett szert, miután rájuk törtek a gázmaszkos emberek. Lerohanták őket, ész nélkül lövöldöztek, és az egyikük eltalálta Williamet.

Szegény, ott haldoklott a saját vérében fetrengve, és mire észrevettem a fecskendőt, már nem maradt idő cselekedni!

Mély lélegzetet vett, és megpróbálta kisöpörni a fejéből a szörnyű emléket. Megpróbálta elfelejteni az incidenst, amely elragadta tőle a férjét, és a halottak városává változtatta Racoon Cityt. De mindez már nem számított. Tudta, hogy nem lesz könnyű dolga, és most csak arra szabad koncentrálnia, hogy kijusson a laboratóriumból, majd a városból. Pokoli út várt rá. RE-3-asok, első és második stádiumban lévő, fertőzött emberek, a póksorozatok, megannyi gyilkos szörnyeteg ólálkodott a környéken. Ráadásul bármikor belefuthatott egy-két T-vírussal fertőzött hordozóba, nem is beszélve az Umbrella által küldött ügynökökről!

És persze, ott van még William is. A férjem, az én imádott, zseniális férjem! Az első emberi G-vírus hordozó, aki valójában már semmiféleképpen sem tekinthető embernek!

Az előbb tévedett, amikor azt hitte, hogy nem maradtak könnyei. Anette ott állt a steril szoba közepén, öt emelet mélységben Racoon City alatt, és rázta a görcsös zokogás. Korábban sosem képzelte volna, hogy létezik ilyen rettenetes magány.

Az Umbrella kegyetlenül meg fogja bántani a bűneit! Mihelyt megbizonyosodik arról, hogy nem kaphatják el Williamet, megsemmisíti a drágalátos laboratóriumukat, magához veszi a G-vírust, és eltűnik. Gondoskodik róla, hogy megértsék, micsoda kárt okoztak neki, és persze saját maguknak is! És az ég kegyelmezzen annak, aki az útjába áll!

21.

Ada néhány lépéssel lemaradva követte Leont. Amikor Kennedy odaért az utolsó cellához, benézett a rácsok között, majd értetlenkedve forgatta a fejét. Két másodperccel később Ada is megérkezett.

A riporter velük szemben állt, a hátát a ráccsal szemközti falnak vetette. Az arca rettenetesen fehér volt, a szeme kidülledt.

– Mi történt, uram? – szólt rá Leon. – Már attól féltünk, hogy baja esett!

Bertolucci nem válaszolt. Valahová a fejük fölé szegezte a tekintetét. Az ajkai meg-megrebbentek, mintha mondani akarna valamit.

– Szerintem sokkot kapott – vélekedett Ada. – Biztos látott valamit. Hé, Ben, miért ordított az előbb?

A férfi továbbra sem válaszolt. Leonnak feltűnt, hogy mindkét tenyerét a falnak támasztja, mintha el akarná tolni magát onnan, de a karjaiból szemlátomást hiányzott az erő. A teste meg-megvonaglott, és halkán hörögve vette a levegőt.

– Menjünk be hozzá! – javasolta a nő, de Leon megrázta a fejét.

– Nincs kulcsom a cellához! Ha ő nem dobja ki a sajátját, kerítenünk kell egyet, ami nem lesz könnyű.

Ada egy pillanatra megborzongott, amikor eszébe jutott, hogy ehhez át kellene kutatniuk az épületben heverő szétmarcangolt hullákat.

– Hé, Bertolucci! – szólt a riporterre Kennedy. – Segíteni akarunk, de előbb magának is segítenie kell! Dobja ide a kulcsát, hogy bemehessünk!

A riporter válasza sem méltatta, bár végre hajlandó volt a tekintetét feléjük fordítani. Leon meghökkent, amikor alaposabban szemügyre vette a férfi szemét. Iszonyúan vérekes volt, sokkal vörösebb, mint néhány perccel korábban, amikor felébresztették. A rendőr tanácstalanul nézett Adára, mire a nő vállat vont.

– Én biztosan nem fogok kulcs után keresgélni! – mondta határozottan, majd beszólt a cellába: – Ben, ha nem szedi össze magát, itt hagyjuk!

A riporter ajkai szétnyíltak; halk hörgést hallatott. A szája sarkában kibuggyant a vér, és végigfolyt az állán.

– Ilyet még nem láttam! – csóválta a fejét a rendőr. – Ennyire megijedni!

A következő pillanatban Bertoluccinak sikerült kipréselnie magából néhány szót.

– A hátam... a hátam... nagyon fáj! – rebegte alig hallhatóan, és a szájából még vastagabb csíkban csordogált a vér.

– Értem, uram, nagyon fáj, de értse meg, nem tudunk bemenni, amíg ide nem adja a kulcsait! – szólt rá Leon.

A férfi teste megrándult, a keze erőtlenül csapkodta a falat. Ada megint úgy látta, hogy szeretné eltolni magát a faltól, de valami megakadályozza ebben.

– Lehet, hogy szívvrohama van? – kérdezte a nőtől Leon, de a tekintetét egyetlen pillanatra sem vette le a vergődő riporterről.

– Akkor miért folyik vér a szájából? – kérdezett vissza Ada.

– Lehet, hogy kínjában elharapta a nyelvét... – vélekedett Kennedy.

Bertolucci ismét megszólalt. Látszott rajta, hogy csak nagy nehézségek árán préseli ki magából a szavakat. A fogda folyosóján álló két embernek erőlködni kellett, hogy megértsék.

– Nem beszéltem... maguknak... Ironsról – lihegte a riporter – ő az... az Umbrellának dolgozott... egész idő alatt... – Elcsuklott a hangja; a feje a mellére esett, de néhány pillanattal később ismét felemelte, és feléjük fordította az arcát. – A zombik... az Umbrella műve. Titkos... titkos kutatások... Irons fedezte a gyilkosságokat.

Nem tudtam... bizonyítékot... szerezni, pedig ez lehetett volna a nagy... nagy dobásom...

A férfi behunyta a szemét, és kapkodva, sípolva vette a levegőt. Ada szinte megsajnálta. A szerencsétlen rájött a nagy titokra, hogy a cég biofegyvereket gyárt, és Irons segít az álcázásban. Tényleg nagy sztori lett volna, de a nyomorult szaglász képtelen volt szert tenni megdönthetetlen bizonyítékokra. A G-vírusról persze semmit sem tudott, annak nem akadt a nyomára. Most pedig itt szenved, lehet, hogy meg is hal, ráadásul értelmetlenül.

– Jézusom – nyögött fel hangosan Leon szóval, Irons parancsnok is benne van!

A szabadúszó ügynök teljesen megfélemezett arról, hogy a rendőr nem tud semmiről. A fiúról ordított, hogy tényleg zöldfülű, ráadásul csak nemrégiben érkezhetett a városba, ugyanakkor kellemesen meglepte Adát a találékonyságával és a fogékonyságával.

– Tartson ki, uram, mindjárt kihozzuk onnan! – hadarta Leon, és a nőhöz fordult. – Figyeljen, Ada! Maga maradjon itt, én elmegyek, és keresek kulcsot a zárhoz!

A nőben hirtelen feltámadt a remény, hogy zökkenőmentesen leléphet. A rendőr megfordult, ám mielőtt elindulhatott volna, történt valami, ami semmivé foszlatta Ada reményeit.

Bertolucci hatalmasat üvöltött, és vadul vonaglani kezdett. Mindketten döbbenet figyelték, amint a riporter eszelősen csapkod és rúgkapál, de képtelen elszakadni a faltól. Voltak olyan pillanatok, amikor mindkét lába egyszerre a levegőbe emelkedett, mégsem zuhant a betonpadlóra. Felfelé fordította az arcát, a száját hihetetlenül nagyra nyitotta, s tébolyult hangon sikított és üvöltött.

– Valami ott tartja! – kiáltotta izgatottan Leon. – Valami hátulról fogja, és nem ereszti!

A riporter ekkor már megállás nélkül vonaglott, és a szájából vastag sugárban ömlött a vér.

– Mi ez?! – próbálta túlkiabálni a szörnyű halálsikolyt Ada. Kétségbeesetten keresett valamit, amire lőhetett volna, de a férfi teste teljesen eltakarta láthatatlan kínzóját.

Bertolucci hirtelen elhallgatott, bár megpróbáltatásai korántsem értek véget. A testét továbbra is görcsök rázták, de a torkát csak valami bugyborékoló, hörgő hang hagyta el. Hirtelen elhallgatott, és arccal előre a padlóra zuhant. Leon és Ada azonnal a falra pillantott.

Derékmagasságban egy legalább harminc centiméter átmérőjű, szabálytalan lyuk tátongott a vastag betonban. A lyuk környékére élénkpiros vér kenődött. Meglátták a riporter pokoli kínjainak forrását is. A lyukból egy hatalmas, hosszú karmos kéz éppen visszahúzódott a túlsó oldalra. Bár csak egyetlen szempillantásra látták, mindketten felfogták, hogy a kéz mit markol: Bertolucci gerincének vagy húsz centi hosszú, kitépett darabját.

Azonnal megértették, hogy mi történt. A túlsó oldalon lapuló lény valahogyan átfúrta a kezét a falon. Bertolucci éppen ott állhatott, így a pokoli erejű szörnyeteg belevájta az ujjait a hátába, és megmarkolta a gerincoszlopát.

Ada a riporterre pillantott. Hatalmas mélyedés tátongott a hátán. A vérzés már megszűnt, ami azt jelentette, hogy a férfi kiszzenvedett.

– Szent egek, mi volt ez?! Maga is látta? – kérdezte rekedten a rendőr. – Ez nem zombi volt! Azok képtelenek ekkora erő kifejtésre! Miféle szörnyetek ólálkodnak erre felé?

– Láttam – bólintott hűvösen Ada, holott ő maga sem volt éppen nyugodt. Trent ugyan felhívta a figyelmét, hogy belefuthat egy-két nem e világra való teremtménybe, de erre azért ő sem számított. Nem tudta, miféle lény rendelkezik ilyen iszonyatos erővel, de nem is érdekelte. Egy valamit akart: a lehető legrövidebb idő alatt befejezni a küldetést, aztán a lehető legrövidebb úton elhagyni a pokollá lett várost. Még soha életében nem vágyott semmire ilyen hevesen.

Ada a rendőrre nézett, és ezúttal nem próbálta megjátszani magát. Cselekedni akart, még mielőtt a fal túlsó oldalán leselkedő lény rászánja magát egy újabb, közvetlen támadásra.

– Én most lelépek innen! – mondta hangosan. Meg se várta a férfi válaszát, sarkon fordult, és fürge léptekkel a fogda bejárata felé iramodott.

– Várjon, hé, hölgyem! Szerintem inkább...

Ada felemelt fegyverrel óvakodott előre, de nyomát sem látta a titokzatos lénynak. Alig tett meg néhány métert, amikor Leon utolérte, és néhány lépéssel megelőzte. Megfordult a nő előtt, és elállta az útját. Ada egy pillanatra azt hitte, hogy képes akár erőszak árán is feltartóztatni.

Meg ne próbáld, nagyfiú! Nem akarlak bántani, de ha kell, megteszem! – gondolta magában, szinte bánatosan.

– Ada, kérem, várjon már egy percet! – Leon hangszíne nem parancsoló volt, inkább kérő. – Amikor ideértem Racoonba, találkoztam egy lánnyal, és azt hiszem, most itt van valahol a kapitányságon. Ha segít nekem előkeríteni, hármásban sokkal könnyebben boldogulnánk. Úgy sokkal több az esélyünk!

– Sajnálom, Leon, de ez egy szabad ország! Tegye, amit tennie kell, és sok szerencsét hozzá, de én nem maradok tovább egyetlen perccel sem! Ha... pontosabban *amikor* kijutok, küldök segítséget!

Ada oldalra lépett, és ismét nekiindult. Remélte, hogy a férfi nem próbálja megakadályozni; még csak el sem mondhatta neki, hogy milyen veszedelmes lett volna egy ilyen kísérlet. Leon azonban ismét meglepte.

– Akkor magával tartok! – jelentette ki határozottan, és rezzenéstelenül, elszántan állta a nő kemény tekintetét. – Nem hagyom, hogy egyedül bolyongjon idelent! Nem szeretném, ha baja esne!

A profi ügynök csak bámult rá. Fogalma sem volt, hogy mit feleljen. Most, hogy Bertolucci meghalt, egyelőre nem okozhatott fejfájást, ha Leon mellette marad. A csatornarendszerben könnyedén lerázhatja majd, de... Be kellett vallania magának,

hogy tetszik neki a fiú. Olyan kedves volt, olyan segítőkész, hogy nem szívesen ártott volna neki. Sokkal könnyebb lett volna a helyzete, ha valami nagyképű, öntelt hólyaggal hozza össze az élet.

Oké, akkor nosza, leplezd le magad! Meséld el neki, hogy szabadúszó ügynök vagy, aki éppen a G-vírus ellopásán szorgoskodik! Add a tudtára, hogy nem akarsz társaságot! Mesélj neki a megkönnyebbülésről, amit a riporter halálakor éreztél, és arról is, hogy mennyire nem okoz gondot a gyilkolás, ha jó cél érdekében, mondjuk, egy vaskos bankjegyköteget történik... Meséld el neki az egészet, és nézd meg, hogy azután mennyire lesz segítőkész és kedves!

Ez nem volt járható út, és persze az sem, hogy megpróbálja lebeszélni Kennedyt arról, hogy vele tartson. Nem lett volna semmi értelme. Ráadásul – bár ezt magának sem vallotta be – nem szívesen maradt volna egyedül. A lelke mélyéig megrázta, amikor meglátta Bertolucci gerincoszlopának darabját abban a rettenetes kézben, és már nem érezte magát olyan sebezhetetlennek, mint korábban. Most már a falakban sem bízhatott...

Hadd jöjjön! Elmegyünk a laborba, és majd keresek neki egy biztonságos helyet, ahol otthagyhatom. Nem lesz semmi baja!

Leon elmélyülten tanulmányozta a nő arcvonásait, és várta, hogy végre elfogadja lovagias ajánlatát.

– Oké, vágjunk bele! – mondta Ada, de a férfi arcára kiülő boldog vigyorgástól még rosszabbul érezte magát.

Szó nélkül elindultak a kennel felé. Ada Wong azon töprengett, mi a fészkes fenét csinál, és vajon képes lesz-e megtenni mindent, ami a munka elvégzéséhez szükséges.

□ □ □

Claire és Sherry egy középkori stílusú ajtó előtt, egy sötét, salétromos kövekkel szegélyezett alagút végén állt. A csigalépcső tíz méterrel a hátuk mögött végződött. A kapitányság épületében

is hűvös volt a levegő, de az alagúthoz képest odafent valóságos nyár tombolt. Claire-nek olyan érzése támadt, hogy egy skót kísértetkastély kriptájában járnak.

Sherry olyan erővel szorította a barátnője kezét, hogy belesajdultak az ujjai. Eddig csak filmekben látott ehhez hasonló, hátborzongató helyeket, de most itt állt, és tovább kellett mennie.

Claire mély lélegzetet vett, és próbálta eldönteni, hogyan tovább. Biztosra vette, Irons nem igazán örülne, ha váratlanul rányitnának, de valahogy mégsem tudta rászánni magát, hogy bekopogjon, ezt nevetségesnek érezte. A vaskos deszkákból összerótt, rozsdás vaspántokkal megerősített ajtó két oldalán fáklyák lobogtak a falra erősített, kovácsoltvas tartókarokban. Ha korábban nem is tudhatta teljes bizonyossággal, hogy Irons őrrült-e, vagy sem, a furcsa díszletek eloszlatták minden gyanakvását, és immáron biztosra vette, hogy a rendőrfőnöknek elment a józan esze.

Egy titkos járat, egy rejtett szoba középkori kínzókamrákra emlékeztető hangulatvilágítással, vajon miféle eszelős alak szereti meghúzni magát ilyen helyen? Ezt nem a katasztrófa hozta ki belőle, Irons már a baleset előtt is lökött lehetett!

Újabb megerősítést talált, holott nem rendelkezett közvetlen bizonyítékkal. Ám amikor Sherry elmesélte neki, hogy a szülei mivel keresik a pénzt, valami bekattant. Az Umbrella betegségek kutatásával foglalkozott, márpedig Racoon lakossága szemlátomást valami szörnyű kórban szenvedett. Minden bizonnal történt egy rémes baleset, kiszabadult valami kórokozó, aminek nyomán elharapózott a zombijárvány.

Claire beleharapott az alsó ajkába, és megpróbált dönteni. Nem volt kétsége afelől, hogy Irons valahol a közelben bujkál, és nem szívesen futott volna össze vele, főleg úgy, hogy Sherry mellette áll. A kislány épp elég borzalmat látott, nem volt semmi szüksége arra, hogy egy erőszakos őrülttel is összesodorja a sors. Úgy érezte, talán az lenne a legcélszerűbb, ha visszamennének, és másfelé próbálkoznának.

Lenézett a kislányra, és amikor látta, hogy milyen ijedten pillant fel rá, bátorítóan rákacsintott. Aztán eszébe jutott, hogy alig maradt lőszere. Márpedig ha ez Irons rejtekhelye, talán tart idelent fegyvert és hozzá való töltényeket. Leguggolt a kislány mellé, és maga felé fordította.

– Figyelj csak, kicsim! Azt szeretném, ha néhány lépést visszasétálnál a folyosón, amíg én kinyitom az ajtót. Ha esetleg ránk támad valaki vagy valami, lőnöm kell, és nagyon nem szeretném, ha útban lennél!

Sherry még az előbbinél is ijedtebb arcot vágott, de nem vitatkozott, engedelmesen elhátrált, körülbelül a folyosó feléig. Claire bátorítóan rámosolygott, majd mély lélegzetet vett, és lenyomta a kilincset. Az ajtó néma csendben, egyetlen csikordulás nélkül nyílt ki. A lány hátralépett, felemelte a pisztolyát, majd lassan előreóvakodott.

Nyirkos levegőű, hideg helyiségbe jutott. A lobogó fáklyák táncoló fénye még hátborzongatóbbá tette a látványt. A mennyezetről egyetlen csupasz villanykörte lógott. Claire még soha életében nem látott ennél vérfagyasztóbb szobát. A helyiség közepén jókora, ütött-kopott asztal állt, amelyen számtalan sötét folt éktelenkedett. Az asztalon egy kézifűrés és számos más vágószerszám hevert. A sarokban horpadt fémvödör állt, mellette kettétört felmosófa. A fal mellett egy zománcozott lavór volt, amelyen rozsdához hasonlatos foltok vöröslöttek. A falakhoz erősített polcokon poros, sötét üvegek, csontok, kikészített állati végtagok és fejek sorakoztak.

Claire orrát megcsapta a bűz. A legerősebben a formaldehid szagát érezte, de valami más is volt a levegőben.

Az őrület bűze...

Elég volt egyetlen pillantást vetnie a kis helyiségre, és máris tudta, hogy a „lökött” kifejezés nem jellemzi híven Irons szellemi állapotát. A rendőrfőnök komplett őrült volt.

Viszont nem látta sehol, amit jó jelnek tartott így legalább nyugodtan átkutathatta a helyiséget hasznavehető tárgyak után.

Claire nagyot nyelt, és belépett a kamrába. Örült, hogy Sherryt a folyosón hagyta, mert biztosan okozott volna néhány nyugtalan éjszakát neki, ha meglátja a kínyzókamrát, bonctermet, vagy mi a fenét. Ilyesminek nem szabad kitenni egy kislányt...

– Meg ne moccanj, kicsi lány, vagy agyonlőlek!

Claire megdermedt. Testének minden egyes izma megfeszült, amikor Irons felnevetett a háta mögött. Azonnal tudta, hogy hol követte el a hibát: nem nézett be az ajtó mögé. Sejtette, hogy drágán megfizet a tévedésért,

Irons halk kuncogása öblös, rekedt röhögéssé erősödött – az örültek kacajává. Claire a levegőbe emelte a kezét, és lassan megfordult. A rendőrfőnök félig az ajtó mögött, a hátát a falnak vetve állt. A jobb kezében egy pisztolyt tartott, amellyel egyenesen az ő fejére célzott. A bal kezével lökött egyet az ajtón, hogy kiléphessen a sarokból. Mielőtt az ajtó eltakarta előle, Claire egy tizedmásodpercre még elkapta a folyosón álló Sherry döbbent tekintetét.

22.

Leon fürgén lépkedett lefelé, és megpróbálta figyelmen kívül hagyni az irtózatosságot – nem sok sikerrel. Amikor elérte a létra alját, leugrott, maga elé rántotta a Magnumot, és villámgyorsan körülnézett. Tíz-tizenöt centiméter mély, sötét víz nyaldosta a bakancsát. Amint a szeme alkalmazkodott a gyér fényhez, meglátta a gyomorforgató bűz forrását.

Az alagút tele volt emberi testrészekkel, darabokra szaggatott hullákkal. A végtagok, fejek, csonka testek lassan ringatóztak a betonalfazatot elborító szennyvízben.

– Mi a helyzet, Leon? – hallotta Ada hangját a létra tetején sugárzó fénykörből.

Kennedy nem válaszolt. Képtelen volt elszakítani döbbszerű tekintetét az iszonyú látványtól.

Az agya kétségbeesetten küzdött, hogy felmérje, körülbelül hány ember maradványait rejt a sötét alagút. Néhány pillanattal később feladta a hiábavaló számolgatást. Túl sokan voltak, és legtöbbjüket annyira szétmarcangolták, hogy lehetetlen volt megállapítani, melyik testrész melyik torzóhoz tartozott. Itt egy kar emelkedett ki a vízből, ott egy arctalan koponya lebegett egy kettétépett felsőtest mellett, amelynek közelében egy combtöből leszakadt, tornácipős láb hevert keresztben egy izmos karon. A görcsbe rándult ujjak keselyű karmaira emlékeztették.

– Leon? – kérdezte ismét Ada, az iméntinél jóval élesebb hangon.

– Úgy néz ki, rendben van! – kiáltott a férfi vissza, majd nagyot nyelt, de így is csak alig sikerült úrrá lennie erős hányingerén. – Mozgásnak semmi jele!

– Indulok lefelé! – figyelmeztette a nő.

Leon arrébb lépett a létrától, hogy helyet csináljon neki. Eszébe jutott, hogy Ada mondott valamit arról, hogy valószínűleg egy tömegmészárlás áldozataira bukkantak.

Ada leugrott az utolsó létrafokról, és belecsobbant a vízbe. Leon szeme már annyira hozzászokott a gyenge fényhez, hogy jól látta a nő finom vonásaira kiülő irtózatot, undort és szomorúságot.

– Volt egy nagy támadás a mélygarázsban – mondta a nő halkán –, a zombik egyszerre kaptak el tizennégy vagy tizenöt embert...

A hangja elcsuklott, és ellépett Leon mellett, hogy jobban szemügyre vehesse a megcsonkított és feldarabolt maradványokat.

– Nem láttam a támadást – folytatta még halkabban de nem hinném, hogy ott és akkor így szétmarcangolták őket! A zombik gyilkolnak és táplálkoznak, de ennyire nem tépik szét a zsákmányt.

Ada felnézett, és az alagút mennyezetét fürkészte, miközben szorosan markolta a pisztolyát. Leon követte a tekintete irányát, de nem látott mást, csak algával lepett, sötétszürke köveket. A nő megrázta a fejét, és ismét lenézett az iszonyatos domborművet nyaldosó, lassan ringatózó vízfelszínre.

– Ezt... biztosan nem a zombik csinálták! Valami széttépte őket, de már a haláluk után! – csóválta a fejét Ada.

Leon hátán végigfutott a hideg. Ez volt az utolsó dolog, amit hallani akart, miközben a nyirkos, bűzös sötétségben állt, megcsonkított tetemekkel körülvéve.

– Gondolja, hogy ugyanaz a lény csinálta, amelyik végzett Bertoluccival? – kérdezte Ada kissé rekedt hangon.

– Sejtelmem sincs, mindenesetre nem túl biztonságos idelent – állapította meg a rendőr. – Talán vissza kellene mennünk!

Ada válasz helyett egyszerűen elindult előre. Óvatos lépeteinek halk csobogása elképesztően hangosnak tűnt a máskülönben csendes alagútban.

A fene vinné el, vajon mással sem törődik, vagy csak velem nem?! – bosszankodott Leon.

Kennedy némán dühöngött, de felgyorsított, és utolérte a nőt. Utánanyúlt, megfogta a vállát, majd rászólt:

– Legalább engedjen előre, jó?

– Részemről rendben! – vont vállat Ada. A hangja kissé türelmetlennek tűnt. – Ha annyira ragaszkodik hozzá, menjen nyugodtan!

Leon az élre állt, és folytatták az útjukat. A rendőr megpróbálta megosztani figyelmét az előttük húzódó alagútszakasz és a lábuk előtt rothadó hús- és csontdarabok között. Közvetlenül előttük az alagút jobbra fordult; halvány fény tükröződött a víz olajosan csillogó felszínén. A kanyar után nem láttak több holttestet.

A rendőr felnyúlt, és előhúzta a hátára szíjazott Remingtont, majd egy pillanatra megállt. Miután megbizonyosodott róla, hogy a fegyver csőre töltve, tüzelésre kész állapotban van, tovább lépdelt. Bár nem látta a holttesteket szétmarcangoló lényt, felkészülten akarta várni, ha esetleg visszatérne.

Ada egyetlen szó nélkül bevárta, holott fogytán volt a türelme. Leon ebből mit sem sejtett. Éhes volt és fáradt, fázott, s aggódott Claire miatt, aki talán még mindig a kapitányság épületében tartózkodik. Még azt sem tudhatta biztosan, hogy a lány egyáltalán életben van, de úgy érezte, azt sem hagyhatja, hogy Ada egyedül próbáljon kijutni a városból.

Bár, ami Adát illeti, úgy néz ki, könnyen megbirkózik a helyzettel... – töprengett.

A nő éppoly nyugodt volt, mint egy veterán tengerészgyalogos. Az arcán egyetlen érzés tükröződött, egyfajta ingerült vágy, hogy végre zökkenőmentesen boldoguljanak. Ha egyáltalán méltányolta Leon jelenlétét, nagyon ügyesen titkolta. Nem mintha Kennedy igényt tartott volna a hálájára, de furcsának találta a nő viselkedését, mert úgy vélte, hogy a legtöbb ember boldog lenne, ha ilyen helyzetben egy zsaru is ott van vele, még akkor is, ha zöldfülű.

– Álljon meg! – sziszegte felé Ada. – Hallgassa csak!

Leon megtorpant, és szorosan megmarkolta a Remingtont. Oldalra billentette a fejét, és kissé idegesen hallgatózott. Nem hallott mást, csupán távoli vízcsöpögést.

Néhány másodperccel később halk, doboló hang ütötte meg a fülét. A tompa ütések gyors egymásutánban követték egymást, eléggé rendszertelenül. Olyan volt, mintha nem messze tőlük valakik rongyba tekert botokkal ütogettek volna egy rongyba tekert téglát. Akármilyen hangot adott ki, egyre közelebb került hozzájuk.

Leon nem értette, hogy miért nem hall csobogást, holott az alagutat teljes szélességében víz borítja. Lépett egyet hátra, a vállához emelte a karabélyt, és eszébe jutott, hogy az imént Ada a mennyezetet mérgette.

Felnézett, és azonnal megpillantotta a hang forrását. Nem volt nehéz észrevenni a pókot, mert akkora volt, mint egy jól megtermett kutya. Villámgyorsan kapkodta hosszú, szőrös lábait, és sebesen közeledett feléjük.

– Ez lehetetlen! – nyögött hangosan Kennedy.

A füle mellett dörögni kezdett egy fegyver. A nő Berettájából kicsapó apró lángnyelvek egy-egy századmásodpercre megvilágították a sötét járatot. Az éles dörrenések hangja végigszágulzott az alagúton. A hatalmas, irtózatossá külsőjű, pókszerű teremtmény leesett a falról, és belecsobbant a sötét vízbe.

Két sebesült lábát maga után vonszolva igyekezett feléjük, groteszk kerek testét a vízben húzta. Áthuppant egy emberi fej felett. Az eltorzult koponya kifordult a hatalmasra nőtt rovar duzzadt, lüktető potroha alól. Amikor Leon meglátta a teniszlabda méretű, fényes, fekete szemeket, előntötte az irtózás, és – inkább ösztönösen, mint tudatosan – meghúzta a ravaszt. Észre sem vette a Remington erőteljes visszarúgását, mert minden figyelmét lekötötte a pók, amelynek létezését néhány perccel korábban még elképzelni sem tudta. A lövedék egyenesen a pokoli lény csáprágójába csapódott, és ezernyi nedves cafatra

robbantotta a fejét. A förtelmes testet legalább két méterrel hátrébb taszította a becsapódás ereje; repülés közben többször is átfordult a levegőben.

Kennedy füle erősen csengett az éles dörrenésektől. Villámgyorsan csőre töltötte a karabélyt, és új célpontot keresve fürkészte a falakat, amikor Ada váratlanul futni kezdett.

– Gyerünk, lehet, hogy több is van! – kiáltotta a nő.

A rendőr a nyomába eredt. Ada határozottsága kimondottan jó hatással volt az ő bizonytalankodására. Átugrotta a pók tetemét, és belerohant a sötétségbe.

□ □ □

– Dobd el a fegyvert! – dörrent Irons hangja.

Claire engedelmeskedett. Majdnem szétvetette az aggodalom Sherryért, de pillanatnyilag nem tehetett semmit. Láta a rendőrfőnök tekintetén, hogy ha megmoccan, azonnal lelövi. A Browning a padlóra hullott.

Irons képtelen volt ellenállni a készítésnek, és ismét felkacagott. A lány ostoba volt, nagyon ostoba! Az Umbrella bérgyilkosa szemlátomást annyira elbízta magát, hogy egyenesen besétált a Szentélybe. Mintha az övé lett volna, mintha joga lett volna hozzá, de pontosan ez az önteltség, ez a túlzott önbizalom okozta a vesztét.

– Emeld fel a kezed! – parancsolt rá Irons.

Claire számára némi vigaszt jelentett, hogy az őrült férfi szemmel láthatóan még csak nem is sejtette, hogy Sherry az ajtó túloldalán, a folyosón lapul.

Fuss, Sherry, fuss!

Kétségbeesetten próbálta sugallni a gondolatot. Buzgón imádkozott, hogy a kislány érzékelje, és biztonságos helyre meneküljön.

Irons elégedetten szemlélte a lány arcát. A szép arcvonásokat eltorzította a döbbenet és a rettegés. Erre aztán biztosan nem számított! A kis cafka azt hitte, hogy egyszerűen elbánhat Irons

parancsnokkal! Persze, mert elméletileg ő már egy megtört ember, árnyéka korábbi önmagának, hiszen elrabolták tőle a városát, az életét...

– Véletlenül keveredté ide, mi? – kérdezte vigyorogva a lánytól, miközben egyenesen az arcának szegezte a VP-70-es csövét.

Bántotta, hogy egy ilyen fiatal lányt küldtek érte. Kimondottan sértette, hogy egy gyerekkel végeztetik el a piszkos munkát, mintha ő már nem lenne méltó komolyabb erőfeszítésre.

– Kérem, nyugodjon meg, Irons parancsnok! – szólalt meg Claire, és minden akaraterejét megfeszítette, hogy ne nézzen a résnyire nyitott ajtóra, nehogy felkeltse az őrült gyanakvását. A hangja feszülten csengett. A könyörgő felhang nagyon is Irons kedvére való volt.

– Ki küldött ide? – kérdezte hirtelen a rendőrfőnök. – Coleman, a vezérkartól? Vagy még ennél is magasabbról kaptad a parancsot? Egyenesen az igazgatótanácsból? Valld be, most már semmi értelme hazudozni!

A lány kidülledt szemekkel bámulta, Irons úgy látta, remekül játssza a meglepett értetlent.

– Nem... nem tudom, hogy miről beszél! – védekezett a lány. – Ez bizonyára valami tévedés lesz!

– Az, bizony, tévedés! – förmedt rá a rendőrfőnök. – Te tévedté, méghozzá nagyot! Mióta tartott megfigyelés alatt az Umbrella? Milyen parancsot kaptál? Egyből meg kellett volna ölnöd, vagy előbb még meg is kellett volna kínoznod?

Claire néhány másodpercig nem válaszolt. Irons nem tudhatta, de azért imádkozott magában, hogy Sherry tűnjön el erről a veszélyes helyről. Ha valahogy kimászik a csávából, később megkeresheti, de ha a parancsnok a kislányt is elkapja, ketten jóval nehezebben boldogulnak.

Irons elégedett vigyorgással méregette. Ügyesnek tartotta a lányt. *Meg kell hagyni, mesterien uralkodik magán! Az arcán nem látszik más, csak zavarodottsággal vegyes félelem, de én így is átlátok rajta!*

Elkaptam a kis ringyót, és nyilván ő is tudja, hogy nem hagyom futni. Most majd megpróbálja elhallgatni előlem az igazságot. Fiatal, de alaposan felkészítették...

– Azért jöttem Racoonba, hogy megkeressem a bátyámat – mondta Claire lassan. Szürke szeme a VP-70-es csőtorkolatára szegeződött. – Ő a STARS-nak dolgozott, és éppen...

– A STARS? – vágott közbe Irons. – Ennél jobb ötleted nincs? – Keserűen felnevetett, és megrázta a fejét.

A rendőrfőnök jól tudta, hogy a racooni STARS-iroda munkatársai már jóval a végső összeomlás előtt elhagyták a várost. Ráadásul – ezt legutóbb hallotta – az Umbrella „átalakította” a szervezetet a saját céljaira, és az ügynökök éppen azon fáradoznak, hogy eltüntessék azokat, akik nem tartottak velük. Ennél ostobább fedőtörténettel már nem is jöhetett volna ide ez a csitri! Bár volt néhány százaléknyi esélye, hogy igazat mond...

Irons összevonta a szemöldökét, a lány sápadt, ideges arcát tanulmányozta, és megkérdezte:

– És hogy hívják a bátyádat?

– Chris Redfieldnek, bizonyára ismeri! Én Claire vagyok, a húga, semmit sem tudok az Umbrelláról, és nem küldött ide senki, magamtól jöttem. Kérem, higgye el, eszem ágában sincs megölni magát!

Gyorsan beszélt, és egyszer sem botlott meg a nyelve. Irons úgy látta, hogy tényleg hasonlít Redfieldre. Főleg a szeme... De mégis, miből gondolja, hogy ez a kapcsolat a javára szolgál? Chris Redfield nagyképű, tiszteletlen, törtető senkiházi, aki többször is nyíltan szembeszállt vele.

– Redfield az Umbrellának dolgozik, igaz? – csattant fel Irons.

Ahogy kimondta, máris átlátta, hogy ez az igazság. Szörnyű harag ébredt benne; vörös függöny ereszkedett a szeme elé.

Még a beosztottjaimat is beszervezték, és ellenem fordították! Aljas kis bábok voltak! – kesergett bosszúsan.

– A Spencer-kastély, az Umbrella elleni vádak – mormolta félhangosan –, csupán díszlet volt az egész! Azért csinálták, hogy

bajba keverjenek! Hogy eltereljék a figyelmemet, mialatt ők ellopják Birkin új vírusát! Igen, erről volt szó! Nem is lehetett másképp!

Irons ismét lépett egyet Claire felé, amitől célzásra emelt pisztolya pontosan egy vonalba került az ajtó élével. Claire megkockáztatott egy pillantást a folyosó felé. Csupán egy keskeny sávot látott a résen keresztül, így nem tudhatta biztosan, hogy hol van Sherry. Remélte, hogy már nagyon messze a pokoli kamrától.

Irons felbőszülve méregette a lányt.

– Szóval, innen tudták a STARS tagjai, hogy el kell tűnniük a városból! – horkant fel mérgesen. – Figyelmeztették őket, hogy lépjenek le a T-vírus kiszivárgása előtt!

Mielőtt tovább morfondírozhatott volna, Claire felcsattant:

– Úgy érti, hogy Chris nincs a városban?

A kérdés csak olajat öntött az Irons lelkében tomboló tűzre. Darabokra tépi, megsemmisíti ezt a beképzelt, szálnalmas senkiházit, aki azt hitte, hogy szembeszállhat Brian Ironsszal a saját városában, a saját Szentélyében!

Csak nyugalom, nem kell elkapkodni! Lassú halált kell hálnia ennek a kis kémnek, ennek az aljas bérgyilkosnak! Egész életemet a szolgálatnak szenteltem, egy egész életen át gyűjtöttem a tapasztalataimat, feláldoztam mindenemet, és ez a jutalmam! De most ez a kis cafka mindenért megfizet! A rendőrfőnök szája gonosz vigyorra húzódott.

23.

Sherry bénultan állt az ajtó előtt. A keskeny résen keresztül minden szót hallott. Megértette, hogy Irons parancsnoknak teljesen elment az esze, és a jelekből ítélve semmi jóra nem számíthatnak tőle.

Nemhogy segítene, még ő akarja megölni Claire-t!

A kislány kétségbeesetten szeretett volna segíteni, de fogalma sem volt, hogy mit csináljon. Az ajtó résén keresztül időnként meg-megpillantotta a felemelt pisztolyt. Moccanni sem mert, nehogy elárulja magát. Attól is félt, hogy ha az őrült ember észreveszi őt, akkor lelövi a barátnőjét. A gondolatai villámgyorsan peregetek. Először arra gondolt, hogy elrohan, és segítséget hív, de elvetette az ötletet, mert tudta, hogy mire bárkit előkerít, rég késő lesz.

Hirtelen csikorgó hang ütötte meg a fülét. A háta mögül jött. Lassan, nagyon lassan megfordult, és a félhomályos folyosót fürkészte. Semmit sem látott, de a nesz megismétlődött, ezúttal valamivel hangosabban. Sherry kővé dermedt. Valaki vagy valami lefelé lépkedett a csigalépcsőn! Rettegve várta a pillanatot, amikor megpillantja a jövevényt, mert úgy sejtette, hogy sok jóra nem számíthat abból az irányból. A csikorgó, ropogó hangok egyre hangosabban hallatszottak. A kislány óvatosan az ajtó felé pillantott, de onnan csak a parancsnok dühös szavait hallotta. A kamrában tartózkodók nem figyeltek fel a vészjósló neszekre.

A csigalépcső kanyarulatában megjelent egy kéz. Nagy volt, jóval nagyobb, mint egy felnőtt emberé. A vaskos mutatóujj végén legalább fél méter hosszúságú, pengeéles karom meredezett.

Sherry pánikba esett. Torkaszakadtából sikítani kezdett, megpördült, maga elé nyújtotta mindkét kezét, és teljes erejéből nekirohant az ajtónak.

– Azok a rohadékok elárultak – recsegte Irons úgy kezeltek, mint egy idiótát! Ideküldtek téged, egy senkiházit, és azt hitték, beveszem a trükköt!

Claire elszántan meredt a pisztolyra. Már nem félt, most már csak a kislányért aggódott. Szomorúan gondolt arra, hogy ha az eszelős Irons lelövi őt, akkor Sherrynek egyedül kell boldogulnia.

Váratlanul felgyorsultak az események. Minden olyan gyorsan történt, hogy alig tudta követni. Az iszonyú kamrához vezető folyosón felhangzott Sherry hangos sikolya. Claire úgy érezte, hogy a szíve kihagy néhány ütemet. Irons arcán meglepett kifejezés jelent meg, és csodálkozva pillantott az alagút felé. A következő pillanatban az ajtó kivágódott, és beröppent rajta Sherry. Az ajtó éle telibe találta Irons pisztolyát, a lapja pedig a parancsnok vállát érte. A fegyver kiesett a kezéből, ő maga pedig a falnak tántorodott. A kislány Claire felé perdült, megragadta a kezét, és az ajtó felé mutatva sikított.

Claire a folyosó felé pillantott, és meghűlt benne a vér. Elképesztő alak állt előttük. Magas volt, jóval magasabb, mint egy megtermett férfi, legalább két és fél méteres. Széles vállain hihetetlen izmok duzzadoztak. A jobb keze legalább fél méterrel hosszabb volt a balnál, és mindkét kezén, az ujjai végén óriási karmok meredeztek. A legfurcsább az volt, hogy úgy látszott, mintha az izmos testet nem borítaná bőr, csak valami vékony, átlátszó hártya, amely sűrű, zavaros nyálkát választott ki magából. A feje volt a legborzasztóbb. Az orra hiányzott, a szemei helyén fekete, szabálytalan formájú gödrök éktelenkedtek, amelyek mélyén vörösen izzott valami, ami a lény szemgolyója lehetett. A szája széles volt, az ajka vékony, mint a késpenge. Amikor kinyitotta a száját, látni lehetett, hogy odabent

töredezett, csorba, fekete és szürke fogak sorakoznak. A pokolbéli teremtmény lassan közeledett, mintha tudatában lenne annak, hogy zsákmánya csapdába esett.

Claire kővé dermedve bámulta az elképesztő szörnyeteget. A bal kezével magához szorította Sherryt, és az ajtóval szemközti falhoz hátrált. Innen már nem volt hová menekülni. A kislány az arcát Claire hasához nyomta, és a hátát fordította a lény felé.

Legalább nem látja, hogy mi végez vele! – futott át Claire agyán.

Hirtelen megszállta valami különös erő. Az agya kitisztult, az idegrendszere lecsillapodott. Néhány szempillantás alatt összeszedte magát, és eldöntötte, hogy nem adja fel harc nélkül. Még maradt néhány lőszer a fegyvere tárában. Felemelte a pisztolyát, de mielőtt elsüthette volna, Irons feltápászkodott, és ellökte magát a faltól, így pontosan belépett a tűzvonalába. A parancsnok csak ekkor látta meg, hogy mi áll a küszöbön. Jéggé dermedt, az álla leesett, és bambán meredt az iszonyú teremtményre. A lény teleszívta a tüdejét, és olyan harci rikoltást hallatott, hogy beleremegtek a vaskos falak.

A rendőrfőnök megtántorodott, de még mielőtt elesett volna, a szörnyeteg utána kapott, és nyakon ragadta a bal kezével. Felemelte a levegőbe a testes parancsnokot, olyan könnyedén, mintha csak egy tollpárna lett volna a markában. Irons mindkét kezével a nyakát szorító kézhez kapott, és kétségbeesetten próbálta lefejteni a torkáról a pokoli erejű ujjakat, de hasztalan erőlködött. A szörnyeteg abbahagyta az üvöltést, és felemelte a jobb kezét, majd a fejét kissé oldalra billentve méregette a szorításában vergődő, fuldokló embert.

Claire iszonyodva nézte a szörnyű jelenetet, és egy pillanatra még meg is sajnálta a parancsnokot, aki pár másodperccel korábban az életére tört. Tudta, hogy rájuk is hasonló szörnyűség vár.

A következő pillanatban Sherry megrángatta a kezét, és hangosan kiáltotta:

– Nézd, nézz oda!

Claire oldalra pillantott, és meglátott valamit, amitől újult erővel feltámadt benne a remény. A sarokban, a padlón egy körülbelül egy méter átmérőjű lyuk sötétlett. A kislányt továbbra is magához szorítva azonnal elkezdett a csatornanyílás felé oldalazni. Érezte, hogy belerúg valamibe. Egy pillanatra lenézett; a fal tövében megpillantotta a parancsnok pisztolyát. Villámgyors mozdulattal lehajolt, megragadta a bal kezével, majd felegyenesedett, miközben tekintetét továbbra is a hátborzongató jelenetre szegezte.

Irons lábai legalább fél méterrel a padló felett kapálóztak. A mozdulatai egyre erőtlenebbé váltak. Claire-t és Sherryt már csak egyetlen méter választotta el a menekülést jelentő nyílástól, amikor a szörnyeteg megelégtelte a játszadozást, és úgy döntött, végez áldozatával. A jobb kezét előrenyújtotta, és a mutatóujja végén meredező karmot Irons oldalához illesztette. Claire megsejtette, hogy mi következik, és igyekezett eltakarni a kislány szemét. A szörny a következő pillanatban jobb felé lendítette a kezét, majd vissza, és egyetlen iszonyú erejű csapással derékban kettévágta a rendőrfőnököt. Még néhány pillanatig méregette a csonkolt felsőtestet, aztán elhajította.

A vörös szempár lassan a két lány felé fordult. Claire nem várt tovább. Mindössze fél méter választotta el őket a menekülést ígérő nyílástól. Nem tudhatta, hogy mi vár rájuk a lyukban. Nem tudhatta, hogy milyen mély úr van alattuk, de úgy ítélte meg, hogy minden jobb lesz, mint ennek a minden képzeletet felülmúlóan borzalmas teremtménynek a kezei közé kerülni. Lépett egyet oldalra, és Sherryt magához ölelve beleugrott a sötét nyílásba.

Amikor Leon utolérte Adát, a nő éppen a csatornahálózatba vezető acélajtóban állt. Ada előrerohant, hogy kinyissa az ajtót. Ehhez feltétlenül egyedüllétre volt szüksége, mert nem akart magyarázkodni, hogyan kerültek hozzá a kulcsok. Éppen csak

sikerült bedobnia a súlyos kulcsosomót egy kazánterembe, amikor meghallotta a háta mögött a rendőr lépteit. Látta Leon arcán, hogy el kell simítania néhány dolgot. Mihelyt Kennedy odaért hozzá, azonnal magyarázkodni kezdett.

– Ne haragudjon, hogy elfutottam – mondta, és ideges mosolyt vetett a férfitra –, de szívből gyűlölöm a pókokat!

Leon a homlokát ráncolva méregette, a nő kék szemébe fúrta a tekintetét. Ada ráébredt, hogy nem sikerült teljes mértékben félrevezetnie, így további lépésekre van szükség. Közelebb húzódott hozzá, olyan közel, hogy a férfi érezze a teste melegét, majd kissé leeresztette az állát, és felnézett rá. Ezzel ügyesen kihangsúlyozta a testmagasságbeli különbséget, és gyámoltalannak mutatta magát. Apró trükk volt, de többször tapasztalta, hogy a férfiak túlnyomó része képtelen ellenállni az ilyen dolgoknak.

– Tudom, hogy nem kellett volna elrohannom – bűgta remélem, nem aggódott miattam!

A férfi elfordította a tekintetét, és halk hangon válaszolt:

– Hát, így vagy úgy, de megtette! A jövőben azért ne csináljon ilyet, jó? Nem vagyok rutinos zsaru, de szeretnék mindent megtenni, ami tőlem telik. Csak a jó ég tudja, hogy még mivel futunk össze idelent! – A nő szemébe nézett, és folytatta: – Azért jöttem magával, mert segíteni akarok. Végezni akarom a munkámat! Márpedig, ha elszalad, nem végezhetem. Máskülönben... ha magamra hagy, akkor ki fog segíteni *nekem*? – A kérdést már mosolyogva tette fel, bár a végét erősen megnyomta.

Kettejük közül ezúttal Ada volt az, aki képtelen volt a másik szemébe nézni. Leon becsületesen játszott. Nyíltan vallott a féltelmeiről, és azzal reagált az ő nem is nagyon leplezett flörtölésére, hogy megmondta: jó zsaru akar lenni. A nő magára erőszakolt egy mosolyt, ami korántsem volt szívből jövő.

– Igyekezni fogok – válaszolta –, megteszek minden tőlem telhetőt!

Leon biccentett, és körülnézett a félhomályos folyosón, így Ada legnagyobb megkönnyebbülésére vége szakadt a kellemetlen beszélgetésnek. Az ügynök korántsem volt biztos abban, hogy mit érez a fiúval kapcsolatban, de egyre jobban becsülte, ami a körülményeket tekintve nem jött éppen kapóra.

A nyirkos, párás levegőjű folyosó nem kínált túl sok látnivalót. Az egyik falon két ajtó sötétlett. Közvetlenül előttük nyílt annak a kazánteremnek az ajtaja, ahová Ada behajította a kulcsokat. A távolabbi sarokban lévő ajtó a falra festett felirat tanúsága szerint egy vízforgató gépházba vezetett.

A nő követte Leont, miután a rendőr benyitott a legközelebb eső ajtón. Egy öltözőhelyiségbe jutottak, amelyben néhány lemezszeletrényen és széken kívül nem volt semmi. Leon gyorsan körülnézett, aztán visszalépett a folyosóra.

– Egyébként hol tanult meg így bánni a pisztollyal? – kérdezte váratlanul Kennedy. – Nagyon jól csinálja! A seregben szolgált, vagy más fegyveres testületnél?

A hangja úgy csengett, mintha csak mellékesen tenné fel a kérdést, de Ada azonnal tudta, hogy óvatosan kell válaszolnia, mert csapdába kerülhet. Elmosolyodott, és azonnal felvette a jó előre, gondosan begyakorolt szerepét, majd előadta az alaposan kifundált választ.

– Akár hiszi, akár nem, paintball meccseken! Úgy kezdődött, hogy a gimiben benne voltam a céllövő csapatban, bár sosem érdekelt különösebben. Aztán néhány évvel ezelőtt az egyik munkatársam elhívott egy hétvégi túlélő túrára. Remekül éreztem magam, és úgy esett, hogy rákaptam a dolog ízére. Biztos ismeri az ilyen örülségeket, van benne erdei túra, sziklamászás, vadvízi evezés, és persze nagy paintball csaták. Majdnem minden hónapban elmentünk egy ilyenre. Bár az igazat megvallva, sosem gondoltam volna, hogy valaha is hasznát veszem az efféle buliknak...

Látta a férfin, hogy hisz, vagyis inkább hinni akar neki. Valószínűleg megválaszolta néhány kérdését, amelyeket vonakodott feltenni.

– Hát, jobban lő, mint néhány akadémiai évfolyamtársam... – vont vállat Leon. – Szóval, készen áll, hogy végigcsináljuk?

Ada bólintott. Leon belökte a kazánterem ajtaját. Mielőtt belépett volna, gondosan végigmérte a régi, rozsdás szerkezeteket. Ada szándékosan nem nézett lefelé, mert azt akarta, hogy Kennedy találja meg az elhajított kulcsosomót.

A jókora, négyzet alapú teremben két hatalmas, ősrégi kazán dohogott. A helyiség tele volt csövekkel, szivattyúkkal és mindenféle más, ismeretlen rendeltetésű gépezettel. A két óriási vízforraló henger között ötven négyzetméteres, szabad térség nyílt. A fejük felett koszos neoncsövek zümmögtek. A néhány még üzemelő fénycsőből áradó kékes fény különös árnyékokat rajzolt a vízfoltos falakra, amelyeken bonyolult csőhálózat futott körbe. Ada tudta, hogy a csatornahálózatba nyíló ajtó a bal sarokban áll, közvetlenül a falba épített kezelőpanel mellett.

– Hoppá! – Leon leguggolt, és felkapta a kulcsokat. – Valaki elveszített valamit!

Mielőtt Ada eljátszhatta volna a meglepettet, a fülét furcsa nesz ütötte meg. Halk, csoszsanó hangot hallott, amely a jobb oldali, távolabb eső sarok felől jött, az egyik hatalmas kazán mögül.

Leon is meghallotta. Gyorsan felállt, zsebre vágta a kulcsokat, és felemelte a Remingtont. Ada a neszek irányába intett a Berettája csövével, hogy jelezze az irányt. Hirtelen eszébe jutott, hogy az imént, amikor behajította a kulcsokat, a bejárat ajtó kissé nyitva volt.

A pokolba is! Amilyen szerencsénk van, ez ugyanaz a dög lesz, amelyik végzett Bertoluccival!

Már azelőtt tudta, hogy mi vár rájuk, hogy a rém kilépett a kazán takarásából. Mindketten döbbenten meredtek rá. A szörnyeteg valamivel alacsonyabb volt náluk, a válla elképesztően széles. Görbe lábai rövidebbek voltak a felsőtesténél. A bal vállán csupán egy apró, csökevényes kéz himbálózott, a jobb keze viszont minden képzeletet felülmúlóan vastag volt. A majdnem padlóig érő végtagon hajókötél

vastagságú izmok dagadoztak. A jobb vállán és könyökén ismeretlen rendeltetésű fémgömbök sötétlettek. A két emberfej méretű gömböt számos kábel és gégecső kötötte össze, és körülbelül az egyharmad részük eltűnt a kar húzában. A vállba épített fémgömbből kilépő vezetékek egy része a tarkóhoz csatlakozott. Ada tudott a laborban folytatott embertelen kísérletekről, így sejtette, hogy sebészi úton beültetett készüléket lát, amely alighanem az iszonyatos végtag mozgását segíti elő. Amikor a lény felemelte a kezét, mindketten felismerték: ez volt az az ököl, amelyet korábban a cella falába ütött lyukban láttak. A kézfejen még ott vöröslött a riporter vére...

Ahogy a szörnyeteg kiért a világosabb, nyílt területre, a két ember hátrahőkölt. A teremtménynek nem volt se szeme, se orra. Sima bőr domborodott az arca elején, egészen le a vicsorgó, széles szájig. A bőr feszüléséből sejteni lehetett, hogy alatta vastag csontok húzódnak a homlok folytatásaként. A rém a testalkatát és a koponyája formáját tekintve jól megtermett gorillára emlékeztetett, bár a teste teljesen csupasz volt, egyetlen szőrszál sem nőtt rajta.

A hátborzongató külsejű teremtmény feléjük fordította az arcát. Halk sziszegést hallatott, és lassú, nehézkes léptekkel elindult feléjük.

– Mi ez? – hördült fel Leon.

– Lőjön! – kiáltotta Ada. Felemelte a Berettát, és tüzet nyitott. Egyenesen a pokoli jelenség koponyáját vette célba. A kilenc milliméteres lövedékek felhasították a lény archbőrét, de úgy pattantak le a vastag csontról, mintha csupán fúvócsóból kilőtt borsószemek lennének. A becsapódások ereje mindenesetre megingatta a teremtményt. Szélesebbre nyitotta a száját, rájuk vicsorított, és még hangosabban sziszegett, aztán hirtelen feléjük lódult, méghozzá váratlan gyorsasággal. Az iménti cammogó léptei láttán Ada azt hitte, hogy eleve nem képes fürgébb mozgásra, de támadás közben hihetetlenül felgyorsult. Két másodperc alatt megtette a köztük lévő tízméternyi távolságot, és a magasba lendítette a jobb karját, hogy lesújtson rájuk.

A hosszú kezű, torz szörnyeteget mindössze két méter választotta el Adától, amikor Leon végre összeszedte magát. A lény hasára irányította a Remingtont, és elsütötte a nagy tűzerejű karabélyt. A súlyos lövedék a szegycsontja alatt érte a lényt, és legalább húsz centi hosszán feltépte a hasát.

A golyó mozgási energiája oldalra söpörte a szörnyeteget, amely így nem érthette el a nőt. A lény nekizuhant a bal oldali kazánnak, de azonnal felugrott, és újabb rohamra indult.

Leon csőre töltötte a karabélyt, és ismét rálőtt, majd újra és újra. Ada nem avatkozott közbe, mert felmérte, hogy csak pazarolná a lőszert. Ezzel a szörnyszülöttel csakis a nagy tűzerejű fegyverek bánhattak el. Kennedy minden egyes lövése telibe találta a rémséget, amely mindannyiszor távolabbra tántorodott. Testén egyre mélyebb sebek tátongtak.

Néhány másodperccel később a Remington kiürült, és a dög még mindig életben volt. Újratölteni nem maradt idő. Leon ledobta a karabélyt, előrántotta a Desert Eagle-t, és azzal folytatta a tüzelést. Ez a fegyver azonban csak lelassította a gorillaszerű rémség mozgását. Meg-megrándulva feléjük támolgott, mire mindketten a mögöttük emelkedő fal felé hátráltak.

Ada látta, hogy nem bírnak vele, és villámgyorsan kutatta a lehetőségeiket. Hirtelen támadt egy ötlete. Felemelte a Berettát, de nem a szörnyeteg izmos testére, hanem a jobb vállába épített fémgömbre célzott. Nem volt könnyű dolga, mert a hosszú kezű erősen imbolygott járás közben. A nő a megfelelő pillanatra várt.

A borzasztó teremtmény Leon egyik lövése után egy másodpercre megmerevedett. Ada lőtt, és azonnal, elsőre telibe találta a gömbből kilépő legvastagabb gégecsövet.

Fémes színű, gőzölgő folyadék spriccelt a levegőbe. A lény ismét feléjük sziszegett, és tovább nyomult, de a léptei szemmel láthatóan lelassultak. Még megtett három lépést, aztán megállt. Az olvadt alumíniumra emlékeztető folyadék pulzálva spriccelt a sérült vezetékből. A teremtmény néhány pillanatig

mozdulatlanul állt, aztán egyszer csak eldőlt. Fektében még rúgott néhányat, majd végleg elcsendesedett.

A két ember lihegve állt; kimeredt szemekkel nézték a halott ellenséget. Két perc sem telt el azóta, hogy beléptek a kazánházba, de mindketten úgy érezték, mintha órákig harcoltak volna.

– Jól van? – kérdezte Leon. A tekintete valódi aggodalmat tükrözött.

– Remekül, köszönöm! Ne aggódjon miattam! – legyintett a nő, és gyorsan eligazgatta a ruháját. Közelebb lépett a szörny hullájához, és némán méregette, miközben megpróbálta egy kicsit összeszedni a gondolatait. Nagyjából sejtette, hogy mi támadt rájuk. Bár Trent tudomása szerint embereken még nem próbálták ki a G-vírust, már hónapok óta folytak a főemlősökön folytatott kísérletek. Ez a teremtmény eredetileg jókora majom, talán egy szerencsétlen gorilla lehetett, amelyet kezelésbe vettek az Umbrella bomlott agyú sebészei.

– Paintball, mi? – sandított Leon a nőre, aki elfordította a fejét, mert nem bírta a szemébe nézni.

Ada legnagyobb megkönnyebbülésére Kennedy nem folytatta, hanem hátat fordított neki, és elindult a bal sarokban álló ajtó felé. A nő elgondolkodva méregette a szimpatikus rendőr hátát, és azon töprengett, hogy mihez kezd, ha nem tud egyszerűen megszabadulni tőle. Leon Kennedy többször is megmentette az életét.

Csakugyan készen állsz rá, hogy végezz vele, ha úgy hozza a helyzet? Tényleg képes lennél hideg fejjel lelőni ezt a remek fickót? Mert tetszik a srác, ne is tagadd! – vitatkozott magával Ada. Leguggolt, hogy felszedje a padlóról a karabélyt. Eszébe jutott a küldetése, a feladata, az egész korábbi élete. Mély sóhaj kíséretében elhatározta, hogy a jövőben sokkal jobban odafigyel a fontossági sorrendre. Első a küldetés, a hírneve, az összes többi csak ezután következhet. Ettől az elhatározástól viszont ürességet érzett a lelkében, méghozzá olyat, amelyet már hosszú-hosszú évek óta nem tapasztalt.

24.

– Gyerünk, kicsim, mennünk kell! – nógatta Claire a kislányt, aki rettegve kapaszkodott belé.

Néhány méterrel a fejük felett világított a csatornalejárat nyílása. Szerencsére nem estek nagyot, legfeljebb három-négy méterrel lehettek Irons titkos kamrájának padlószintjétől. Claire fejében megfordult, hogy inkább választott volna egy húszméteres zuhanást, mint az imént látott szörnyeteg karmait.

Miután ráestek a rácsos függőfolyosóra, néhány pillanatig rettegve lapultak, és minden pillanatban azt várták, hogy feltűnik felettük a két lábon járó halál, ám szerencséjükre a lény nem mutatkozott.

– Sherry, jól vagy? – kérdezte gyengéden Claire.

A kislány csak bólogatott, és kibontakozott a karjaiból. Mindketten felálltak, és körülnéztek. Lélegzetelállítóan hatalmas, föld alatti csarnokba csöppentek. A falakon keskeny függőjárdák futottak körbe, amelyeket létrák kötöttek össze egymással. A több emeletnyi mélység aljáról zöldes fény sugárzott felfelé, amitől a tárgyak kísérteties színben játszottak, és különös árnyékokat vetettek. Vaskos kőoszlopok nyújtózkodtak a mennyezet felé. A csarnok falainak egyes részeit téglák alkották, de helyenként természetes sziklakőzet szürkéllett. Legalább tizenöt méterrel alattuk hatalmas gépezetek sorakoztak a betonpadlón. A gépekből vaskos cső kígyók indultak a tér minden irányába, majd eltűntek a falakban. A nyirkos levegőben orrfacsaró szag terjengett, de ezúttal nem a bomlásnak indult tetemek bűze.

– Szerinted mi ez? – kérdezte fintorogva Sherry.

– Nem mernék fogadni rá – csóválta a fejét Claire –, de a szagból ítélve azt mondanám, hogy a szennyvízkezelő rendszert látjuk!

Sherry bólintott, és az előttük húzódó folyosószakaszt fürkészte. A függőfolyosó néhány méterre tőlük balra fordult, majd egy felfelé tartó létránál végződött. Elindultak, és óvatosan végiglépdeltek a rácsos padlójú acéljárdán. Amikor odaértek, Claire egy pillanatig habozott. Felnézett a létra tetején lévő nyílásra, majd Sherryre pillantott.

– Mit szólnál hozzá – vetette fel –, ha én mennék előre, te meg rögtön utánam másznál? Ha felértünk, mindaddig a létrán maradsz, amíg én azt nem mondom, hogy jöhetsz. Jó lesz így?

A kislány szótlanul bólintott. Claire elindult felfelé, Sherry szorosan a nyomában mászott. Claire odafent beugrott a nyíláson, majd néhány pillanat múlva lenyúlt, és felsegítette a kislányt.

Újra szilárd talajon álltak. A rövid, betonfalú folyosó hihetetlenül világosnak tűnt a lenti sötétség után. Sejtették, hogy továbbra is a szennyvíztelep területén járnak. A folyosó elfordult; a kanyar után újabb, föld alatti terembe értek. A helyiség harminc méter hosszú és tíz-tizenöt méter széles lehetett. A két szélén egy-egy keskeny betonjárda húzódott. Az ő járdájuk vége egy függőleges aknába torkollott, amelyben létra indult lefelé. A helyiség másik fala mellett futó járda túlsó végét vastag fémajtó zárta le. A két járda közötti teret sötét, bűzös szennyvíz töltötte ki. A sűrűnek tetsző víz felszínén egyetlen hullám sem fodrozódott. A rövidebb falak egyikén vaskos cső torkolata sötétlett, a másikba zsilipet építettek.

Claire felkapott a fal mellől egy fémrudat, és beleállította a vízbe, hogy lemérje a mélységét. A szennyvíz mindössze fél méter mély volt.

– Most mit tegyünk? – kérdezte a kislánytól mosolyogva.

– Szerinted át kellene gázolnunk rajta? – kérdezett vissza Sherry.

– Hát, nekem nem sok kedvem van visszabújni a föld alá... – mutatott a mélybe vezető létra tetejére Claire. – De nézd a dolog jó oldalát: nincs az az eszeveszett szörnyeteg, amely ilyen bűdös trutymón keresztül követne minket!

Sherry elmosolyodott. Nem vidult fel különösebben, de ki akarta mutatni, hogy hálás Claire-nek, amiért megpróbálja jobb kedvre deríteni.

Szeretne megkímélni a sok szörnyűségtől, pedig én is jól tudom, hogy pocskék helyzetben vagyunk! – gondolta.

Nagyon tetszett neki újdonsült barátnője, és máris félve gondolt arra a pillanatra, amikor majd örökre el kell válniuk egymástól. Mert tudta, hogy ez mindenképpen bekövetkezik. Claire már felnőtt, van saját élete, vannak barátnői, saját családja, és mihelyt kikeverednek Racoonból, visszatér hozzájuk. És akkor ő újra magányos lesz. Még akkor is az lesz, ha a szüleinek nem esik bántódása.

Még csak a nyolcadik évében járt, de tökéletesen tisztában volt azzal, hogy az ő családja nem hétköznapi. Például az osztálytársaival rengeteg időt töltöttek a szüleik. Elvitték őket kirándulni, születésnap bulikat rendeztek nekik, voltak bátyjaik, húgaik és állataik. Neki sosem volt ilyesmiben része. Tudta, hogy a szülei jól keresnek, és tényleg szeretik őt, nem csak úgy mondják, de néha az volt az érzése, hogy akármennyire csendes és önálló, valahogy mégis az útjukban van, és hátráltatja őket.

– Na, belevágunk? – kérdezte vidáman Claire.

A kedves hang visszarángatta Sherryt a valóságba. Bólintott, mire Claire belelépett a sötét, mocskos vízbe, és visszanyúlt, hogy segítsen neki. A víz hideg volt, de szerencsére csak a combja közepéig ért. Bűdös volt, de kibírható.

Claire az ajtó felé intett Irons pisztolyának csövével. Sherry jól látta az arcán az undort.

– Úgy néz ki, rövidesen... – kezdte Claire, de a függőleges akna felől érkező neszek hallatán elakadt a hangja.

Amikor a zaj megismétlődött és felerősödött, Sherry ösztönösen közelebb húzódott Claire-hez. Hangos fújtatást és

különös, ropogó hangokat hallottak, mintha valami rettenetes erő tépné-szaggatná a betonba rögzített vas létrafokokat. A következő pillanatban az akna tetején megjelent egy hatalmas, kopasz, fénylő fej. Megpillantották az iszonyúan széles vállat is. A Claire által Mr. X-nek nevezett gigászi szörnyeteg mászott felfelé a létrán.

– Claire? – kérdezte halkan, szinte sírva a kislány.

Az emberfeletti méretű lény felért, kilépett a betonjárdára, és lassan, nagyon lassan feléjük fordult. Sherry nem akarta megpillantani az arcát. Úgy érezte, már éppen elég borzalmat látott ahhoz, hogy az elkövetkező tíz évben rémálmai legyenek, ha egyáltalán élve kikerül a szörnyű kalandból.

– Futás! – kiáltott Claire.

Megragadta a kislány kezét, és nekilódult. A sűrű víz ellenállt a mozdulataiknak, erősen akadályozta őket az előrehaladásban. Claire minden erejét összeszedve rohant előre, és gyakorlatilag maga után vonszolta a kislányt.

Sherry minden idegszálával arra összpontosított, hogy ne essen el. Csak nagyon nehezen állta meg, hogy ne nézzon vissza. A hátában érezte az óriás üres, kifejezéstartelen tekintetét. Úgy tűnt, a túlsó járda ezer kilométerre van tőlük. Örökkévalóságnak érezték a másodperceket, amíg átgázoltak az olajosan csillogó, alattomos vízen.

Claire elérte a járdát, felugrott rá, és felrántotta maga mellé Sherryt. Amikor az ajtó felé vették az irányt, a szemük sarkából mindketten meglátták az óriást. Mr. X a sekély medence felénél járt.

Teljes sebességgel a kijárat felé iramodtak. Mindketten tudták, ha az erős fémajtó zárva van, csupán néhány másodperc van hátra az életükből. Amikor elérték a járda végét, Claire rácsapott a falba épített, tenyérynyi nyitógombra. Halk sziszegés hallatszott; a zárnyelv fémes kattanással nyitott állásba pattant. Claire megkönnyebbülten megtaszította az ajtót. Miután Sherry átugrott a túlsó oldalra, követte, majd becsapta az ajtót, és teljes erejével megnyomta a zárógombot. Az acélretesz villámgyorsan

besiklott a falba. Nem tudták, hogy Mr. X-be szorult-e annyi intelligencia, hogy megbirkózzon egy elektromos zárszerkezettel, azt viszont mindketten sejtették, hogy még egy ilyen acélajtó sem állhat sokáig ellen a gigász erejének.

– Pár perc alatt szétveri – lihegett hangosan Claire igyekeznünk kell! – Megfogta Sherry kezét. Sietős léptekkel elindultak az alacsony mennyezetű folyosón.

□ □ □

Anette már nem kételkedett abban, hogy a férje megszökött a föld alatti laboratóriumból. A kijáratok fele tárva-nyitva állt. A gyárat körbefogó magas drótkerítést több helyen is áttörték. Az alagúthálózat tele volt vírushordozókkal, márpedig ők csakis kívülről érkezhettek. Bár a legtöbbjük az előrehaladott szövetszétesés stádiumában volt, legalább ötöt le kellett lőnie, hogy megtisztítsa a saját menekülési útvonalát.

Úgy érezte magát, mintha már évtizedek óta caplatna a labirintusszerű rendszer szennyvizében, mire végre megtalálta a keresett állomást. Belépett a rövid folyosóra, és figyelmesen méregette a néhány méterre álló, hermetikusan lezárt ajtót. Sértetlennek tűnt. Ez jó jel volt, de fontolóra kellett vennie azt a lehetőséget is, hogy William még azelőtt átjutott itt, hogy végképp, örökre elillant belőle minden emberi értelem, vagyis mielőtt vérszomjas, erőszakos vadállattá vált. Fogalma sem volt arról, hogy mennyi idő alatt borult el a férje agya; a G-vírust még sosem tesztelték emberi lényeken.

Nekitámaszkodott a hideg, nyirkos falnak. Képtelen volt folytatni az útját. Pihennie kellett néhány percet; végig kellett gondolnia, ki kellett elemeznie a látottakat. Azt tudta, hogy bizonyos mértékig számíthat a vírusba kódolt territoriális ösztönre. A G-vírussal fertőzött teremtmények a magukénak tekintették az életterületet, szükség esetén harcba bocsátkoztak érte, és nem szívesen távolodtak el tőle, vagy ha igen, hamarosan visszatértek. Valószínűleg William sem ment messzire, valahol a

környéken portyázott. Ezenfelül ott volt még a vadászösztön is, bár Anette nem tudta eldönteni, hogy ez pillanatnyilag az ő javát szolgálja-e, vagy éppen ellene dolgozik. Ha más zsákmány nem csalogatta túl messzire a lényt, amivé a férje lett, az ő kipárolgása talán odavonzza a közelébe.

Elérte a zárt terület végső határát, ahol nem talált mást, mint tucatnyi nyitott ajtót, amelyeken keresztül William könnyedén megszökhetett.

És az Umbrella emberei hamarosan ideérnek! Vissza kell mennem, és be kell kapcsolnom az önmegsemmisítő rendszert, mielőtt megakadályoznak benne!

William megérdemli, hogy senki ne háborgassa, de ezenfelül, ha megsemmisíti a lényt, amely egykor a férje volt, biztos sikerre számíthat. Ha egyszerűen felrobbantja a labort, és a cég emberei elkapják Williamet, akkor vele együtt a kezükbe kerül a G-vírus is. Ebben az esetben az Umbrella győz.

Lehunyta a szemét, és azt kívánta, bárcsak ne kellene ilyen pokoli döntéseket hoznia. Azt pontosan fel tudta mérni, hogy a férje halála korántsem olyan döntő fontosságú, mint a labor megsemmisülése. Jó esély kínálkozott arra, hogy sosem találják meg, sőt talán nem is tudnak az átváltozásáról.

Ellökte magát a faltól, és lassú léptekkel elindult az ajtó felé. Eldöntötte, hogy megnézi a hátralévő alagutakat, bekukkant a konferenciatermekbe, aztán visszatér a laborba. Visszatér, és befejezi azt, amit az Umbrella elkezdett.

Kinyitotta az ajtót. Ahogy előrelépett, lábdobogás ütötte meg a fülét. A hangok szemből érkeztek. Jó húszméternyi távolságra tőle a folyosó keresztezett egy másikat. A hangok összeolvadtak a szűk térben, emiatt képtelen volt pontosan betájolni a forrásukat. A léptek egyenletesek és határozottak voltak, ami világosan mutatta, hogy egy vagy több ép és egészséges ember közeledik felé a keresztfolyosó valamelyik szárában. Márpedig ez kizárólag egyetlen dolgot jelenthetett...

Az Umbrella! Hát ideértek végül!

Elöntötte a harag. A keze reszketni kezdett, vadul csikorgatta a fogait. Csakis ők lehetnek! Ideküldték gyilkos kémeiket! Ironst és néhány városi hivatalnokot leszámítva csakis a mamutvállalatnál tudták, hogy ezek a járatok a titkos, föld alatti laboratóriumhoz vezetnek.

Anette Birkin kimerült agyában fel sem derengett annak a lehetősége, hogy néhány a vírusfertőzéstől megmenekült, ártatlan ember letévedt a csatornarendszerbe. Felemelte a pisztolyát, és várta, hogy az ismeretlen jövevény felbukkanjon a kereszteződésben.

Néhány pillanat múlva a jobb sarok takarásából kilépett elé egy vörös ruhás nő. Anette habozás nélkül rálőtt, azonban a keze erősen reszketett, így alaposan elhibázta célt. A lövedék lepattant a mennyezetről, és fülsértő sivítással elhúzott valahová. A vörös ruhás nő oldalra perdült, és felemelte a pisztolyát. Anette újra meghúzta a ravaszt. Közvetlenül azelőtt, hogy eldörrent a lövés, a keresztfolyosóról kiröppent elé egy sötét ruhás, elmosódott körvonalú alak, és teljes lendületből megtaszította a nőt. Mindketten bezuhantak a bal oldali járatba.

A következő pillanatban fájdalmas kiáltás, egy férfi ordítása visszhangzott végig a betonfalak között. Anette győzedelmesen, sátáni hangon felkacagott, és valósággal toporzékolt örömeiben.

Elkaptam, elkaptam a nyomorultat!

Bár elégedett volt magával, azonnal eszébe jutott, hogy sokan lehetnek, akár egy egész szakasz is leshet rá a sarok mögül, ráadásul a nőt sem találta el. Megfordult, és elrohant. Mocskos fehér köpenye vadul csapkodott utána a levegőben, átázott cipői nedvesen csattogtak a betonpadlón, amint minden erejét beleadva rohant a labor felé. Tisztában volt azzal, hogy rettentően kevés ideje maradt.

25.

– Leon! Az ég szerelmére! – nyögte elkeseredetten Ada.

Kikászálódott a rendőr alól, s aggódva fölé hajolt. Kennedy felhúzott térdekkkel feküdt az oldalán. A jobb kezét a bal oldalához szorította, az ujjai között vékony vérpatakok csordogáltak.

Adát elöntötte a szégyenérzet. Az imént óvatlanul belépett a két folyosó kereszteződésébe, és nem vette észre a rájuk leselkedő veszélyt. A fehér köpenyes nő rálőtt, de az első lövése nem talált, csak jókora adag betontörmelékkel vágott a képébe és meztelen vállára. Nem maradt ideje viszonzni a tüzet, és tudta, hogy a második lövés telibe fogja találni, de ekkor Leon hátulról rávetette magát, és előretaszította, gyakorlatilag kilökte az orvlövész tűzvonalából. Leon kapta helyette a golyót...

A fiatal férfi felnézett rá. Szorosan összepréselte a fogait, és halkan sziszegett.

– Jól vagyok... – lihegte.

Bár falfehérre sápadt, és a tekintete nagy fájdalomokról árulkodott, Ada úgy vélte, igazat mond. Átkozottul fájhatott neki a seb, de túl fogja élni. Lehajolt hozzá, hogy letörölje a homlokáról a verejtéket. Ez volt az a pillanat, amikor belévágott a felismerés.

Anette Birkin! Ez ő volt!

A Trent által átadott akták fényképeket is tartalmaztak, és Adának beugrott, hogy az egyik az imént látott, laborköpenyes asszonyt ábrázolta. Igaz, most sokkal rosszabbul nézett ki, mint a fotón, sőt kimondottan pocskul festett, de felismerhető maradt.

– Az a nő! – tört ki belőle hangosan. – Beszélnem kell vele!

Felpattant, és rohanni kezdett. Alig tett meg két métert, amikor rátört a bűntudat. Otthagyta a sebesült Leont, aki néhány másodperccel korábban ismét megmentette az életét. Énjének egy része vadul követelte, hogy azonnal térjen vissza a szimpatikus rendőrhöz, de megacélozta magát, és tovább futott. Leon túl fogja élni, egyedül is elboldogul. Viszont, ha sikerül elkapnia Birkin feleségét, a rémálom percek alatt véget érhet. Ha él valaki a világon, aki tudja, hogy hol vannak a vírusminták, akkor az nem más, mint Anette Birkin!

Átszáguldott a nyitva hagyott ajtón. Megállt egy másodpercre, hogy hallgatózzon, majd miután nem hallott semmit, folytatta az üldözést. A balján bűzös szennyvíz áramlott a két méter széles betonmedencében. Már majdnem befordult egy folyosóba, amikor a sötét folyam másik oldalán meglátott egy sor vizes lábnyomot. Habozás nélkül átugrotta az olajosan csillogó felszínű, lassú folyású vizet, és követte a nyomokat. Két kanyarral később a nyomok megszűntek egy létra aljánál. Ada felmászott a létrán, átrohant egy keskeny alagúton, majd a másik végénél megállt, hogy tájékozódjon.

A járat jókora terembe torkollott. A sötétszürke betonfalakon három sor függőjárda futott végig. Az egyes folyosókat egy a csarnokot keresztben átívelő, hidraulikus vezérlésű mozgóhíd kötötte össze. A híd éppen a középső járdák között állt, az alagút ugyanerre a szintre csatlakozott be.

Nyilvánvalónak tűnt, hogy merre menekült a tudós. Ada nekilódult, végigrohant a fal mentén, és ráfordult a hídra. Éppen a táv felénél járt, amikor hangos kiáltást hallott a háta mögül.

– Dobd el a fegyvert, te ribanc!

Ada megdermedt, és beléhasított a szégyen. Ismét jókora csapás érte a büszkeségét. Megint elkapták! Néhány perc leforgása alatt immár másodszor is belesétált egy csapdába. Elhatározta, hogy nem engedelmeskedik Anette Birkin hisztérikus parancsának. A nő pocsékul célzott, ami azt jelentette, hogy nem lesz nehéz eset. Ada megfeszítette az izmait. Felkészült rá, hogy leguggol, megpördül, és tüzet nyit.

Mielőtt azonban cselekedhetett volna, a háta mögött eldőrdült egy lövés. A golyó pontosan a lába mellett pattant le a híd acélszerkezetéről. Ada eldobta a Berettát, lassan a levegőbe emelte mindkét kezét, és a tudós felé fordult.

Anette Birkin imbolygó léptekkel közeledett felé. A kilenc milliméteres Browning erősen reszketett előrenyújtott kezében. Ada megrándult a vadul ugráló fegyver láttán, de egyben felfedezte a lehetőséget is. Anette egyre közeledett; amikor végül megállt, három méter sem választotta el Adától.

Túl közel jött.. Túl közel, ráadásul az összeomlás határán táncol! – elemezte magában Ada a helyzetet.

– Ki maga?! – csattant Anette kérdése. – Hogy hívják?

Az ügynök nagyot nyelt; a hangjába némi reszketést csempészett.

– Ada. Ada Wong. Kérem, ne lőjön le, nem csináltam semmit!

Anette összevont szemöldökkel töprengett néhány pillanatig.

– Szóval, Ada Wong... Ismerős ez a név! Az egyik kollégám, John barátnőjét is így hívták.

Ada meghökkent.

– Igen, John Howe barátnőjét! Én vagyok az! De honnan tudja? Ismeri? Ő is itt van valahol?

A borzas hajú, iszonyúan megviselt tudós kifürkészhetetlen pillantással méregette.

– Igen, ismerem – bólintott a férjem egyik közvetlen munkatársa volt. Bizonyára ismeri William Birkin nevét. Ő az, aki megteremtette a T-vírust!

Anette arcáról lerítt, hogy roppant büszke a hatalmas vívmányra. Ada azonnal ráérezett, hogy ezt a gyenge pontot ki lehet használni. Természetesen jól ismerte a tudós nevét, éppen eleget olvasott William Birkinről. A férfi kimagasló eredményeket ért el a víruskutatás és a genetikai kutatások területén, viszont a különféle laboratóriumokban eltöltött évek során valódi szociopata lett belőle. A felesége alighanem hasonló átalakuláson ment át, ami rossz hír, mert valószínűleg nem esik

nehezeire meghúzni a ravaszt. Ada eldöntötte, hogy tovább játssza az ostobát.

– T-vírus? Az meg mi a csuda? – kérdezte, majd kikerekedett a szeme, és meglepetten folytatta: – Na, várjunk csak! Doktor Birkin? Az a doktor Birkin? Csak nem azt akarja mondani, hogy maga a világ legnagyobb biokémikusának a felesége?

Jól látta, amint örömteli kifejezés suhan át Anette kimerült, megereszkedett arcvonásain. Aztán az öröm eltűnt, és átadta a helyét az elszántságnak. Őrület szikrázott a nő vérekes szemében.

– John Howe meghalt – szólalt meg Anette rideg hangon három hónappal ezelőtt történt a Spencer-kastélyban. Fogadja részvétem! De most nézzük magát! Hiába is erőlködik, nem fogja elvenni tőlem a G-vírust! Nem hagyom!

Ada egész testében remegni kezdett, legalábbis látszólag.

– G-vírus? – hebegte. – Kérem, nekem fogalmam sincs, hogy miről beszél!

– Nagyon is jól tudod, te ribanc! – förmedt rá Anette. – Téged az Umbrella küldött, hogy szerezd meg, ne is próbálj hazudni! William meghalt, az Umbrella elvette tőlem. Rákényszerítették, hogy használja! Ők kényszerítették...

Elakadt a hangja, és a tekintete hirtelen elkalandozott. Ada megfeszült, de Anette azonnal visszatért a valóságba. A szemét előtötték a könnyek, és feljebb emelte a fegyverét, így egyenesen Ada arcára célzott.

– Egy héttel ezelőtt eljöttek – suttogta Anette –, eljöttek, hogy elvigyék, és lelőtték Williamet, mert nem adta oda nekik. Elvették tőle a mintákat, mindkét sorozat mintáit, mindössze egyetlen kémcsövet sikerült megtartania. Abban pedig G-vírus volt! – A tudós hirtelen felemelte a hangját, és kiabálva folytatta: – Hát nem érti? William haldoklott! Nem maradt más választása!

Ada megértette. Hirtelen minden megvilágosodott előtte.

– Beadta magának a G-vírust, mert csak így menthette meg az életét, igaz? – kérdezte halkan,

Anette Birkin szomorúan bólogatott, amitől csapzott haja az arcába hullott. Amikor megszólalt, újra suttogott.

– A vírus átprogramozza és újraindítja a celluláris funkciókat. Az injekciótól megváltozott. A G-vírus változtatta át... Azóta se láttam, viszont láttam azok tetemeit, akiket az átváltozás után meggyilkolt. Hallottam... hallottam a sikolyokat!

Ada közelebb lépett hozzá, és felé nyújtotta a kezét, mintha meg akarná vigasztalni. Az arcára együtt érző kifejezést erőltetett, de Anette rándult egyet, és ismét a fejének szegezte a pisztolyt. Mélyen lesújtotta a gyász, de még így sem engedte közel magához az ismeretlen embert. Ám Adát mindössze egyetlen ugrás választotta el tőle...

– Sajnálom – mondta Ada, miközben leeresztette a karját –, szóval, William beadta magának a vírust, azután megfertőzött vele néhány embert, akik tovább terjesztették a kórt, és egész Racoon City átváltozott...

Anette megrázta a fejét.

– Nem így történt. Amikor William... elkapta az Umbrella bérgyilkosait, a nagy kavarodásban eltört az egyik kémcső. Kiszabadult egy nagy dózis T-vírus. Bár a laborban dolgozók elkapták egymástól cseppfertőzés útján, ők nem jutottak ki a komplexumból. A patkányok voltak, érti? A patkányok megfertőződtek, és kiszöktek a csatornarendszerbe...

Hirtelen elakadt a hangja; résnyire húzta a szemét. Ada szinte látta, hogy józan gondolatain ismét úrrá lesz a téboly. Anette a nyaka tövéig elvörösödött, a szemében őrült láng gyúlt.

– Sosem kapja meg! – sikította eszeveszett dühében. – A férjem az életét adta azért, hogy ne kaparinthassák meg, maguk átkozott rohadékok!

Ada látta, hogy eljött a pillanat. Lebukott, és mindkét öklével felfelé csapott. A bal kezét a pisztolyt markoló kéz csuklójára irányította, a jobbat Anette nyakára. A Browning elsült, a lövedék a mennyezetbe csapódott. Ada mindkét kezével megragadta Anette jobbját, hogy kicsavarja a kezéből a pisztolyt. A tudós jóval gyengébb volt nála, ám őt a gyűlölet démonai irányították. Az örület hihetetlen erőt kölcsönzött a törékeny testnek.

Ada hirtelen elengedte a pisztolyt markoló kezét, ettől Anette megingott, mert nem számított a mozdulatra. Nekiesett a híd korlátjának, mire Ada rávetette magát. Teljes erejéből állon vágta a tudóst, majd bevitt egy nagy erejű könyökütést a gyomrába, Anette megtántorodott, elvesztette az egyensúlyát, és egyetlen hang nélkül átbukott a derékmagasságnál valamivel alacsonyabb korláton. Néma csendben zuhant, még akkor sem hajdult fel, amikor a teste tompa ütődés kíséretében nekicsapódott a több méter mélységben lévő betonpadlónak.

– A rohadt életbe! – sziszegte Ada, amikor lenézett a hídról.

Anette majdnem pontosan alatta feküdt, arccal lefelé, mozdulatlanul. Vékony ujjai még ekkor is szorongatták a pisztoly markolatát.

Hát, ez remek! Belerohansz egy csapdába, sőt két csapdába, aztán kinyírod az egyetlen őrült ribancot, aki tudta, hogy hol vannak azok az átkozott minták!

Mialatt Ada elkeseredetten szidalmazta magát, halk nyögést hallott letről. Ismét lenézett. Anette Birkin megmoccant, majd a derekát csavargatva megpróbált a hátára fordulni.

Ada megpördült, és végigrohant a hídon. Menet közben felszedte a Berettáját, és az egyik falon látott vezérlőpanel felé vette az irányt. Le kellett eresztenie a hidat, hogy odaérhessen Anette-hez, méghozzá minél gyorsabban, mielőtt a tudós összeszedi magát, és eltűnik.

Amikor odaért a panelhez, megdöbbenve fedezte fel, hogy a különféle kapcsolók nem a hidat, hanem a mennyezeti reflektorokat vezérlik.

– Hát, ilyen nincs! – Ada nagyot toppantott tehetetlen haragjában.

Nyugalmat erőltetett magára, és emlékezetébe idézte a föld alatti komplexum térképét. Hamarosan rájött, hogy ha felmászik a függőjárda végénél kezdődő létrán, a szellőzőcsövön keresztül átjut a szomszédos raktárba, ahol leereszkedhet egészen a padlószintig, és egy rövid, összekötő folyosón keresztül visszajuthat a nagy csarnokba. Sarkon fordult, és teljes

erőbedobással elindult a létra felé. Villámgyorsan felkapaszkodott, átbújt a hatalmas szellőzőventilátor lapátjai között, és végiglépkedett a szellőzőalagúton.

A raktár jókora helyiség volt. A teremben majdnem tökéletes sötétség uralkodott, és tele volt mindenféle dobozzal, kacatokkal, félig kicsomagolt gépekkel. Miközben óvatosan tapogatózott maga körül, Ada érezte, hogy mindent vastag porréteg borít. Az ajtót ugyan nem látta, mert eltakarták előle a magasra tornyozott ládák, de tudta, hogy ott találja, a létrával átellenes sarokban.

Odaoldalazott a falhoz, a jobb tenyerét rátapasztotta a hideg betonfelületre, és a fal illetve a magas ládasor közötti keskeny térben elindult az ajtó felé, amelynek kerete halványan kirajzolódott előtte a folyosón világító lámpák fényében. Mindössze néhány lépés választotta el tőle, amikor az egyik ládarakás mögül kilépett elé egy nagy, sötét alak, és teljesen eltakarta előle az ajtó világos négyszögét...

Claire és Sherry töprengve méregette a szemlátomást légmentesen záró, vaskos acélajtót. Percek óta követték a falakra festett nyilakat, amelyek egy bizonyos „földalatti állomás” irányát jelezték. Először jót derültek azon, hogy metró jár egy ekkora város alatt, aztán Claire-ben felderengett: egy ilyen alagút akár a megmenekülésüket is jelentheti.

Az ajtó mellett egy lapos panel világított halványzöld fénnel, amelybe mindössze két nagyméretű gombot építettek. Az egyik nagy gomb alatt a „Nyit”, a másik alatt a „Zár” felirat sötétlett.

Claire ránézett a kislányra, aki megértette a ki nem mondott kérdést, és vállat vont. A nő megnyomta a nyitógombot. Felhangzott egy fémes kattánás, és az ajtó könnyedén, csikorgás nélkül besiklott a falba.

Amint átléptek a magas küszöbön, Claire a fal belső oldalán azonnal megkereste az imént látott panel párját, és bezárta az ajtót.

A másik oldalon tágas csarnok fogadta őket. Három méter széles, fényes járólappal burkolt peronon álltak, amely legfeljebb tíz méter hosszú lehetett. Az egyik végét betonfal zárta le, a másikon éj sötét alagút torka ásítózott. Claire kilépett a peron szélére, és lenézett. Nem látott mást, csak sima felszínű betont. Ekkor felfelé fordította a tekintetét, és megpillantotta a mennyezetbe épített vaskos sít.

– Nézd csak, Sherry, itt a sín! – kiáltotta vidáman.

A kislány megnézte magának, majd Claire-hez fordult, és ártatlan arccal megkérdezte:

– Ez azt jelenti, hogy fejfelé megy a szerelvény?

Ezen megint kuncogtak egy sort. Kézen fogva odasétáltak a falhoz erősített pulthoz, amelybe számos kapcsolót és gombot építettek, egyebek között egy numerikus billentyűzetet is.

– Most mi legyen? Ismernünk kellene az aktiváló kódot... – töprengett hangosan Claire.

– A mami mesélte otthon – szólalt meg csengő hangon Sherry –, hogy a laborban nyolcjegyű kódokat használnak. És mindenkinek van egy személyi kódja, amivel bárhová bemehet!

– És te tudod anyukád kódját? – kérdezte mosolyogva Claire, mert megsejtette a választ.

– Tudom, bizony – mosolygott vissza Sherry az én születésem napja a kód, csak visszafelé! Anyu elég szórakozott, így olyan számsort választott, amit könnyen megjegyez.

– Halljuk! – mondta játékos hangon Claire, és az ujját a billentyűzet felé nyújtotta.

– Huszonegy, hét, nulla, öt, kilenc, kilenc, egy! – sorolta büszkén Sherry.

Claire beütötte a számsort, és megnyomta a hívógombot. Az alagút mélyén, a távolban felbúgott valami. Kiléptek a peron szélére, és néhány másodperccel később megpillantották a sötétben pislákoló, kerek lámpát. A fényforrás messze volt, de szemmel láthatóan közeledett feléjük.

– Látod? – kérdezte boldogan Claire. – Te aztán tényleg okos nagylány vagy!

Claire úgy döntött, hogy annyi szörnyűség után innentől kezdve optimistán áll a jövő elé. Remélte, hogy a függővasút vonala valahol a városon kívül ér véget, és hamarosan túl lesznek a pokoli megpróbáltatásokon. A kislányra pillantott, és észrevette, hogy Sherry folyamatosan simogatja a nyakában lógó apróska ékszert.

– Na, és abban mi van? – kérdezte évdőve, hogy fenntartsa a jó hangulatot. – Fogadjunk, hogy a fiúdnak a képe!

– Ebben? Á, semmi, ez nem olyan függő... – válaszolt Sherry, és Claire örömmel látta, hogy kissé elvörösödik. Jó jelnek vette a kislány zavarát, mert arra utalt, hogy nincs sokkos állapotban. Sherry nagyon komoly képet vágva folytatta: – Egyébként a mamámtól kaptam, mert szerencsét hoz! És nincs fiúm! Ha nem tudnád, a korombeli fiúk teljesen éretlenek!

Claire alig tudta visszatartani a nevetést. Rámosolygott a kislányra, vállat vont, és közölte:

– Hát, tudod, majd hozzászoksz... Ha engem kérdezel, azt mondom, a legtöbbjük meg is marad ebben az állapotban.

A szerelvény már elég közel járt ahhoz, hogy lássák a körvonalait. Egyetlen, hat-hét méter hosszú kocsiból állt, amely simán, szinte nesztelenül siklott a mennyezetbe épített sínen.

– Szerinted hová megy? – kérdezte Sherry, de mielőtt Claire válaszolhatott volna, a hátuk mögött szabályosan berobbant az állomás ajtaja.

Megpördültek, és döbbenet bámulták a hihetetlen látványt. A súlyos acélajtó kiszakadt a keretéből, és hatalmas döndüléssel bezuhant a peronra. Betontörmelék repkedett a levegőben, és sűrű porfelhő kezdett terjengeni az ajtó körül.

Claire megragadta Sherry kezét, és odarántotta magához. Elakadt a lélegzete, amikor meglátta a porfelhőből kibontakozó gigászi alakot. Mr. X kétrét görnyedve kilépett a peronra, kiegyenesedett, és lassan feléjük fordította lélektelen tekintetét.

– Maradj mögöttem! – kiáltotta Claire, és előrántotta Irons pisztolyát. Megkockáztatott egy villámgyors pillantást a háta mögé. Látta, hogy a függővasút kocsija már majdnem elérte a

peron szélét. Csak tíz nyomorult másodpercre volt szükségük. Mr. X hatalmas, döngő léptekkel elindult felénk. Az arca és a tekintete továbbra is közömbös maradt. Felemelte hatalmas jobbját; már csak hét-nyolc méter választotta el a két rettegő lánytól. Ez a távolság legfeljebb négy lépést jelentett a számára.

– Ha megáll, ugorj be a vonatba! – sikoltotta Claire, és tüzet nyitott. Folyamatosan rángatta a ravaszt. Hat golyót küldött a titáni alkatú lény mellkasába, de Mr. X még csak nem is pislantott. Nem vérzett, és nem állt meg. A testén füstölgő fekete lyukak minden másnál jobban bizonyították, hogy nem emberi lény.

Claire lejjebb engedte a pisztolyt, és a teremtmény lábait vette célba. Három golyót küldött Mr. X térdébe. Az óriás egy pillanatra megállt.

Ez az, gyere, csak gyere! – ujjongott magában Claire, mert azt remélte, végre megtalálta a szörnyeteg gyenge pontját.

Sherry hátulról rángatni kezdte a mellényét, és hangosan kiáltozott:

– Gyere már, itt a vonat, gyere már!

Claire a vonat felé hátrált, és megfontoltan, fél másodpercenként leadott egy-egy lövést az óriásra. A térdét lőtte. Mr. X minden egyes találatnál megrándult, és szempillantásnyi időre megdermedt.

Sherry mindkét kezével megragadta, és szabályosan felvonszolta barátnőjét a szerelvényre. A kislány keze rátalált az ajtó zárógombjára, miközben Claire szisztematikusan lőtte a szörnyeteg jobb térdét. A vékony fémlemezről készült ajtó hangos szisszenéssel bezáródott Claire orra előtt. Kinézett az apró ablakon. Mr. X egy helyben állva bámulta a függővasút kocsiját. Nem halt meg, nem esett el, de nem is támadott.

– El ne maradj mellőlem! – figyelmeztette Claire a kislányt, és a kocsni elejébe rohant. Sherry követte.

Mindketten tudták, hogy a szerelvény oldalsó falait és ajtaját nem a gigász erejéhez méretezték, így néhány másodpercnél hosszabb ideig nem állna ellen Mr. X pokoli csapásainak.

Claire villámgyorsan szemügyre vette a kezelőrendszert. Szerencsére a járművet a hozzájuk hasonló, hozzá nem értő utasok szállítására tervezték, így elég volt megnyomni a középen vöröslő hatalmas gombot, amely alatt az „előremenet” felirat világított. A jármű zökkent egyet, és azonnal megindult az alagútban. Lassan, de állhatatosan siklottak a sötét torkolat felé. Az ablakokon keresztül látták, hogy a döglött cápára emlékeztető tekintetű, elpusztíthatatlan teremtmény követi őket.

26.

Anette pokolian érezte magát. Lassan felült; a testét iszonyatos fájdalom hasogatta. Minden porcikája fájt és égett. A csuklója és a térdje rettenetesen megdagadt, de a legjobban a jobb oldala sajgott. Biztosra vette, hogy eltört néhány bordája, amikor lezuhant.

Felemelte a fejét, és körülnézett, de a magát Ada Wongnak nevező nő eltűnt. A tudós elkeseredettségében is elégedett volt magával. Az idegen nő ügyesen eljátszotta, hogy nem tud semmit, de őt aztán nem tudta megtéveszteni! Zavarodott agya fontolóra vette a további lehetőségeket. Ada valószínűleg már úton van a labor felé, vagy az is lehet, hogy őt keresi, mert végezni akar vele.

A tudásban ismét fellobbant a harag, aminek segítségével úrrá lett a fájdalmán. Talpra küzdötte magát, és nehézkesen imbolyogva elindult a laboratórium felé. Odabicegett a hidraulikus híd kezelőpaneljéhez, és lehívta a hidat a padlószintre, hogy elvágja Ada útját. Hirtelen tompa dörrenéseket hallott. Úgy számította, hogy a fal túlsó oldalán lévő raktárból jöhettek. Ada arrafelé tűnt el, és alighanem belefutott valami érdekes teremtménybe.

Remélem, egy csapat RE-3-asba, te szemét ringyó! Remélem, darabokra szaggatnak! – gondolta bosszúszomjasan.

Hirtelen eszébe jutott még valami, és a gondolat sátáni vigyort csalt az arcára. Ha Ada a raktárban van, onnan csak kétféleképpen juthat ki. Vagy az ajtón keresztül, amit remélhetőleg eláll egy rakás szörnyeteg, vagy a szellőzőalagúton át, amelybe jókora ventilátort építettek. Gyorsan odalépett a szellőzőrendszer kezelőszerveihez, kikereste a megfelelő

kapcsolót, és átfordította. A magasban felbúgott a hatalmas elektromos motor, és a ventilátor forogni kezdett. Amikor elérte a teljes fordulatszámot, hatékonyan lezárta a szellőzőjáratot.

Anette hisztérikus vihogással megnyomta az ajtónyitó gombot, és átbicegett a küszöbön.

Ada meg se várta, hogy mit tesz a sötét alak, amelynek csak a körvonalait látta. Lehetett volna akár egy bujkáló ember is, de gondolkodás nélkül felemelte a Berettát, és háromszor lőtt. A torkolattűz félelmetes teremtményt világított meg. Csak egy-egy századmásodpercre látta, így nem kapott tiszta képet, csupán halvány benyomásai maradtak. A teremtmény magas volt, izmos, és úgy tűnt, mintha nem borítaná bőr a testét. Ada két előrenyújtott, vaskos kezét látott, hosszú, késpenge formájú fogakat és fatörzs vastagságú combokat. A két kéz csupán két-két ujjban végződött, viszont ezek mindegyike vastagabb volt egy férfi csuklójánál.

Valahol a magasban felbúgott egy villanymotor. Ada tudta, hogy beindult a nagy szellőzőventilátor, ami elvágta a visszavonulás útját. Csak előre mehetett... a lény felé! Hirtelen ötlettől vezérelve balra, lefelé célzott, és kétszer elsütötte a pisztolyát. A torkolattűz ismét megvilágította a lényt, és a második villanásnál már azt is látta, hogy bevált a számítása: a lövedékek egyenesen a szörnyeteg jobb combjába fúródtak. A sötét alak megingott, és oldalra tántorodott. Alighanem megpróbált megtámaszkodni a faltól körülbelül egy méterre sorakozó ládákra, de azok nem tartották meg a súlyát. A ládarakás hangos recsegéssel leomlott, a lény eldőlt. Ada megugrott, és teljes erejéből az ajtó felé vetette magát.

Elszáguldott a hörgő, rúgkapáló lény mellett, feltépte az ajtót, és kiugrott a folyosóra. Bevágta maga mögött az ajtót, és rohanva indult vissza a nagy csarnokba.

Néhány pillanattal később csalódottan méregette a termet. Anette Birkin eltűnt. Erről a szintről több kijárat is nyílt, így Adának fogalma sem volt, hogy merre induljon. Körülnézett, de nem látott semmit, ami útbaigazíthatta volna. Csalódottan felsóhajtott, majd odament a híd kezelőpaneljéhez, és tanulmányozni kezdte. Nem üldözhetette tovább a menekülő kutatót.

Furdalta a lelkiismeret Leon miatt. Lelki szemei előtt megjelent a jóra való fiatalember, amint eszméletlenül fekszik a hideg folyosón. Aztán azt látta maga előtt, hogy egy az imént látott szörnyeteghez hasonló iszonyat lopakodik a magatehetetlen Leon felé. Némi töprengés után döntött. Anette Birkin meneküljön, úgysem juthat messzire. Neki vissza kell térnie ahhoz az emberhez, akinek az életét köszönheti. Elhatározta, hogy soha többé nem fogja cserbenhagyni – még akkor sem, ha ez a küldetése és a pályafutása végét jelenti.

A teherlift ugyanott állt, ahol hagyta. Anette tudta, hogy jelentősen lecsökkent az előnye, de még így is a kémek előtt járt néhány lépéssel. Szakadozott köpenye zsebéből kihúzta a kulcsokat, megtámaszkodott a kezelőpulton, a helyére illesztette a megfelelő elektronikus kulcsot, és elfordította. Reszkető ujját a főkapcsolóra nyomta. Az orra előtt világítani kezdett egy lámpasor. Hűvös légáramlat söpört végig rajta; szomszajosan itta magába a friss levegőt, amely megnyugtatta, és némi erőt adott neki.

Kimerülten feltántorgott a sárga-szürke csíkos lépcsőkön, beszállt a liftbe, és lerogyott az egyik kemény padra.

Korábban is érzett már erős fáradtságot, voltak már fájdalmai is, de sosem gondolta volna, hogy létezhet ilyen irtózatos kimerültség és ennyire elképesztő kín. Tudta, a hajsza még nem ért véget. Be kellett kapcsolnia az önmegsemmisítő rendszert, el kellett vergődnie a föld alatti kisvonal állomásáig, hogy

kijuthasson a megsemmisülő zónából. A felszínen, Racoontól jó messzire majd megpihenhet. Elrejtőzik, hogy kialudja magát, és hogy meggyógyuljon. De most még ki kell tartania, össze kell szednie minden erejét, mert nem engedheti, hogy az árulók, a gyilkosok győzzenek.

Hirtelen eszébe ötlött, hogy a laborban tartanak bizonyos gyógyszereket, amelyek még néhány órán keresztül tarthatják benne a lelket. Többre nem is volt szüksége. A felvonófülke falához támasztotta a fejét, és kimerülten lehunyta a szemét. Gondolatai vadul csapongtak, képtelen volt rendszerbe foglalni őket. Örvényként kavarogtak benne az elmúlt napok, az elmúlt évek eseményei. Elvonult a lelki szemei előtt számos elvesztett barát képe, de főleg Williamet látta. Újra átélte azt a pillanatot, amikor a férje a fülébe súgta, hogy célhoz ért, és sikerült előállítania a legtokéletesebb organizmust, amelynek segítségével bármilyen élőlényt képes a kívánt alakra formálni...

A halkan bűgő elektromos motorok mély álomba ringatták. Agya kikapcsolt, az izmai elernyedtek, a fájdalmai megszűntek.

Néhány pillanattal később irtózatos, földöntúli üvöltés rángatta ki a kellemesen zsibbadt állapotból, és visszahozta a valóságba. Kinyitotta a szemét, kábán körülnézett, és lassan tudatosult benne, hogy a liftben ül.

Ismét felhangzott az üvöltés, amely olyan volt, mint ezer kárhozott, a pokol tüzében égő lélek fájdalmas sikolya.

William... Végre hazatért! A férje követte őt, és visszajött. Az Umbrella mocskos ügynökei üres kézzel távoznak, ha ugyan túlélik a következő harminc percet. A férje visszatért a robbanás hatókörén belülre. Senki sem foghatja el, így nem kapják meg a vírusukat!

A láthatatlan lény újra meg újra hallatta fülhasogató ordítását, miközben a lift egyre mélyebbre vitte Anette-et a föld gyomrába. A kutató ismét behunyta a szemét. *William hazajött. Már nem tart sokáig!* A gondolat új erőt adott neki.

Ismét elaludt, és a családjával álmodott.

Leon végre érezte, hogy kezd visszatérni az ereje. Egy vezérlőteremben üldögélt, ahol Ada hagyta. A nő visszatért hozzá, eltámogatta a viszonylag biztonságos helyiség bejáratáig, majd elment, hogy felderítse a környéket. Rövidesen ismét felbukkant, a kezében egy elsősegélyládával és egy nagy üveg ásványvízzel. Kennedy hirtelenjében nem tudta eldönteni, hogy melyiknek örüljön jobban. Ada bekötözte az oldalán lévő sebet, és ismét magára hagyta. A mentődobozban talált aszpirin és a másfél liter friss víz valóságos csodát tett. Leon percről percre jobban érezte magát.

Csendesen üldögélt egy kapcsolókkal telezsúfolt kezelőpult előtt, és megpróbálta megszerezni magában az elmúlt órák eseményeit. Abban reménykedett, hogy eszébe jut valami, egy aprócska részlet, amelyet korábban nem vett észre, és ami segíthet kikeveredni a szorult helyzetből. Néhány percig némán töprengett, de aztán feladta. Az egész este egy lázálomba illő, vad rohanás volt, amit hiába elemzett, nem talált egyetlen hasznavehető jelet sem.

Váratlanul kinyílt az ajtó. Leon a fegyveréhez kapott, de amint meglátta Ada mosolygó arcát, leeresztette a Desert Eagle-t.

– Legközelebb kopogjon, mielőtt benyit! – szólt rá szemrehányóan a nőre. – Mi van, ha kapásból odaküldök egy golyót?

Ada elpirult, de rendületlenül mosolygott.

– Találtam valamit – jelentette be diadalmasan –, aminek jó hasznát vesszük! Ezt nézze! Egy térkép!

Kiterítette az összehajtogatott íveket a kezelőpultra, és mindketten tanulmányozni kezdték az ábrát. Nem kifejezetten térkép volt, inkább egyfajta tervrajz. Most látták csak, hogy milyen hihetetlenül nagy kiterjedésű a föld alatti komplexum. Ada persze mindenről tudott, de a rendőr számára teljesen új volt az információ. Több percbe telt, mire valamennyire kiismerték magukat a bonyolult ábrán.

– Ez például mi lehet? – kérdezte töprengve Leon, és a mutatóujjával jókora kört rajzolt a papírra.

Ada látta, hogy a központi laboratórium felett lebeg a férfi uja, de nem akarta feltárni előtte a teljes igazságot. Nehéz lett volna elmagyarázni, hogy honnan veszi az értesüléseit, ezért gondosan megválogatta a szavait.

– Fogalmam sincs... Úgy nézem, valami föld alatti gyár. Szerintem a szennyvízkezelő telep.

– Ekkora? – értetlenkedett Leon.

– Racoon City elég nagy város, ráadásul tele van ipari üzemekkel. Azok biztos rengeteg szennyvizet termelnek. De nézze csak, azt hiszem, itt vagyunk, ebben a helyiségben! – Ada a rajz egyik pontjára tette az ujját, hogy más irányba terelje a számára kényelmetlen beszélgetést.

Leon szemügyre vette a mutatott helyet, hűmmögve bólogatott, majd átvette a szót.

– Igen, és nézze meg ezt! – mutatott rá egy hosszú csatornára. – Ha jól sejtem, ez az alagút a városon kívül végződik. Szerintem ezen keresztül esetleg kijuthatunk. Először meg kell keresnünk ezt a liftet, nem lehet túl messze. Aztán átvágunk itt, ezen a folyosón, és a nagy terem után befordulunk. Ha megtaláljuk, fél órán belül biztonságban lehetünk!

Igen, és ezzel fuccs a munkámnak! – gondolta keserűen Ada, de sietve emlékeztette magát, hogy néhány perccel korábban döntött, méghozzá egyszer és mindenkorra. Segíteni fog Leonnak, nem hagyja, hogy sebesülten vergődjön ezen a szörnyektől hemzsegtő pokoltornácon.

Amint Kennedy összeszedte magát, elindultak. Nem siettek, nehogy ismét vérezni kezdjen a férfi sebe. A térkép segítségével viszonylag könnyen boldogultak, így tíz perc sem kellett hozzá, és megtalálták a keresett felvonót.

Leon lezökkent a könnyűfémből készült padra. Ada bezárta a lift ajtaját, és megnyomta a lefelé mutató nyíl alatti gombot. Felbúgott egy elektromos motor, és a kabin ereszkedni kezdett.

Az ügynök elgondolkodva méregette a fájdalmas képet vágó rendőrt. Azon gondolkodott, hogy vajon elmondjon-e neki mindent. Rátört egy érzés, amihez foghatót még soha életében nem tapasztalt: szeretett volna őszintén beszélni valakivel. Elege volt a bujkálásból, a hazudozásból, a mellébeszélésből. Ada Wong könnyíteni akart a lelkén. Márpedig erre a célra Leonnál alkalmasabb hallgatóságot keresve sem talált volna.

Leült a férfi mellé, és a vállára tette a kezét. A mozdulat ezúttal nem volt mesterkélt, pusztán az aggodalmát és együttérzését akarta kifejezni vele.

– Nagyon fáj? – kérdezte Ada. – Magammal hoztam az aszpirint. Ha gondolja, vegyen be még néhányat!

Leon kinyitotta a száját, de mielőtt válaszolhatott volna, hatalmas erejű ütés érte a liftet. Valahonnan felülről jött. Az egész felvonókabin beleremegett a csapásba.

Ada lerepült az ülésről, és a fémpadlóra zuhant, éppen abban a pillanatban, amikor felhasadt a fülke fala. Egy vastag, hosszú, ívelt karom jelent meg a résben. Olyan könnyedén hasította a kabin falát alkotó, több milliméter vastag vaslemezt, mintha selyempapír lenne. Aztán újabb ütés érte a liftet, mire a falban egy legalább fél méter átmérőjű lyuk keletkezett. A lyukban megjelent egy irtózatos méretű kéz. A karvastagságú ujjakon legalább fél méter hosszú karmok meredeztek. A karmokról vér csöpögött.

Leon kapcsolt. Lepillantott a padlón összegörnyedve heverő nőre, és azonnal tudta, hogy kinek a vére vöröslik a pokoli szarupengéken.

– Ada! – ordította rekedten, és a saját sebével nem törődve felugrott.

A hatalmas kéz visszahúzódott a lyukból, majd néhány pillanattal később ismét nagy erejű ütés érte a liftet. Az irtózatos karmok ezúttal egy másik helyen ütötték át a fémburkolatot. Leon megragadta Ada eszméletlen testét, és a fülke közepére húzta. Iszonyatos üvöltés hasított a felvonó nyikorgásába. Kennedy hallott már egy-két ordítást ezen az estén, de ez minden

képzeletét felülmúlta. A hangban nem volt semmi emberi, de még e világi sem. Megpróbálta felemelni a padlóról a nőt, de csak a jobb karját használhatta, márpedig egy kézzel nem bírta el.

– Ada, ébredjen! Térjen magához! – ordította tehetetlen dühében.

A nő nem reagált. Leon ismét megpróbálta felemelni, de az erőlködéssel csak annyit ért el, hogy felszakadt a sebe. Érezte, hogy meleg vér folyik végig az oldalán. Visszaengedte Adát a padlóra, majd lenyúlt, és felrántotta a nő ruháját a dereka fölé. A csípőjén két szúrt sebből bugyogott a vér. Leon nem látott tisztán a folyamatosan patakozó vértől, így nem tudhatta, hogy milyen mélyek a sebek. Villámgyorsan letépett a nő ruhájának aljáról egy csíkot, gombóccá gyúrte, és a sebekre szorította a puha anyagot.

Pokoli erejű támadójuk ismét felülvoltott. A hangjában fortyogó harag semmi volt ahhoz képest, amit Leon érzett, amikor Ada egyre sápadtabb arcára nézett. Ráhúzta a szűk ruhát a rögtönzött kötésre, felállt, és körbefordult.

– Most elbeszélgetünk, kisfiam – hörögte dühödten – csak dugd ide még egyszer a képedet!

Előrántotta a Remingtont, és felbőszülve csőre töltötte. Minden testi fájdalom szertefoszlott, amikor keményen megmarkolta a karabélyt, és várta, hogy a rém ismét felbukkanjon.

□ □ □

Anette a negyedik szint központi vezérlőjében ült. Amíg várta, hogy feléledjen a számítógép, azon töprengett, hogy elindítsa-e a P-Epsilon rendszert. Ha bekapcsolja az önmegsemmisítőt, a laborhoz vezető folyosók végein kinyílnak az elektronikusan vezérelt, légmentesen záró ajtók. Azok a lények, amelyek mindeddig be voltak zárva a laborba, most megtalálhatják a kivezető utakat, és a legtöbbjük már alaposan kiéhezett...

Nem szívesen találkozott volna a pokoli teremtményekkel menekülés közben, de amikor a kód első zöld sorai megjelentek a képernyőn, eldöntötte, hogy nem kapcsolja be a védelmi

rendszert. A P-Epsilon gáz egyébként is kísérleti stádiumban volt; ezt az anyagot a mikrobiológusok azért fejlesztették ki, hogy lecsendesítsék az Umbrella azon tisztviselőit, akik túl sokat aggódtak a környezeti károkért. Ha a gáz hatékonynak bizonyul, végez az összes kísérleti alannyal és valamennyi vírushordozóval. Ezzel biztosíthatná a föld alatti vasúthoz vezető útvonalat.

Viszont az Umbrella kémei úton voltak a labor szíve felé, és Anette nem akarta megkönnyíteni a dolgukat. Miközben betántorgott a szintézislaborba, hallotta, hogy a felvonó elindul felfelé. Jó érzéssel töltötte el a tudat, hogy a gyilkosok pontosan a fináléra fognak megérkezni. Azt akarta, hogy küzdjenek az életükért, miközben ő elszáguld a biztonságos külső állomásra. Messziről fogja végignézni a gigantikus robbanást, amely egy szempillantás alatt elemésztí a több tízmillió dolláros létesítményt.

Égni fognak! Minden elhamvad, én pedig megszabadulok ettől a rémálomtól. Következik a végjáték, és én fogom megnyerni. Az Umbrella veszt, egyszer és mindenkorra! – örvendezett magában.

Jól érezte magát. Éber volt és élénk, a fájdalmai egy időre lecsendesedtek. Miután visszaért a szintézislaborba, az első útja az orvosi szobába vezetett. Készített magának egy koktélt, amely epinefrinből, endorfinból és amfetaminből állt. Az erős szerek ideig-óráig tartották benne a lelket, bár tudta, hogy amikor elmúlik a hatásuk, pokoli árat fog fizetni a rövid, átmeneti, feldobott állapotért. De a koktél lehetővé tette, hogy elvégezze a feladatot, és pillanatnyilag csak ez számított.

Rávigyorgott a képernyőre, és elkezdte beütögetni az önmegsemmisítő rendszer indítókódjait. Minden oka megvolt az öröme. Gyalázatos állapota dacára visszaért a laborba, magához vette azt a kémcsövet, amely a létező legutolsó G-vírus mintát tartalmazta, ráadásul William is visszatért.

– 76E, 43L, 17A, időzítés... – mormolta félhangosan, miközben az ujjai táncot jártak a billentyűzeten. – Hangos figyelmeztetés indul, személyi kód, Birkin 21...

Mialatt fordított sorrendben beütötte Sherry születésének dátumát, eszébe jutott a kislány, és a szemét előntötték a könnyek. De nyomban arra gondolt, hogy rövidesen ismét együtt lehetnek, és a rossz érzések elillantak.

A rendszer készen állt. Anette képtelen volt abbahagyni a vigyorgást. Jobb mutatóujjával finoman simogatta az „enter” billentyűt. A lelke mélyéig előntötte a győzelem érzése. Egyetlen gombnyomás, és nincs a földön olyan hatalom vagy erő, amely megállíthatná a folyamatot.

A számítógép öt percig fogja játszani a szalagra rögzített figyelmeztetést. A liftek leállnak, és ezzel elvágják a létesítményt a felszíntől. Tizenöt perc múlva elindul a visszaszámlálás. Ha megnyomja a gombot, onnantól kezdve tíz perce lesz, hogy elérje a minimális biztonsági távolságot.

Összesen húsz perc a robbanásig. Bőven elég, hogy elérjek az alagútig, és beindítsam a vonatot. Elég idő, hogy eltávolodjak a ketyegő bombától, s a város utcái alatt megfelelő távolságra jussak Racoontól. Elég időm van, hogy kísértálgak a föld alól, és végignézzem, ahogy az Umbrella mindenét elveszíti!

Amikor lejár az idő, a laboratórium központi kazánjainak nyomásszabályozó szelepeibe épített plasztiktömbök felrobbannak. Ha a tizenkét töltetből tizenegy besül, és csak egy detonál, már az is elég ahhoz, hogy beinduljon a láncreakció. Elindul a hangszalag, amelyen az előre rögzített szöveg felhívja a figyelmet a veszélyre. Tíz-tizenöt perc leforgása alatt az erőmű kazánjaiban megnő a nyomás. Amikor eléri a kritikus értéket, szétveti a kazánokat, és a lökéshullám berobbantja az erőmű falaiba épített másodlagos tölteteket. A rendszert úgy tervezték, hogy mindent megsemmisítsen. A laboratórium lángoló pokollá válik, alulról belerobban a halott városba. A tűz mérföldekről is látható lesz. Ő pedig ott áll majd egy dombtetőn, és végig fogja nézni a pusztulást.

Ezt érted teszem, William! Ez az én utolsó ajándékom, ezzel még hozzájárulok a közös művünkhöz! – gondolta magában, miközben szomorúsággal vegyes boldogság töltötte el.

Érezte, sőt tudta, hogy helyesen cselekszik. Lenyomta az entert, és dalolt a lelke, amikor a képernyőn megjelent a visszaigazoló kód.

- Ezennel tisztelettel felmondok... - mondta halkan, és felnevetett.

27.

A sötét termet baljóslatú, narancssárga fénybe vonta a kijárat felett világító lámpa. Leon kétszer körbejárta a felvonó végállomását, de a lény, amely átütötte a kabin falát, és megsebesítette Adát, eltűnt. Semmit sem látott, és nem hallott mást, csupán a lift motorjainak tompa bűgását.

Hirtelen pokoli üvöltés hasított a csendbe. Leon odakapta a fejét, és meglátta a felvonókabin tetején kuporgó szörnyeteget. Megdermedt. Amint felmérte, hogy mivel áll szemben, a bosszúszomjas harag nyomban elpárolgott belőle, és a helyét csontig ható iszonyat foglalta el.

A lény egyfolytában üvöltött. A fejét hátravetette, mint a farkasok, és vad, hörgő sikoly hagyta el a torkát.

Valaha ember volt, ez azonnal látszott rajta. Volt törzse, voltak végtagjai, volt feje, de ezzel véget is ért minden hasonlóság. A hangjában, a mozdulataiban nem volt semmi emberi. Leon moccanni sem bírt, némán, szájtátva bámulta a pokoli szörnyeteget.

A lény testén gigászi izmok duzzadoztak és vonaglottak. A csupasz mellkas hatalmasra fúvódott a vérfagyasztó ordítás közben. A jobb karja vagy fél méterrel hosszabb volt a balnál. A vaskos ujjak végén sötét foltokkal tarkított, kaszapengékre emlékeztető karmok meredeztek. A lény alsó és felső szemfogai legalább húsz centi hosszúra nőttek, mint a kardfogú tigriséké.

A szörnyeteg abbahagyta az üvöltést, és Leon felé fordította a pofáját. A fején egyetlen hajsza sem nőtt, de még szemöldöke sem volt. A szeme úgy festett, mint két mély, szaggatott szélű sebhely. Kennedy tekintete ismét a karmokra esett. A rémület

ködén át is felfogta, hogy a szarupengéken vöröslő folyadék nem más, mint Ada vére.

Leon megrázkódott, és magához tért. A félelem elpárolgott belőle; a feje búbjától a talpáig elöntötte a harag. Villámgyorsan a vállához rántotta a Remingtont, és habozás nélkül mellbe lőtte a szörnyeteget.

A súlyos, felforrósodott acélgolyó sűrű, vörös folyadék- és foszlányfelhőt robbantott a levegőbe. A teremtménynek elakadt a lélegzete, de más nem történt. A lövés egy medvét is leterített volna, de a szörnyeteg csak vett egy hörgő, mély lélegzetet, oldalra billentette a fejét, végigmérte Leont, és leugrott mellé a fémplatóra. Guggolásban landolt, aztán felemelte a fejét, Leonra nézett, és lassan felegyenesedett.

Lépett egyet a rendőr felé. Ebből a távolságból Kennedy tisztán érezte a szörnyeteg testéből áradó szagot. Vadállati szagot várt, de furcsa módon vegyszerbűz áradt a csillogó, nyálkás bőr pórusaiból. Leon hátrálni kezdett, és közben döbbenten látta, hogy a lény mellkasán eláll a vérzés, és a test szövetei azonnal elkezdik beszőni a golyó ütötte lyukat. A seb néhány pillanat leforgása alatt eltűnt, a helyét csupán a környezeténél valamivel világosabb heg jelezte.

A szörny felemelte gigászi jobb karját, mire Leon hanyatt vetette magát. Ugrás közben ismét csőre töltötte a karabélyt, és elsütötte. Ez a lövedék is a széles mellkasba csapódott, de éppen csak egy pillanatra fékezte le a támadást. A következő másodpercben a rettenetes karmok lecsaptak. Kennedy oldalra perdült fektében. Az éles szarupengék szikraesőt húzva végigszántották a padlót alkotó acéllemezt pontosan ott, ahol az imént a teste volt. Leon harmadszor is tüzelt. A nagy kaliberű lövedék egyenesen az izmos hasba csapódott, de a lény meg se rezdült. A vérzés jóformán meg sem indult, máris elállt, és szinte azonnal elkezdődött a villámgyors gyógyulás.

A dög ismét lépett egyet. Leon talpra ugrott, és folyamatosan hátrált, de hat-hét lépés megtétele után a lába megakadt egy

lépcsőben, és hanyatt esett. A szörnyeteg ugrott egyet; a két küzdő felet csupán egyetlen lépés választotta el egymástól...

Leon felkészült a halálos csapásra. Lehunyta a szemét, és várta, hogy a hosszú karmok lesújtsanak.

Erre azonban nem került sor. Kennedy néhány pillanattal később kinyitotta a szemét, és meglátta, hogy pokolbéli ellensége ugyan továbbra is fölé tornyosul, a keze csapásra készen lebeg a levegőben, de a feje másfelé fordul. A lény váratlanul leengedte a kezét, oldalra billentette a fejét; az orrlyukai kitágultak. Egyetlen laza, szinte kecses mozdulattal felugrott a fejük felett futó függőfolyosóra, és eltűnt a sötétben.

Kennedy néhány pillanatig meg se moccant. Nem hitte el, hogy életben van, hogy a szörnyeteg nem végzett vele. A lény alighanem megérezte vagy meghallott valamit, ami miatt félbeszakította a támadást.

Élek! A dög életben hagyott, és eltűnt! – hitetlenkedett Leon.

Elképzelése sem volt, hogy miért úszta meg az elsőpró erejű támadást, de nem is akart időt pazarolni töprengésre. Talpra küzdötte magát, és futva indult, hogy megnézzze Adát.

□ □ □

A függővasút kocsija halk fékcsikorgással besiklott a végállomásra. Ez a terem jóval kisebb volt az előzőnél. A szerelvény éppen csak elért benne, sőt a vége kissé belógott az alagútba. A motorok elhallgattak, az ajtók mindkét oldalon kinyíltak. Az állomást egyetlen sárgásfehér fényű lámpa világította meg.

– Claire – szólalt meg halkán Sherry –, hol vagyunk?

A nő az ajkára szorította a mutatóujját, hogy elhallgattassa, és intett, hogy figyeljen. Távoli hangok szűrődtek be a kabinba. Egy folyton ismétlődő csengetést hallottak, eléggé letompítva, és mintha valaki beszélt volna, de egyetlen szót sem tudtak kivenni.

– Gyere, kicsim, innen már gyalog megyünk tovább! – mondta végül Claire. – Megnézzük, hová lyukadtunk ki, oké? És maradj mindig mellettem!

Kiszálltak a kocsiból. A sötétbe burkolózó peronon állva a hangok forrása közelebbinek tűnt. A szemük néhány pillanat leforgása alatt alkalmazkodott a gyér fényhez, és jobban körülnézhetek. Claire körüljárta a termet, és az egyik szellőzőnyílás alatt hallgatózva megbizonyosodott arról, amit addig csak sejtett, hogy valóban vészjelzést hallanak.

A kocsi elejétől néhány méterre egy szervizalagút indult tovább. A sötét járat legfeljebb egy méter átmérőjű volt. A helyiség egyetlen kijárata ugyanúgy festett, mint az előző állomásé, azzal a különbséggel, hogy ennek az ajtónak a nyitószerkezete darabokra törve hevert a fal tövében. A falból kilógó vezetékek időről időre felszikkasztak.

Claire leguggolt Sherry elé.

– Hát, kicsim, úgy tűnik, most kúszunk-mászunk egy sort... – mondta mosolyogva, és a szervizalagút felé mutatott.

– Nekem nem gond – mosolygott a kislány a kapitányságon napokat töltöttem ilyen helyeken!

Odasiettek az alagút bejáratához, de mielőtt elindulhattak volna, éktelen recsegést-ropogást hallottak a hátuk mögül. Mintha valami rettenetes erő fémlemezeket tépett volna darabokra...

Claire a kocsi mellé szaladt, és döbbsen láta, hogy régi ismerősük, a titokzatos és elpusztíthatatlan Mr. X úgy szaggatja a szerelvény alagútba benyúló részét, mintha a jármű alufóliából készült volna. Mégsem sikerült megszabadulni tőle, végig követte őket az alagútban! A gigász megfontolt mozdulatokkal, ellenállhatatlan erővel darabokra tépte a kocsi hátulját, majd amikor eléggé kitágította a nyílást, nehézkesen bemászott a vonatba.

Claire eleget látott. Sarkon fordult, és rohanni kezdett az alagút felé.

– Indulj, Sherry, nyomás a lyukba! – kiáltotta futás közben.

A kislány rémulten engedelmeskedett. Szempillantás alatt eltűnt a sötét járatban, mint a macska elől menekülő egér.

– Menj, Sherry, ne állj meg! – zihálta Claire. – Itt vagyok, szorosan mögöttem! – Miközben a szemét erőltetve követte a kislányt a sötétben, azon töprengett, hogy milyen fortéllal szabadulhatnának meg a rémtől.

Amikor Leon gyengéden lefektette a nyikorgó priccsre, a nő felébredt. Erős fájdalmat érzett a fejében és az oldalában. Először arra gondolt, hogy golyót kapott, de amikor felnyitotta a szemét, és meglátta Leon aggodalmas tekintetét, eszébe jutott, hogy nem hallott fegyverdörrenést.

– Hol vagyunk? – nyögte Ada. – És mi történt?

Leon odanyúlt, kisimította a nő haját a homlokából, majd elmosolyodott.

– Összeakaszkodott egy szörnnel – válaszolta. – A rohadt dög átütötte a felvonó falát, és maga kapott egy elég tisztességes pofont. Eltalálta a fejét, és még bele is döfött az oldalába. Elég csúnya seb, de túléli...

Adának eszébe jutott, hogy az Umbrella teremtményeinek vérében annyi vírus hemzseg, amennyivel ki lehet irtani a bolygó egész lakosságát. Elfogta a pánik. Megpróbált felülni, hogy szemügyre vegye a sebt, de a fejfájás iszonyú erővel belemart az agyába. Visszahanyatlott a priccsre.

– Csak maradjon fekve – tanácsolta Leon –, a sebe egész tűrhető, de a fejére nagyot kapott!

Ada lehunyta a szemét, és megpróbálta összeszedni magát. Ha megfertőződött, semmit sem tehet. Majdnem elmosolyodott, amikor felötlött benne a helyzet iróniája: ha Birkin volt az, aki megsebezte, és elkapta tőle a fertőzést, akkor végül mégis megszerezte a G-vírust, csak sajnos nem úgy, ahogy szeretne volna.

– Hol vagyunk? – kérdezte bágyadtan, és ismét kinyitotta a szemét.

Leon megrázta a fejét.

– Nem tudom biztosan, a térkép eléggé áttekinthetetlen. Ahogy maga is mondta, valamilyen föld alatti laborban vagy gyárban vagyunk. Innen egy folyosó vezet a lifthez. Amikor leértünk ide, behoztam magát a legközelebbi szobába.

Ada elfordította fájdalmasan lüktető fejét, és körülnézett. Az egyik falon hosszú ablaksort pillantott meg, amelyen keresztül kilátott a teherlift rakodóterületére. Azonnal megsejtette, hogy a négyes szinten járnak, mert ez volt valamennyi felvonó végállomása. *A központi szintézislabor az ötödiken van...*

Azonnal feltámadt benne a vadászösztön. Leon őszinte szemébe nézve komolyan fontolóra vette, hogy feladja a küldetést, most viszont, hogy ilyen közel került a remélt zsákmányhoz, úgy érezte, nem adhatja fel anélkül, hogy legalább megpróbálja megszerezni.

– Rettentően fáj a fejem, Leon – nyögte lehunyt szemmel és meg kellene keresni azt a kivezető alagutat!

– Majd én utánajárok! – válaszolta Kennedy. – Megkeresem, és visszajövök magáért. Csak feküdjön, és pihenjen, oké?

– Vigyázzon magára! – suttogta a nő, aztán megérezte, hogy a férfi lány ajka hozzáér a homlokához. Hallotta, hogy Leon feláll, és odamegy az ajtóhoz.

– Csak maradjon itt, hamarosan visszatérek! – mondta a rendőr búcsúzólul, és magára hagyta.

Leonnal nem lesz semmi baj. Tud vigyázni magára. Megkeresi az alagutat, visszajön értem, és amikor látja, hogy eltűntem, beszáll a liftbe, és felmegy a felszínre. Én pedig megkeresem a mintát, lelépek, és véget ér ez az egész őrület! – elemezte villámgyorsan Ada a helyzetet.

Elszámolt százig, aztán lassan felült. Az arca eltorzult a tarkójába maró fájdalomtól. Tényleg jókora ütést kaphatott, ami szerencsére nem tette harcképtelenné.

Búgó hangot hallott odakintről, mire nehézkesen feltápáskodott, és óvatos léptekkel megközelítette az ablaksort. Felismerte a hangot. A gyomra idegesen összerándult. A felvonókabin felfelé siklott, és néhány pillanat múlva eltűnt a szeme elől. Azonnal tudta, hogy valószínűleg az Umbrella csapata hívta a liftet. Nem maradt sok ideje.

És ha megtalálják Leont? – vetődött fel benne az aggodalmas kérdés.

Néhány pillanatnyi habozás után arra a következtetésre jutott, hogy a fiúnak nem lesz semmi baja. Leon képzett harcos, ösztönösen megérzi a veszélyt, erős és... tisztességes.

Ráadásul semmi szüksége egy hozzám hasonló társra. Már a gondolat is örültség! – hessegette el magától Ada a kellemetlen érzést.

Ideje volt befejezni a feladatot, hogy megtegye azt, amiért idejött. Ideje volt emlékezetébe idézni, hogy ki is ő valójában: egy szabadúszó ügynök, egy erős, független nő, aki cseppnyi lelkiismeret-furdalást sem érez, ha lopnia vagy ölnie kell. Biztos kezű és hatékony tolvaj, aki méltán büszke hiba nélküli pályafutására. Ada Wong mindig teljesítette azt, amit elvállalt. Csupán néhány órára lesz szüksége ahhoz, hogy örökre elfelejtse a kék szemű, rendes zsarut...

Előhúzta a fegyverét, kinyitotta az ajtót, és kilépett a helyiségből. Miközben elindult a folyosón, azt magyarázta magának, hogy helyesen cselekszik – és remélte, hogy idővel hinni is fog ebben.

28.

Anette bajba került. Az állomás felé tartva egy darabig akadálytalanul haladt, mindössze egy hordozóval találkozott. Gondosan célzott, és néhány lépésről golyót küldött a hamuszürke, szikkadt koponyába, mire az első stádiumban lévő zombi a padlóra roskadt. Valamivel később áthaladt egy RE-3-as alatt. A lény néma csendben aludt a mennyezetbe kapaszkodva, és szerencsére nem ébredt fel. Számos olyan teremtmény kóborolt a folyosókon, amelyek szemlátomást még nem jöttek rá, hogy szabadok. Egyik sem közelítette meg annyira, hogy veszélyt jelentsen.

Összesen három perc kellett ahhoz, hogy eljusson az állomásra. Megnyugodva beütötte az ajtónyitó kódot. A koktélnak köszönhetően továbbra is jól érezte magát – mindaddig, amíg rá nem ébredt, hogy az ajtó zárva maradt.

Újra beütötte a kódot, de a vastag acélajtó makacsul ellenállt. Egyike volt azoknak a kijáratoknak, amelyek az önmegsemmisítő rendszer bekapcsolása után nem nyíltak ki automatikusan, de ez elvileg nem jelenthetett problémát. A kapcsológombok alatti résben volt egy azonosító lemez, amivel...

Amikor lenézett, meglátta, hogy a lemez nincs a helyén. Valaki elvitte!

Anette dermedten állt a zárt ajtó előtt, és érezte, hogy a testét előntik a pánik első hullámai. A laboratórium hamarosan felrobban, méghozzá vele együtt!

– Csak nyugalom! Még van idő körülnézni! – sziszegte, hogy lecsitítsa háborgó lelkét.

Váratlanul eszébe jutott a megoldás. Nem kell mást tennie, pusztán annyit, hogy felgyalogol egy szinttel feljebb. Ott minden bizonnyal bejut az állomáshoz vezető lépcsősorra. Megfordult, és rohanni kezdett a vészlépcső felé.

Alig harminc métert tett meg, és éppen befordult az egyik sarkon, amikor leugrott elé egy RE-3-as. A szörnyeteg a plafonba kapaszkodva lesett rá.

A lény a földet érés után azonnal felegyenesedett, és Anette felé lódult. A tudós rálőtt, de csak a hosszú nyelvű fürtelem vállát találta el. Az RE-3-as feléje csapott egyik karmos kezével. Anette égő fájdalmat érzett a homlokán, és pánikba esve ismét elsütötte a pisztolyt. A második lövedék feltépte a szörnyeteg torkát. Vér spriccelt a levegőbe. A rém üvöltő hangja bugyborékoló hörgéssé változott. Egy lépést hátrált, lendületet vett, és ismét a kutató felé ugrott.

A harmadik golyó egyenesen a koponyából kiálló agyvelőbe csapódott. Szürkésbarna massa fröccsent a levegőbe, miközben az érzékeny idegszövetek szétszakadtak a becsapódás erejétől és a lövedék hőjétől. Az RE-3-as még azelőtt elpusztult, hogy a teste elérte volna a padlót. Amikor elzuhant, előrenyújtott karma mindössze néhány centiméterre állt meg Anette lábától.

A tudós lenézett, és végigmérte magát. Miközben a tekintete végigsiklott vérző kezén és megszaggatott, vérfoltos laborköpenyén, valami megmozdult benne.

A vírus nem az övék!

A gondolat először csak halványan derengett fel, aztán néhány pillanattal később kikristályosodott benne. William is tudta ezt, de elveszítette önmagát, még mielőtt elmagyarázhatta volna, mielőtt elmondhatta volna neki, hogy mit kell tennie. Anette érezte, nem menekülhet el. Szembe kell szállnia a támadókkal, és meg kell értetnie velük, hogy a G-vírus nem az övék!

A miénk, az enyém! Vajon képesek lesznek felfogni? – töprengett.

Talán igen, talán nem. A mű Williamé! Ezt hagyta örökül, és most már csak az övé, aki a zseni felesége és munkatársa volt.

Csak nekem van hozzá jogom! Az enyém!

Elszánta magát, hogy megkeresi őket, és elmondja nekik az igazságot. Ha egyszer ők is megértik, biztosan nem háborgatják többé! És akkor, ha még marad rá ideje, eltűnhet a laboratóriumból, győzelme színhelyéről.

De először is, szüksége van még egy gyógyszerkoktétra.

Anette szélesen mosolyogva, vidáman átlépett az RE-3-as hullája felett, és elindult a lépcsők felé.

□ □ □

Leon talált egy műtőt. Sorban felnyitotta a dobozokat, kötszert és gyógyszert keresve, amikor az íróasztalra pillantva meglátott egy mágneslemezt. Felvette, és elgondolkodva méregette. A lemezre a „föld alatti állomás azonosító” feliratot nyomtatták. Nem tudta, hogy milyen célt szolgálhat, de úgy gondolta, még jól jöhet, és az egyik zsebébe süllyesztette.

A jobb kezével megdörzsölte égő szemét. A bal gyakorlatilag hasznavehetetlenné vált, miután elcipelte az eszméletlen Adát a felvonótól a kis szobába. Fáradt volt, fájdalmak gyötörték, és erősen aggódott a nemrégiben megismert gyönyörű nőért. Segíteni akart neki, ki akarta juttatni a pokollá változott városból, de a föld alatti létesítmény hátborzongatóan nagynak bizonyult.

Néhány perces kutakodás után talált némi kötszert és két doboz fájdalomcsillapítót. Miután felmérte, hogy sokkal többre nem számíthat, elindult az ajtó felé. Kinyitotta, kilépett a folyosóra – és nyomban hátratántorodott.

Egy nő állt vele szemben, és pisztolyt szegezett a mellkasára. Az asszony több helyen vérzett. Sötétvörös patakok csordogáltak a kezén, mocskos fehér köpenyét számos helyen átitatta a vér. Leon szemügyre vette a nő arcát, és a különös arckifejezés, a kitágult, üveges szemek láttán azonnal tudta, hogy tartózkodnia kell a hirtelen mozdulatoktól.

– Megöltétek a férjemet – sziszegte a nő te és a társad, az a lány! Táncolni akartatok a sírján, de híreim vannak a számotokra!

Leon azonnal felfogta, hogy az asszony valamilyen szer hatása alatt áll. A pupillája összeszűkült, a hangja magas volt és remegett, a nyakán meg-megrándult egy izom.

– Asszonyom, én rendőr vagyok! Azért vagyok itt, hogy segítsek, oké? Nem akarom bántani magát! – szólt Kennedy nyugodt hangon.

A nő zsebre vágta véres kezét, és előrántott egy bíborszínű folyadékkal teli üvegcsövet. Vadul vigyorgni kezdett. Felemelte a feje fölé az üvegcsét, és a pisztolyt továbbra is Leon mellkasára szegezve felordított:

– Itt van! Ezt akarod, igaz? Figyelj rám, nagyon figyelj! Érted, amit mondok? Ezt William csinálta, én pedig segítettem neki, ezért nem a tiétek! Ez az enyém!

Leon bólintott, és higgadtan válaszolt:

– Így van, asszonyom, nem a miénk. A magáé, abszolút a magáé!

A nő meg se hallotta a szavait.

– Azt hiszitek, hogy megszerezhetitek, de nem fogom hagyni! Megakadályozom, hogy elvigyétek! Rengeteg időm van, hogy megöljelek téged, Ada Wongot és mindenki mást, aki megpróbálja elvenni tőlem!

– Mit tud Adáról? – dörrent rá Leon, mert a név hallatán annyira meglepődött, hogy képtelen volt türtőztetni magát. Lépett egyet az őrült nő felé; nyugalma egyetlen szempillantás alatt szertefoszlott. – Találkozott vele? Bántotta? Feleljen! – kiáltott harciasan.

A nő felkacagott. A nevetésének semmi köze sem volt az örömhöz.

– Az Umbrella küldte, maga senkiházi! – közölte diadalmasan.
– Most mit néz ilyen hülyén? Igen, Ada Wongot! Elcsábította John, és megpróbálta rávenni, hogy szerezze meg neki a

G-vírust. De nem az övé, hanem az enyém! Nem, nem a tiétek, csakis az enyém!

A következő pillanatban erős lökэшulláin rengette meg a folyosót. Valami felrobbant a létesítmény belsejében. Leon megtántorodott, és elesett. A falak vadul reszkettek, mennydörgő moraj szállt fel a föld mélyéből. A mennyezet kettérepedt, kiszakadt belőle egy sor vezeték és rengeteg műanyag illetve acélcső. Kő- és vakolattörmelék záporozott rájuk. Kennedy eltakarta a fejét, de annyit még látott, hogy egy lezuhanó, vastag cső telibe találja az asszonyt.

A rengés, amilyen gyorsan bekövetkezett, olyan hirtelen abba is maradt. Leon felült, és döbбbenten körülnézett. Fogalma sem volt, hogy mit történt, földrengésre gyanakodott. A mennyezetről leszakadt fémcső elsöpörte az eszelős asszonyt, rázuhant, és a padlóhoz szegezte.

A falakba rejtett hangszórókból felcsendült egy nyugodt, tiszta, női hang. Beszélni kezdett, a szöveget ritmikus csengés központosította. Leon nyomban felismerte, hogy vészcsengőt hall. A hang érzelemmentesen darálta:

– Az önmegsemmisítő rendszer aktív. A folyamat leállíthatatlan. A személyzet haladéktalanul evakuáljon. Az önmegsemmisítő rendszer aktív. A folyamat leállíthatatlan. A személyzet haladéktalanul...

Leon talpra küzdötte magát. Lépett egyet az eszméletlenül heverő asszony felé. Megpróbálta leemelni róla a súlyos csövet, de egy kézzel nem boldogult. Gyorsan lehajolt, kikapta az apró üveghengert az ernyedт ujjak közül, és a zsebébe dugta. Nem tudta, hogy mi van benne, de akármі volt is, nem hagyhatta, hogy egy ilyen bomlott agyú ember szabadon rohangáljon vele.

Futva indult a szoba felé, ahol Adát hagyta. A vészcsengő lüktetése vadul úzte-hajszolta előre a repedezett falú folyosón, miközben a közömbös női hang minduntalan felhívta a figyelmét a küszöbön álló megsemmisülésre.

Az előre rögzített üzenet nem közölte, hogy pontosan mennyi idejük van hátra, de Leon biztosan érezte, hogy nem akar itt lenni, amikor az óramutató a nullára ér.

Ada hallotta Anette kiáltásának foszlányait, miközben áthaladt a három függőfolyosó kereszteződésén. A három járat egy jókora, természetes eredetű üregben találkozott. A hidakat és a kör alakú fémplatót az oldalfalakhoz erősített gerendák tartották a fekete mélység felett. Az ügynök a kiáltások hallatán megállt. Valósággal kényszerítenie kellett magát, hogy ne siessen Leon segítségére. Megfogadta, ha lövéseket hall, azonnal odarohan.

Váratlanul az egész létesítmény remegni kezdett. Ada elesett, és miközben feltápáskodott, meghallotta a vészjósló figyelmeztetést.

– A rohadt életbe! – szitkozódott fennhangon.

Dühös volt a kutatóra, ráadásul erősen aggódott Leon miatt, mert tudta, mire képes Anette Birkin. Csakis ő indíthatta be az önmegsemmisítő rendszert! Legfeljebb tíz perce maradt, hogy kijusson ebből a pokolból. Hirtelen bevillant az agyába, hogy Leon nem ismeri az utat. Tudta, hogy mire a rendőr a térkép segítségével megtalálja a menekülési útvonalat, a fejére robban a mennyezet.

A gondolat mélyen belemart, de igyekezett kisöpörni az agyából. Ha meg akarja szerezni a mintákat, amelyeket Anette minden bizonnyal magához vett, akkor most kell cselekednie. Leon nem az ő problémája, sosem volt az!

Nem szállhat ki ilyen pokoljárás után anélkül, hogy megszerzi Trentnek a vírust.

Lépett egyet a három futóhidat összefogó kerengőn. A fülét futó léptek dobogása ütötte meg. Valaki pontosan felé rohant. A léptek döngése alapján ez a valaki túl súlyos volt ahhoz, hogy Anette Birkin legyen. Némán visszasiklott az oldalfal árnyékába, bebújt egy kezelőpanel mögé, és mozdulatlanra dermedt.

Egy másodperccel később elviharzott mellette Leon. Valószínűleg a szoba felé tartott, ahol elváltak egymástól. Az ügynök vett egy mély lélegzetet, és már majdnem elindult a déli híd felé, hogy megkeresse Anette-et és a G-vírust, amikor meglátta a férfi zsebéből kikandikáló kémcsövet.

□ □ □

Ada eltűnt.

– Az önmegsemmisítő rendszer aktív. A folyamat leállíthatatlan. A személyzet haladéktalanul evakuáljon... – darálta könyörtelenül a közömbös női hang.

– Pofa be, pofa be! – hördült fel Leon tehetetlen dühében.

Csalódottan forgolódott a szoba közepén. Gyomrát görcsbe rántotta az aggodalom, a keze ökölbe szorult.

Sejtette, hogy mi történt. Amikor Ada meghallotta a riasztást, bizonyára pánikba esett, és elrohant. Valószínűleg ott botladozik valahol a gigászi létesítmény gyomrában. Talán éppen őt keresi, miközben a pokolian nyugodt hang egyre csak ismétелgeti a vészterhes felhívást.

Eszébe jutott, hogy az imént mintha nem látta volna a teherliftet. Megfordult, és kirohant a folyosóra. Azonnal felfedezte, hogy a felvonókabin eltűnt; a helyén csupán egy mély, fekete lyuk ásítozott.

– Meg kell találnunk azt az alagutat! – morogta Leon. – A lift nélkül viszont csapdában vagyunk...

Felordított kínjában, megpördült, és futni kezdett vissza, a függőfolyosók kereszteződése felé. Rohanás közben azért imádkozott, hogy ne legyen máris túl késő.

□ □ □

A szervizalagút jókora csarnokba torkollott. Sherry kimászott belőle, és félreállt, hogy helyet csináljon Claire-nek. Mindketten erősen ziháltak. Alaposan összekoszolták magukat a szűk

járatban, ráadásul a kiálló fém alkatrészek megszaggatták a ruhájukat.

Claire körülnézett. A zümmögő gépekkel telezsúfolt teremnek három kijárata volt. Ezek közül az egyik arrafelé nyílt, ahonnan ők jöttek. Néhány pillanatnyi habozás után a szemközti fal felé fordította Sherryt.

– Arra megyünk! – vezényelt hangosan. – Ha az óriás még mindig követ minket, arrafelé kerülünk tőle a legmesszebbre!

Sietős léptekkel elindultak a távolabbi ajtó felé. Menet közben óvatosan kerülgették a sziszegő, gőzt eregető berendezéseket. Körülbelül félúton jártak, amikor a hátuk mögül éktelen recsegést-ropogást hallottak.

Claire éppen időben fordult hátra, hogy láthassa, amint egy irtózatos méretű ököl átüti a vastag acélajtót. A kéz kinyílt, és megmarkolta a lyuk szaggatott szélű peremét. A következő pillanatban Mr. X egyetlen rántással kitepte az ajtót a keretéből. Claire nem várta meg, amíg a rettenetes lény átpasszírozza magát a nyíláson.

– Fuss! – sikoltotta, azzal csuklón ragadta Sherryt, és rohanni kezdtek a szemközti kijárat felé.

A hátuk mögött Mr. X lehajolt, és bedugta a fejét az ajtó helyén tátongó lyukba. Lélektelen tekintetével még éppen elkapta azt a pillanatot, amikor a két menekülő kiszaladt a teremből.

29.

Anette Birkin nagy nehézségek árán, minden erejét megfeszítve kivergődött a rászakadt csövek és a betontörmelék alól. A fegyvere a közelében hevert, de a G-vírust tartalmazó kémcső eltűnt. Amikor kinyitotta a száját, hogy világgá sikoltsa irtózatos haragját, és tiltakozzon a rettentő igazságtalanság ellen, vastag vérpatak bugyogott elő a torkából.

– Enyém... enyém... enyém! – hörögte bugyborékolva. Megmarkolta a pisztolyát, és valahogyan talpra küzdötte magát.

□ □ □

Ada azzal igyekezett megnyugtatni háborgó lelkiismeretét, hogy amúgy sem érdemli meg Leon Kennedy barátságát. Sosem érdemelte meg, hogy egy becsületes, tisztességes ember jó véleményvel legyen róla. Amikor Leon kirohant a folyosó torkolatából, és ráfutott a három egymásba csatlakozó függőfolyosó egyikére, Ada kilépett a fal takarásából, és a férfi hátának szegezte a Berettáját.

– Leon! – kiáltotta.

Kennedy lefékezett, és megpördült, Ada torka összeszorult, amikor látta, hogy a fiú arcán szétárad a megkönnyebbültség. Leküzdötte magában a lelkipurdalást, de előtte még fohászkodott magában egy utolsót,

Ó, Leon, bocsáss meg nekem!

– A kémcsövet! – Már cseppet sem volt büszke arra, hogy képes érzelemmentesen viselkedni.

A vészcsengő egyre csak szólt. Ada nem akart időt hagyni Leonnak, hogy átlássa a helyzetét. Nem akarta, hogy a szimpatikus fiatalember ráébredjen, Ada Wong ugyanolyan szörnyeteg, mint az a lény, amivé Birkin lett.

– Adj ide a G-vírust! – recsegte Ada. – A kémcsövet! Gyerünk!

Leon meg se moccant. Elgondolkodva méregette az ügynököt.

– Szóval, az a nő igazat mondott... – A hangjában nyoma sem volt haragnak, inkább letörten csengett. – Tényleg az Umbrellának dolgozik!

Ada megrázta a fejét.

– Nem – válaszolt –, akinek én dolgozom, az egészen másban utazik. Én, én... – Elakadt a hangja, és valami olyasmit érzett, amit utoljára kislány korában: sírással küzdött, és hirtelen meggyűlölte magát emiatt. – Én megpróbáltam! – kiáltotta panaszos hangon. A nyugalmát egyetlen pillanat alatt elsöpörte feltámadó dühe. – Le akartam rázni magát, többször is! De maga... Elvette a kémcsövet Birkintől! Nincs más választásom, hát nem érti? Miért nem volt képes otthagyni azt a rohadt vírust! – Látta Kennedy arcán, hogy sajnálja, sőt kifejezetten szánja őt. A haragja elillant, és csupán bánat maradt a helyén. Tudta, mit veszített azzal, hogy a rendőr rájött az igazságra.

El akarta magyarázni neki az egészet. Mesélni akart Trentről. Mesélni akart az Európában és Japánban végrehajtott küldetésekről, arról, hogy hogyan lett azzá, aki volt. Beszélni akart ennek a szimpatikus, fiatal férfinak az egész sikeres és egyben szánalmas életéről, valamint arról, miképp jutott el odáig, hogy fegyvert fog egy olyan emberre, aki megmentette az életét. Egy emberre, akibe máskor és máshol képes lett volna beleszeretni. Néhány pillanatig elszomorodva nézte Kennedyt, majd döntött.

– Adj ide! – mondta halkan. – Ne akarja, hogy megöljem miatta! Megteszem, ha másként nem megy!

Leon mélyen a szemébe nézett.

– Nem.

Eltelt egy másodperc, majd még egy.

Leon felkészült a lövésre. Aztán annyit látott, hogy a nő lassan maga mellé ereszti a fegyverét, és gyönyörű arcán legördül egy könnycsepp.

Kennedy hangosan kifújta visszatartott lélegzetét. Túl sok érzés kavargott a lelkében. Sajnálta a nőt, de egyben haragudott is rá, mert hazudott neki, és elárulta. Dühös volt Adára, de szánta is, mert látta az arcán, hogy kínok gyöttrik.

Éppen szólni akart, amikor lövés dörrent a nő háta mögötti sötét árnyékban. Ada előrelódult, a szeme hihetetlenül nagyra tágult. A Beretta kihullott a kezéből. Megingott, nekitántorodott a korlátnak, és átbukott rajta.

– Ada! – ordított Leon, és ugrott.

A gyönyörű ügynök valahogyan elkapta a függőfolyosó padlójának oldalsó lemezét. Leon megragadta a csuklóját, és erősen tartotta, miközben a nő teste széles ívben lengett az irdatlan, szurokfekete mélység felett. A rendőr lenézett, és látta, hogy a vállából vastag sugárban ömlik a vér.

– Ada! Tarts ki! – kiáltotta elkeseredetten Kennedy.

□ □ □

– Az enyém! – sziszegte Anette dühödten.

Újra célzásra emelte a pisztolyát. Le akarta lőni a másikat is, hogy visszakaphassa jogos örökségét. Meg akart fizetni nekik a sok ocsmányságért, amit ellene és William ellen tettek.

Anette szeme előtt összefolyt a világ. Lassan leengedte a Browningot. Hirtelen szörnyű nehéznek érezte a pisztolyt, de még ennél is nagyobb súllyal nehezedett a vállaira valami iszonyú teher. Először térdre roskadt, majd előrezuhant. Az arca tompa csattanással ütődött a padlót alkotó fémlemezekhez, de alig érezte.

– William... – nyöszörögte félhangosan, aztán lecsukódott a szeme, és ráborult a sötétség.

□ □ □

Az ajtó egy rövid folyosóra nyílt, amely újabb csarnokba torkollott. Ez a helyiség is tele volt gépekkel; a masinák pokoli erővel mennydörögtek. A dübörgés elnyomta a hangszórókból áradó vészjelzést.

Claire és Sherry berohant a terem közepére. Claire megállt, és feláldozott értékes idejükből egy másodpercet, hogy tájékozódhasson. A szemközti falon egy rácsos padlójú függőjárda futott végig, körülbelül két-három méteres magasságban. A járda végét acélajtó zárta. Létrának, lépcsőnek nyoma sem volt, viszont a helyiség közepénél egymásra hajigált ládákban álló rakás tornyosult. Claire azonnal látta, hogy a ládák felmászhatnak a járdára.

– Oda, arrafelé! – kiáltotta, és mutatta az irányt.

Teljes erőbedobással futottak. Mindketten jól tudták, hogy a szörnyű alak szorosan a nyomukban jár, és azt is, hogy a létesítmény ajtajai nem jelentenek akadályt a számára. A vaskos fémlemezek csupán néhány pillanatig tartóztatták fel a földöntúli erővel rendelkező teremtményt.

– Nyomás, fel a ládákra! – zihálta Claire, mire Sherry egy macska ügyességével és kecsességével felugrált a faládákra. Claire habozás nélkül követte.

Mielőtt átugrották volna a függőjárda korlátját, a terem sarkából felhangzott a jól ismert, hátborzongató kondulás. Oda sem kellett nézniük, mindketten tudták, hogy mit jelent a hang. Mr. X megtanulta, hogy hogyan nyithatja ki a leggyorsabban az ajtókat. Már nem hajtogatta szét a vastag fémlapot, egyszerűen átütötte az öklével, belemarkolt a lyuk peremébe, és kitépte az ajtót a keretből.

Claire végre felért, megpördült, és felmérte a helyzetet. A gigász éppen befelé nyomakodott a nyíláson. A fél teste már bent volt, aztán felbukkant a fénylő, csupasz koponya is.

Claire kétségbeesetten végigjártatta a tekintetét a csarnokon. Keresett valamit, bármit, ami a segítségükre lehet. Már majdnem feladta, már éppen fordult volna, hogy folytassák a menekülést, amikor a szeme sarkából meglátott valamit. A szemközti falnál

egy hegesztőkészülék állt, mellette két jókora, legalább két méter magas gázpalack csillogott.

– Ez kell nekünk! – kiáltotta a nő feltámadó reménnyel. – Gyerünk, Sherry, rohanj az ajtóhoz!

A kislány engedelmeskedett, Claire utána futott. A sarokba érve lecsapott az ajtónyitó gombra. Valósággal átlökte Sherryt a magas küszöbön, majd maga is kiugrott a teremből. Nyomban megpördült, és visszanézett.

Mr. X egy helyben állt, és lassan jobbra-balra forgatta értelem nélküli tekintetét. Körülbelül nyolc méter választotta el az acetilénpalackoktól.

– Hé, itt vagyunk! – ordította torkaszakadtából Claire. Meglengette a kezét, hogy felhívja magára a figyelmet, és közben azért imádkozott, hogy Mr. X a fal mentén induljon el.

Most az egyszer végre melljük szegődött a szerencse. Bár Claire hangját elnyomta a gépek morajlása, az óriás felfigyelt az integetésre. Felemelte a jobb lábát, és döngő léptekkel elindult – egyenesen a palackok felé!

Claire fél térdre ereszkedett az ajtón kívül. A testét eltakarta a fal, csak a kezét nyújtotta be a terembe. Felemelte a pisztolyt, és magában még egy utolsó szívességet kért az égiektől; csak annyit kívánt, hogy a két palack durranásig tele legyen acetilénnel vagy oxigénnel.

Gondosan célzott, és amikor a rettenetes élőlény két méternyire volt a hegesztőkészüléktől, elsütötte a fegyvert. A lövedék telibe találta az egyik palackot. A vastag falú fémhenger eget-földet megrázkódtató dörrenés közepette felrobbant; a lökeshullám illetve az iszonyú hőhatás berobbantotta a másikat is. Egyetlen századmásodperc alatt hatalmas tűzlabda keletkezett, amely beburkolta, elnyelte a titáni, elpusztíthatatlan teremtményt, és tovább dagadt, szétterült a tér minden irányába.

– Most megkaptad! – sikoltotta győzedelmesen Claire, miközben visszabukott a folyosóra. Szólnia sem kellett, Sherry magától lenyomta a zárógombot.

Az ajtó egyetlen pillanattal azelőtt siklott a helyére, hogy a csarnokban terjengő lángözön elérte volna őket. Claire felpattant, és magához rántotta Sherryt.

– Jól vagy? – zihálta.

A kislány némán bólintott, majd visszakérdezett:

– Én jól, de mi a helyzet az óriással?

– Alaposan megpörköltük! – mosolygott vidáman Claire, hogy jobb kedvre hangolja Sherryt. – Sült szalonnát csináltunk belőle, mit szólsz?

Sherry arca lassan felderült, amikor felfogta barátnője szavainak jelentését.

– Ezek szerint vége? – kérdezte reménykedve.

– Mr. X-nek igen, de nekünk még sok tennivalónk maradt! – emlékeztette Claire.

A rejtett hangszórókból felcsendülő hang egyetlen pillanat alatt elsöpörte optimizmusát. Bekapcsoltak a szintén láthatatlan szirénák, és a női hang új szöveget ismételgetett:

– Öt percük van, hogy elérjék a minimális biztonsági távolságot. A személyzet haladéktalanul hagyja el a körzetet. Mindenki jelentkezzen az alsó állomásnál. Ismétlem, mindenki jelentkezzen az alsó állomásnál! Öt percük van, hogy...

Claire egy pillanatig némán állt, aztán lenézett a kislányra.

– Hallod? Az alsó állomásnál kell jelentkezni! Ott lesz a megoldás!

Sherry bólogatott, és odanyújtotta a kezét. Claire a tenyerébe szorította a finom kis kezét, aztán futni kezdtek a folyosó vége felé.

□ □ □

Ada korábban sosem hitte volna, hogy létezik olyan erős fájdalom, ami a vállába, az egész testébe mart.

– Tarts ki! Felhúzlak, csak kapaszkodj! – harsogta elszántan Leon a feje felett.

A fülhasogató szirénaüvöltésen át mindketten meghallották, hogy beindult a végső visszaszámlálás. Öt percük maradt. Ada

tudta, ha Leon megpróbálja megmenteni, akkor egyikük sem érélve a felszínre. Azt is tudta, hogy a férfi nem fogja sorsára hagyni, még akkor sem, ha ez az életébe kerül. Felnézett rá. A történetek ellenére meg akarta menteni az életét, fel akarta húzni, hogy aztán végigcipelhesse a folyosókon. Csakhogy erre már nem maradt idejük.

Az ügynök néhány pillanatra elgondolkodott. Az ő élete az önzésről szólt, az önzésről és a kapzsiságról. Rengeteg jó embert látott meghalni, és az idők folyamán valamikor, valahogyan megtanulta, hogy ne törődjön az ilyesmivel. Bemagyarázta magának, hogy az emberi érzés, az együttérzés nem más, mint időpocsékolás, a gyengeség jele.

És tévedtem. Önző voltam, tévedtem, és most már mindenhez késő! – gondolta.

De még mindig volt valami, amit megtehetett. Döntött...

– Leon – nyögte hangosan –, menj végig a déli folyosón! A végén fordulj nyugat felé, és keresd meg az alsó állomást! Jobb kéz felől látni fogsz egy sor üvegablakot, ebből tudod majd, hogy jó irányba mész. Szükséged lesz egy lemezre, itt van a zsebemben...

– Olyanom nekem is van! – csattant Leon hangja. – Az egyik szobában találtam. De most ne beszélj, csak kapaszkodj!

Kennedy erősen megvetette a lábát, és felkészült rá, hogy felhúzza a nőt. Adának nehezeire esett a beszéd, de be kellett fejeznie, el kellett mondania, mielőtt kifut az időből. Vett egy nagy levegőt, és folytatta:

– Az ajtónyitó kód 345. Menj a felvonóhoz! Menj le vele a legalsó szintre! Lesz ott egy alagút, amely kivezet a felszínre. Ha minden igaz, egy vonat is vár, ha odaérsz. Rohanj teljes erődből, vagy bent ragadsz! Vigyázz Birkinnel, ő az egyetlen G-vírus hordozó! Mostanra már nagyon éhes lehet! Értetted?

Leon bólintott, mire Ada elégedetten lehunyta a szemét.

– Vigyázz magadra! – suttozta.

Fáradt volt, nagyon fáradt. A küldetésnek vége. Leon életben marad!

Ada Wong eleresztette a fémlemezt. Kennedy a nevét ordította. A gyönyörű ügynök elmosolyodott, miközben belezuhant a fekete, iszonyatos mélységbe.

30.

Bár Mr. X elpusztult, Sherryt a lelke mélyéig átjárta a félelem. Rettegett a föld alatti létesítménytől, rettegett a körülöttük ólálkodó vérszomjas lényektől, a sötétségtől, a szirénától és a hamarosan bekövetkező teljes megsemmisüléstől.

Szerencsére nem sok ideje maradt gondolkodni, mert Claire elszántan törtetett előre. Vasmarokkal szorította a csuklóját, és maga után rángatta, vonszolta a kislányt. Átrohantak néhány termen, hosszú folyosón, aztán lefutottak egy lépcsőn.

Befordultak egy sarkon, és kis híján mindketten hanyatt estek. Néhány lépésnyire tőlük egy zombi vánszorgott feléjük. Ha csak két méterrel közelebb jár, egyenesen befutnak az előrenyújtott, mészfehér karokba. Sherry felsikoltott, mire Claire maga elé rántotta a pisztolyt, és elsütötte.

A golyó beroppantotta a szikkadt, szürkés, penészfoltos koponyát. A nyöszörgő teremtmény a padlóra roskadt. Claire pillanatnyi habozás nélkül ismét megragadta Sherry kezét. Elrugaszkodott, és szó szerint átrántotta a kislányt az utolsókat rúgó zombi felett. Rohanva indultak a folyosó végén nyitva álló liftajtó felé.

Valósággal berobbantak a fürkébe. Sherry a lendülettől nekiesett a kabin hátsó falának, miközben Claire megpördült, és rácsapott a lefelé mutató gombra. Az ajtó becsukódott, a lift elindult. Az elmúlt percek eszelős hajszája után a kabin lassú ereszkedését mindketten vánszorgásnak érezték.

– Sikerülni fog! – zihálta Claire. – Még maradt egy kis időnk!

Sherry bólintott, sőt még egy halvány mosolyra is futotta a lelkierejéből. Viszont a pulzusa azonnal felgyorsult, amikor a

közömbös női hang bejelentette, hogy négy percük maradt a robbanásig...

□ □ □

Leonnak fogalma sem volt arról, hogy honnan merítsen erőt a folytatáshoz. Lelki szemei előtt továbbra is ott lebegett a gyönyörű arc, amely néhány másodperccel korábban még ott volt, alig karnyújtásnyira tőle.

Elment... Ada halott... Meghalt! – gondolta hitetlenkedve.

Lassú mozdulattal a nő Berettájáért nyúlt. A fegyver markolata még meleg volt, és amikor megemelte, nagyon könnyűnek érezte. Könnyű volt, mert nem volt megtöltve. Amikor megfordította, meglátta, hogy még tár sincs benne. Ada Wong nem akarta megölni! A gyönyörű nő hazudott, egész idő alatt hazudott, de sosem akart kárt tenni benne.

– ... négy percük maradt, hogy elérjék a minimális biztonsági távolságot. A személyzet haladéktalanul hagyja el a körzetet. Mindenki jelentkezzen az alsó állomásnál... – ismételte fáradhatatlanul a hang.

Négy perce maradt. Négy perc, hogy elmeneküljön, és teljesítse Ada utolsó kívánságát. Felegyenesedett, és a déli folyosó felé fordult. Éppen felemelte a lábát, hogy elinduljon, amikor eszébe jutott valami. Beletúrt a zsebébe, és előhúzta a bíborszínű folyadékkal töltött kémcsövet. Tudta, hogy egyetlen vesztegetni való másodperce sincs, de annyit még feláldozott az idejéből, hogy lendületet vegyen, és teljes erejéből elhajítsa az üvegcsét, bele a sötétségbe.

Ha az oly sok szenvedést látott laboratórium égni fog, akkor az lesz a legjobb, ha a G-vírus is elhamvad vele együtt!

□ □ □

– Ez az! – sikoltotta Sherry boldogan.

A liftajtó kinyílt, és ott állt előttük egy vonat, egy ezüstösen csillogó, titkos, földalatti vasút szerelvénye. A motorok

hallgattak, az utastér sötét volt, de a jármű sértetlennek tűnt. Mindketten úgy érezték, hogy még soha életükben nem láttak ilyen szép közlekedési eszközt.

Odafutottak a három kocsiból álló földalattihoz. A szirénák vadul visongtak, a vészvilágítás vörös fénybe öltöztette az állomás berendezési tárgyait, de egyikük sem törődött az ijesztő környezettel. A gyűlöletes női hang arról informálta őket, hogy három percük maradt.

Beugrottak az első kocsiba. Nyomát sem látták üléseknek, csak egy széles, hosszú tér állt az utasok rendelkezésére. A vezető kabinját a kocsi elejébe, a bal sarokba építették.

– Indítsuk be ezt a csodamasinát! – kiáltotta Claire, és elégedetten látta, hogy reménykedő kifejezés terjed szét Sherry maszatos arcán.

Claire tekintete végigsöpört a kezelőpulton. Miközben azon törte a fejét, hogy hol kezdjen bele, szentül megfogadta, hogy ha nem tudja üzembe helyezni a gépet, akkor a karjaiban cipeli ki a kislányt. Mindenre képes volt azért, hogy Sherry biztonságos helyre jusson.

□ □ □

A kód és a műtőben talált azonosító lemez valóban működött. Az ajtó kinyílt, pontosan úgy, ahogy Ada megjósolta. Leon a széles ajtónyíláson átlépve egy rövid folyosón találta magát. Három perce maradt. Végigrohant a hideg alagúton, átugrott egy újabb, szélesre tárt ajtón, amelyen a bioveszély jele sárgállott, és hirtelen ott állt a teherlift előtt.

Nem maradt ideje alaposabban körülnézni. Kizárólag a felvonóra összpontosított. Ki akart jutni a létesítményből, mielőtt mindennek vége szakad. Odalépett a széles liftkapu mellé szerelt kezelőpulthoz, és megnyomta a hívógombot.

Elkerekedett szemmel bámulta, hogy a pulton kigyullad egy zöld lámpa, majd néhány másodperccel később még egy és még egy. Legalább húsz zöld lámpa sorakozott függőlegesen egymás

alatt. A lift a felszínről indult, és pokoli lassúsággal ereszkedett alá.

Kennedy odanyúlt, és ismét megnyomta a hívógombot. Zsibbadt hitetlenkedés fogta el, mert látta, ha bevárja a liftet, biztosan kifut az időből.

– Jézusom! – hördült fel, és más megoldást keresve körülnézett.

Pillanatok alatt rájött, hogy kizárólag a felvonóval juthat le a legalsó szintre. Visszafordult a kezelőpult felé, és csalódottan, dühösen nézte a csigalassúsággal kigyulladó zöld fényeket. Még legalább tizenkét lámpa hátra volt, amikor a feje felett hatalmasat roppant a vastag acéllemezekből álló mennyezet.

Néhány pillanattal később újabb reccsenés következett. Leon a falhoz hátrált, és előrántotta a Remingtont. A mennyezet hirtelen beszakadt, és lezuhant elé a teherliftben látott szörnyeteg, ugyanaz a démoni lény, amely megsebesítette Adát, és majdnem megölte őt.

A dög felfelé fordította és szélesre nyitotta förtelmes pofáját, a torkából kiszakadt a semmihez sem hasonlítható, vérszomjas, eszelős üvöltés. Leon csőre töltötte a karabélyt, és felkészült a mindent eldöntő összecsapásra.

A szerelvény menetkészben állt. A kezelőrendszer szerencsére egyszerű volt, így Claire-nek némi tájékozódás után sikerült üzembe helyezni a vonatot. Az elektromos hajtómű megnyugtató hangon, mélyen és egyenletesen búgott. A kezelőpulton barátságos, zöld fények hunyorogtak – egyetlen, piros lámpát leszámítva. A jelzés azt tudatta velük, hogy a szerelvény előtt álló kapu nem nyílik automatikusan, hanem indulás előtt manuálisan kell aktiválni. A nyitómechanizmus kapcsolója csakis egy helyen lehetett: az állomás falába épített kezelőpulton.

Két percük maradt a biztonsági zóna elérésére.

– Maradj itt! – kiáltott fel Claire, és kiugrott a vonatból, hogy megkeresse a kapcsolót.

□ □ □

Amikor a szörnyeteg abbahagyta az üvöltést, elindult felé. Leon megfordult, és rohanni kezdett. A lény lépteibe beleremegtek a rakodótér falai, vérszomjas hörgése végigvisszhangzott a folyosókon. Kennedy tudta, hogy még a nagy tűzerejű karabély lövedékei sem végeznek vele, így kizárólag akkor pusztíthatja el, ha talál egy sebezhető pontot a testén.

A szeme! Más nincs, csakis a szeme! A karabély szórása túl nagy! – A gondolatai vadul cikáztak.

Visszalökte a hátára szíjazott tokba a Remingtont, és előrántotta a Desert Eagle-t. Elérte az alagút végén lévő ajtót, megpördült, és a sima, hideg fémfelületnek vetette a hátát. A lény feltartóztathatatlanul nyomult felé. Nem sietett, nem kapkodott, mintha tudta volna, hogy a zsákmányul kiszemelt emberi lény nem menekülhet előle.

Kennedy gondosan célzott, majd gyors egymásutánban leadott három lövést. Az első két lövedék feltépte a szörnyeteg pofáján és homlokán a bőrt, de a golyók lesiklottak az erős csontokról, így nem tettek benne kárt. A harmadik golyó viszont telibe találta a néhai Birkin bal szemét. Vér, csontszilánkok és nyúlós, sárga massa robbant a levegőbe. A szemgolyót alkotó anyag maradéka végigfolyt a förtelmes pofa bal felén. A teremtmény ismét felüvöltött, ezúttal azonban nem dühében, hanem fájdalmában. Vadul rázta a fejét, vaskos lábaival eszeveszetten dobolt a padlón, és dühödten csapdosott a levegőbe. Karmai sziszegve hasították a levegőt. Néhány pillanatnyi tombolás után hirtelen megdermedt.

Leon látta rajta, hogy összeszedte magát. Aztán rádöbbsent, hogy a szörnyeteg bal szemüregébe ütött lyuk máris beforrt, és majdnem teljesen megszűnt a vérzés.

Birkin ismét elindult felé. Kennedy felkészült a halálra. Hirtelen halk csengetés hatolt át a lény hörgésén és a szirénák jajongásán.

Megérkezett a lift! A szörnyeteg is meghallhatta, mert egy pillanatra hátravetette a fejét, hogy körülnézzen, honnan származik a hang. Amikor visszafordult Leon felé, a férfi nem várt tovább. Tudta, hogy az utolsó kártyáit játssza ki. A lény pontosan közte és a liftkapu között őrzöngött, és teljesen elállta a folyosót. A Magnum tárában maradt összes töltényt kilőtte a hátborzongató pofára.

Valamennyi lövése célba talált. A súlyos, nagy erejű lövedékek cafatokra tépték Birkin arcbőrét. Az egyik letörte a jobb felső szemfogát, egy másik közvetlenül a jobb szeme mellé csapódott. Nem találta telibe a hatalmas, vérekes szemgolyót, de a sebből előtörő vér néhány másodpercre elvakította a szörnyeteget. Leonnak elég volt ennyi. Ellökte magát a faltól, és teljes sebességgel a lény felé lódult.

Birkin tombolva, nekivadulva csapkodott. Amikor Leon elszáguhdott mellette, az egyik hatalmas karom majdnem elkapta. Szempillantás alatt átjutott a szörnyeteg mellett, és maga mögött hagyta.

Odaért a liftajtóhoz, és lecsapott a nyitógombra. Az ajtó elindult oldalra, de néhány pillanattal később megrándult néhányszor, csikorogni kezdett – és elakadt. Kennedy látta, hogy a kabin széle több helyen is meghajlott, valószínűleg egy korábbi összeecsapás alkalmával, emiatt az ajtó nem fog oldalra csúszni.

Megpördült, körülnézett. Észvesztő sebességgel peregtek a pillanatok. A Birkinből lett lény a rakodótér közepénél járt, elnyújtott léptekkel, bömbölve közeledett. Leon tudta, hogy a Remingtonnal nem állíthatja meg. Halálra váltan felpillantott, és szinte azonnal meglátott egy lehetséges megoldást.

Amikor néhány perccel korábban Birkin feltépte és dühében szétszaggatta a mennyezetet alkotó acéllemezeket, néhány vastag fémlapot lefelé hajlított. Ezek közül az egyiket csupán egy néhány centiméteres, keskeny darab tartotta a helyén. A legalább

három méter hosszú, két méter széles, vastag acéllemez majdnem függőlegesen lógott a levegőben. Az alja körülbelül öthat méterrel lehetett a padlószint felett. A több mázsá súlyú lap szélét cakkosra tépte az iszonyú erejű szörnyeteg.

Leon eldobta az üres, hasznavehetetlen pisztolyt, és előrántotta a Remingtont. Birkin feltartóztathatatlanul nyomult felé; menet közben ismét begyógyultak a sebei. A szemében elállt a vérzés, és a mélyvörös színben úszó golyó máris a célpontot kereste. Hatalmas erővel elrugaszkodott a padlótól, és irtózatoss sebességgel a felvonó felé vetette magát.

Birkin és a lift ajtaja között félúton tátongott a mennyezetbe tépett lyuk. A szörnyeteg egyenesen arrafelé tartott. Négy-öt méter választotta el a lelógó acéllaptól.

Kennedy hallotta, hogy a háta mögött hangosan csikorogva ismét nyílni kezd a lift ajtaja. Tüzet nyitott a karabéllyal, de nem a közeledő szörnyetegre célzott. Az acéllapot és a mennyezeti gerendát összekötő vékony fémcsíkot lőtte. Az első két golyó mellé ment, de a harmadik félig eltépte a fémcsíkot. Birkin beért a lyuk alá. Leon lefelé célzott, és lábon lőtte a szörnyeteget. A lény előregörnyedt, és néhány pillanatra megdermedt. Kennedy ismét felfelé célzott. A következő lövése megint nem talált. Birkin ismét megindult felé, és beért a lelógó fémlap alá. Mindössze négy méter választotta el a rendőrtől. Leon tudta, hogy az utolsó dobása következik. Ismét lőtt, és telibe találta az elvékonyodott, keskeny lemezdarabot.

A hatalmas lap lezuhant. A szörnyeteg éppen összehúzta magát, hogy nekilendüljön, és rávesse magát a zsákmányra, amikor a fejét felülről telibe találta a vastag lemez. Az Umbrella biológusai hiába tervezték roppant erősre a lény koponyacsontját, ekkora terheléssel nem volt képes megbirkózni. Az éles, szakadozott szélű lemez kettészelte a pokoli fejet, majd tovább zuhanva lemetszette a szörnyeteg jobb kezét, és a térde felett kettévágta a bal lábát. Birkin üvöltése nyomban félbeszakadt. Az acéllemez hangos döndüléssel a padlóra zuhant.

A megcsonkított lény még állva maradt néhány pillanatig, aztán összeroskadott.

Leon hitetlenkedve bámult. Alig fogta fel, hogy túlélte a rémálomba illő lény támadását. A szörny még rúgott néhányat, majd végképp elcsendesedett. Kennedy megrázkódott, és összeszedte magát.

Vetett még egy utolsó pillantást az iszonyatos lény tetemére, majd hátat fordított neki. Belépett a liftbe, és megnyomta a lefelé mutató nyíl feletti gombot. A két vastag ajtószárny fémes csendüléssel összeért. A kabin azonnal elindult lefelé. Leon a falnak tántorodott, és kimerülten leroskadott az egyik padra.

Claire a vonat elejéhez rohant. Tekintetét végigfuttatta a falra szerelt kapcsolótáblán hemzsegő karokon és kapcsolókon. Néhány pillanattal később meglátta a kapunyitó mechanizmus főkapcsolóját. Egyetlen mozdulattal átfordította. Az előtte álló falban felbúgott egy villanymotor, fémesen csikorgó hang hallatszott. A hatalmas kapu kezdett becsúszni a falba.

A jól végzett munka örömeivel megfordult, hogy visszaszálljon a vonatba. Mindössze három-négy méter választotta el az ajtótól, amikor ismét fémes hangot hallott, de másfélét, mint az imént. Ez inkább jókora dobbanás volt, némi recsegéssel és ropogással kísérvé. Az állomás túlsó feléről jött...

Nem! Lehetetlen! – vágott belé a kétségbeesett gondolat.

Elhűlve fürkészte a vonat mögötti sötét területet. Bár legfeljebb tizenöt méterre állhatott tőle, mindössze annyit látott, hogy egy széles, rácsos kapu van az állomás falában. A rácsok túlsó oldalán mintha egy hatalmas árnyék mozgott volna...

Claire döngő lépteket hallott, majd megcsikordult valami. Az orrába kesernyés füstszag csapott. Hasadó hang kíséretében széthajlott előtte vagy tucatnyi vastag rács, és a sötétből kilépett elé Mr. X, vagy legalábbis az, ami megmaradt belőle. Korábban sem nyújtott túlföntül épületes látványt, de most úgy festett, mint

egy démon, ami egyenesen a pokol tüzéből emelkedett fel az emberek birodalmába. A ruhája és a bőre java része elégett, helyenként az izmai is több centiméter mélységben elszenesedtek. Az orra, a füle és az ujjai helyén fekete csontok maradtak. De még így is képes volt járni, sőt amikor ökölbé szorította a kezét, és irtózatossá ütést mért a vonat oldalára, Claire arról is meggyőződött, hogy az ereje fikarcnyit sem csökkent.

Claire-nek már csak tizenegy löszere maradt.

□ □ □

A lift ereszkedett ugyan, de közel sem olyan gyorsan, mint Leon szerette volna.

– Negyven másodpercük maradt, hogy elérjék a minimális biztonsági távolságot – hallotta a szintekről beszűrődő hangot.

– Gyerünk, gyerünk, gyerünk! – sziszegte dühösen.

A testéből elszállt minden fájdalom, miközben a rettegés lassan átvette az uralmat az idegrendszere felett. Az előre rögzített, folyamatosan játszódó hangfelvétel elhallgatott. Már nem szólított fel semmilyen cselekvésre, csupán a hátralévő időt mondta be tíz másodpercenként.

Bármennyire is meggyűlölte a közömbös hangot az elmúlt percekben, a hiánya még rosszabb volt. A két bejelentés közötti hallgatás mintha azt jelentette volna, hogy kár próbálkoznia, már úgysem maradhat életben. Képtelen volt elfogadni, hogy annyi megpróbáltatás után egy lassan cammogó lift miatt kell meghalnia.

– Harminc másodpercük maradt, hogy elérjék a minimális biztonsági távolságot – recsegte egy távoli hangszóró.

Amikor a könyörtelen géphang bejelentette a húsz másodpercet, Leon egész testében reszketni kezdett. Nem a félelem, hanem a feszültség rántotta görcsbe az izmait. A torka úgy összeszorult, hogy alig kapott levegőt. Tehetetlenségében arra gondolt, hogy kitör a kabinból, és megpróbál leereszkedni az akna falába kapaszkodva, de azonnal elvetette a gondolatot. Ha

menet közben csak egyetlen pillanatra megáll, a lefelé ereszkedő kabin utoléri, és könnyörtelenül lesöpri a mélybe. Nem tudhatta, mennyi ideje van hátra. Vajon mekkora lehet a minimális biztonsági távolság? Mennyi idő telik el a detonációig attól a pillanattól kezdve, hogy az embertelenül higgadt hang befejezi a visszaszámlálást?

Rohanj teljes erődből! Ada azt mondta, hogy rohanj teljes erődből! – figyelmeztette magát.

Bízott benne, hogy legalább a földalatti vonat gyors lesz. Tíz másodperce maradt, hogy odaérjen a szerelvényhez, és a lift még mindig ereszkedett, továbbra is őrjítő lassúsággal.

Claire kétségbeesetten kutatott valamilyen megoldás után. Az iszonyúan összeégett óriás folyamatosan döngette a vonatot. Claire attól rettegett, hogy letaszítja a szerelvényt a sínről. Tudta, hogy képtelen komoly sérülést okozni a gigásznak, de abban reménykedett, hogy talán elterelheti a figyelmét annyi időre, amíg elindítja a vonatot.

Az idegesítő női hang éppen közölte, hogy tíz másodpercük maradt, amikor felemelte a pisztolyát. A lény koponyáját vette célba. A fül üszkös csonkjára ültette a célzótüskét. Mr. X ismét lesújtott a vonat oldalára.

Claire tüzet nyitott.

Összesen öt golyót lőtt a rémisztő alak fejébe. Valamennyi lövése talált. A lövedékek mély árkokat szántottak a füstölgő, elszenesedett koponyacsontba. Mr. X abbahagyta a vonat döngetését, és lassan Claire felé fordult.

Miközben a gigász elindult felé, az előre rögzített női hang egy pillanatra elterelte a lány figyelmét:

– ... három, kettő, egy. A robbanás öt perc múlva bekövetkezik. Figyelem, öt perc maradt a robbanásig!

A szirénák továbbra is üvöltöttek, de legalább a hang elhallgatott. Claire éppen csak felfigyelt a vészjósló előjelre, mert

minden idegszálával a felé tartó teremtményre koncentrált. A gondolatai megoldást keresve, kétségbeesetten cikáztak. Tekintetét egyetlen pillanatra sem vette le az iszonyatos alakról. A hatalmas teremtmény úgy festett, mint a valóság – vagy az örület – gúnyos torzképe. Bár a teste felső rétegei átégtek az acetilén pokoli tüzeiben, izomszövetei megőrizték rugalmasságukat. Ha érzett is fájdalmat, nem mutatta jelét. Lépett egyet, felemelte az öklét, és Claire-re függesztette tompa tekintetét.

Lassú! Legalább lassú! – villant át a lány agyán.

Hirtelen úgy érezte, mintha hátba vágták volna. Rájött, hogy kis ügyességgel és jó adag szerencsével kihasználhatja, hogy az ellensége viszonylag lassan mozog. Kitört oldalra, és széles ívben kikerülve a lassan forduló szörnyet, a rácskapu felé iramodott. Amikor odaért, meglátta, hogy a rácsok között jókora lyuk tátong. Habozás nélkül átbújt a nyíláson, majd megpördült, és biztos, ami biztos alapon még kettőt belelőtt a rém koponyájába. Elégedetten látta, hogy az emberfeletti méretű lény lassú léptekkel bár, de utána ered.

Lassan hátrált a szörnyeteg előtt. Igyekezett úgy időzíteni, hogy tíz-tizenöt méter mindig legyen kettejük között, se több, se kevesebb. Kiabált, integetett, hogy maga után csalja, de a fegyverét nem használta, mert mindössze négy tölténye maradt.

Mr. X kitartóan követte. Claire egyre mélyebben behátrált a sötét csarnokba, miközben megütötte a fülét a figyelmeztetés, hogy csupán négy percük maradt a robbanásig...

Leon is meghallotta a vészjósló bejelentést. Dühöngve toporzékoltságot mutatva tehetetlenségében. Éppen az járt a fejében, hogy valószínűleg mégsem a robbanás végez vele, mert az agyvérzés hamarabb elviszi, amikor a lift végre-valahára megállt. Valósággal feltépte a meg-megszorulva, csikorogva nyíló ajtót, és kiugrott a kabinból.

Egy folyosón állt, egy jelzés nélküli betonalagútban, amelyet különös fénybe burkoltak a mennyezetbe épített fénycsövek. Egyetlen nyíl, karika vagy betű sem mutatta, hogy merre induljon. Néhány másodpercnyi habozás is az életébe kerülhetett – ha egyáltalán maradt még némi esélye.

Korábban azt hallotta valakitől, hogy ha az embereknek hasonló helyzetben döntenüik kell, akkor a legtöbben ösztönösen a domináns kezük irányát választják. Amilyen csapnivaló szerencséje volt ezen a hosszú, pokolian hosszú éjszakán, Leon elhatározta, hogy bár jobbkezes, mégis bal felé indul. Oldalra fordult, és futni kezdett a folyosó vége felé.

Claire szeme hamarosan hozzászokott a gyér fényhez, s alaposabban körülnézhetett. Valami rakodóterületen mozgott. Rengeteg kisebb-nagyobb faládát látott maga körül. A falakon több függőfolyosó futott körbe, ezeket számos létra és mozgóhíd kötötte össze. A feje felett számos lánc csüngött a mennyezetbe épített sínekről, amelyek hatalmas elektromos motorokhoz csatlakoztak.

Meglátta az egyik lánc végén lévő jókora vaskampót, és támadt egy ötlete. A kampó fej magasságban himbálózott. Claire elkapta, és megrántotta.

Az erős acéllánc felfelé tartott, átfutott két mennyezeti csigán, majd tőle nyolc-tíz méterre visszaereszkedett a padlóra. A földön hatalmas hurkokba tekeredett, a végét vastag acélkarika rögzítette egy körülbelül két méter hosszú és egy méter széles beton ellensúlyhoz. A hurkok méretéből Claire úgy becsülte, hogy legalább huszonöt-harminc méternyi lánc fekszik a betonpadlón. Megmarkolta a kampót, és elszántan, minden erejét megfeszítve húzni kezdte. A betonon fekvő lánc könnyedén felemelkedett, átfutott a két csigán, és fémcsörgéssel leomlott Claire lába elé.

Az óriás felé pillantott. Mr. X döngő léptekkel, feltartóztatlanul közeledett. Amikor már csupán öt méterre

járt tőle, Claire eldobta a láncot, és az oldalsó fal felé iramodott, ahol egy szűk vaslépcső vezetett a négy-öt méteres magasságban húzódó függőfolyosóra. A válla felett hátranézve látta, hogy Mr. X irányt vált, és követi.

Claire felszaladt a lépcsőn, megpördült, és újra belelőtt a hatalmas koponyába.

Csak most ne gondolja meg magát! – fohászkodott némán.

Az óriás odaért a lépcsőhöz, felemelte az egyik lábát, és fellépett a harmadik fokra. A fémszerkezet nyikorogva tiltakozott az iszonyú megterhelés ellen, de kitartott. A lény felemelte a másik lábát is, így teljes testsúlyával a lépcsőre nehezedett. A lépcső fő tartógerendája meghajlott és recsegett, de nem omlott össze.

Claire lélegzetviasszafojtva várta, hogy a gigász elérjen a lépcső feléig. Várt még két másodpercet, majd villámgyorsan felmászott a korlátra, a másik oldalon leereszkedett, megmarkolta a korlát alsó keresztrúdját, és lelógatta magát. A lába legfeljebb három méterrel himbálózott a padló felett. Egy szemvillanásnyi időre megállt. A karja mellett kinézett oldalra, és látta, hogy Mr. X moccanás nélkül nézi. A lény mozdulatlanul állt, és szemlátomást várta, hogy mi lesz a következő lépés, merrefelé induljon.

A lány eleresztette a korlátot. A talpa szinte azonnal elérte a betont. Kecsesen bal felé vetette magát, és átgurult az oldalán, hogy elfogyjon a zuhanás lendülete. Azonnal felpattant, és odarohant, ahol a lánc végét hagyta. Ledobta a pisztolyát, mindkét kezével megragadta a kampó jéghideg, hosszú szárát, és minden erejét beleadva futni kezdett a lépcső alja felé.

Hamarosan elfogyott az áthúzott lánc, és innentől jóval nehezebben haladt, mert le kellett győznie a két csiga ellenállását, valamint a túloldalon csüngő lánc súlyát is. Néhány lépés választotta el a lépcső aljától, amikor felnézett, és látta, hogy az óriás fordulni kezd. Megkettőzte az erőfeszítéseit. Nagyot rántott a kampón, és amikor látta, hogy egy legalább nyolc-tíz méteres hosszúságú láncdarab átsiklik az ő oldalára, és csörömpölve lezuhan elé a betonra, felrohant a lépcsőn.

Amikor odaért, közvetlenül az irtózatossá alakult háta mögé, elakadt a lélegzete. Mr. X már félig hátrafordult. Claire előtt ott tornyosult a roppant széles hát. Visszalépett két lépcsőfokot, a magasba lendítette a kampót, felugrott, és minden erejét beleadva a csapásba felülről lefelé belevágta a hegyes acélt a titán gerincét oldalról megtámasztó, vastkos izomkötegbe.

Mr. X jelét sem adta, hogy fáj neki a pokoli döfés, amely egy lóval is végzett volna. Claire úgy ítélte meg, hogy maradt még némi ideje, így két kézzel megmarkolta a kampó szárát, és teljes erejével előretolta. Sikerült valamivel mélyebbre nyomnia, de ennél jobb eredményre nem számíthatott.

Megpördült, és leugrott a lépcsőről. Éppen idejében, mert az óriás hátracsapott a könyökével. Claire elborzadt. Ha csak egyetlen pillanatot késlekedik, az elemi erejű csapás kettétörte volna a gerincét. Hátrálni kezdett a vonat felé, de képtelen volt otthagyni Mr. X-et, amíg nem látta a saját szemével az eredményt.

□ □ □

Leon rossz irányba tartott. A folyosó jobbra-balra kanyargott, átvezetett néhány kisebb termen, végül egy raktárba torkolt.

– Három perc múlva bekövetkezik a robbanás! – közölte a gyűlöletes hang.

Kennedy visszafordult abba az irányba, ahonnan jött. Összeszedte minden maradék energiáját, és felkészült, hogy az utolsó erő foszlányokat is kicsikarja izmaiból. Így is csak botladozó kocogásra futotta az erejéből. Túlságosan kimerült ahhoz, hogy csalódott legyen, hogy aggódjon küszöbön álló halála miatt. Mindössze arra tudott koncentrálni, hogy mozgásban maradjon.

□ □ □

Az óriás fordulni akart, de megingott, mert a bal lába elakadt a korlátban. Kiegyenesítette a lábát, mire a korlátot alkotó vastag

fémrudak meghajlottak. A vaskos végtag hirtelen kiszabadult, a lendület tovább vitte; az óriás lezuhant a lépcsőről.

Claire felkapta a pisztolyát, és tovább hátrált a rácskapu felé. Mr. X nehézkesen talpra állt, felé fordult, és nyomban elindult. Úgy viselkedett, mintha nem történt volna vele semmi.

A lány odarohant a kapuhoz. Az óriás egyre csak közeledett. A lánc végre a levegőbe emelkedett, és megfeszült. A mennyezetbe épített csigákat eleve hatalmas terhelésekre méretezték, így kitartottak. Mr. X felemelte a lábát, hogy lépjen – és hirtelen megdermedt. A derekát mereven tartva előredőlt, de a kampó szilárdan ült a húsában. Lerakta a lábát, és ismét előredöntötte a testét, de nem szabadulhatott. Claire majdnem felvihogott idegességében, amikor meglátta, hogy az óriás lassan fordulni kezd. A háta mögé akart nézni, mert meg akarta tudni, hogy mi az, ami nem engedi tovább.

Mire rájön, mi már messze járunk! – villant a lány agyába. Megfordult, és futni kezdett a szerelvény felé.

– Két perc maradt a robbanásig! – közölte a női hang,

Leon rohanni akart, de már képtelen volt ekkora erő kifejtésre. Ólomnehéznek érezte a lábait, a tüdeje valósággal lángolt, és minden porcikája iszonyúan fájt. A szeme előtt összefolyt a világ, csupán elmosódott fényfoltokat és sötét árnyékokat látott. Fogalma sem volt, hogy merre jár. Már éppen kezdett arra gondolni, hogy feladja, leül, és nyugodtan, méltósággal bevárja az elkerülhetetlen véget, amikor motorbúgás ütötte meg a fülét.

Valahol, nem is messze tőle életre kelt egy villanymotor!

A vonat! – A gondolat új erőt kölcsönzött neki. Hatalmas adag adrenalin ömlött a vérébe. A menekülés lehetősége felvillanyozta, és feltöltötte erővel végsőkéig túlhajszott testét.

31.

Claire valósággal berobbant a vonatba. Erősen zihált, de sértetlenül került ki az óriással vívott ütközetből. Rácsapott az ajtó zárógombjára, és előrefutott a vezetőfülkéhez.

Sherry tudta, hogy bajban vannak, hogy nagyon közel a vég, így aztán nem vesztegette az időt kérdésekre. Láta, hogy alighanem megszabadultak makacs és elpusztíthatatlan üldözőjüktől. Némán odaállt felnőtt barátnője mögé. Hihetetlenül megkönnyebbült, hogy Claire épen és egészségesen tért vissza.

A peron felől beszűrődő hang közölte velük, hogy két percük maradt a detonációig.

Claire végigfuttatta tekintetét a műszerfalon. Hirtelen rettenetes morajlás támadt körülöttük. A pokoli recsegés-ropogás hallatán összekoccantak a fogai. Nagy erőfeszítéssel kisöpörte tudatából a dübörgést, és előretolta az egyik kart. A vonat rándult egyet, és elindult. Claire hátrafordult, Sherryre nézett, és megpróbált kipréselni egy bátorító mosolyt. Miután rájött, hogy kudarcot vallott, az egyik kezét a kislány vállára tette, hogy megnyugtassa, de képtelen volt megszólalni. Sherrynek is a torkán akadt a szó. Némán várt, és figyelte, hogy mi történik.

A szerelvény egyre jobban nekilendült. Az eleje éppen elérte az alagút torkolatát, amikor Sherry a szeme sarkából mozgást látott a peronon. Oldalra kapta a fejét. Egy pillanatig attól rettegett, hogy ismét Mr. X bukkant fel, de aztán meglátta, hogy egy rendőrruhás férfi tántorog feléjük.

– Claire! – sikoltotta Sherry.

– Oké, látom!

Claire visszarántotta a kart, kiugrott a fülkéből, és az ajtóhoz rohant. A vonat fokozatosan veszített a sebességéből. Claire kinyitotta az ajtót, derékig kihajolt a kocsiból, és torkaszakadtából ordította:

– Leon! Siess! Mindjárt robban!

Hirtelen, az utolsó pillanatban visszabújt a kocsiba, éppen akkor, amikor az ajtó elért az alagút faláig. A szürke betonfal néhány centiméterre suhant el az orra előtt. Hátrafelé nézett, és látta, hogy Leon bevetődik a mozgó szerelvény harmadik kocsijának ajtaján. Claire bezárta az ajtókat.

– Sikerült neki? – kiáltotta kétségbeesetten Sherry a vezetőfülkéből.

A nő futva indult a kocsi eleje felé. Menet közben intett, hogy minden rendben. Valamennyien hallották, hogy a vészjelző rendszer bejelenti az egyperces időhatárt.

Claire ütközésig tolt a kart. A vonat meglódult, és felgyorsulva behúzott a sötét alagútba. Néhány pillanattal később kinyílt az első és a második kocsi közötti átjáró ajtaja. A két lány egy századmásodpercre megrettent, de amikor hátrafordultak, látták, hogy nem egy újabb elvetemült szörnyeteg, hanem Leon lép be az első kocsiba. A rendőr bicegve igyekezett feléjük, és elfulladva ordította:

– Teljes gázzal!

Claire bólintott, és rámosolygott Leonra. Amikor Kennedy odaért hozzájuk, rátámaszkodott a műszerfalra, és kinézett a szélvédőn. A vonat már majdnem elérte a teljes menetsebességet. A reflektorok fénycsóvjája legfeljebb ötvenméteres távolságig világította meg a sötétszürke falakat, ezen túl csupán éjfélete sötétséget láttak.

Claire oldalra fordította a fejét, és megkérdezte:

– Hogy vagy? Megsebesültél?

Leon csak legyintett. Hosszú lett volna felsorolni az elmúlt órákban szerzett kisebb-nagyobb sebeket és zúzódásokat.

– Készüljetek, mindjárt lejár az idő! – figyelmeztette Kennedy a két lányt.

Sherry odabújt Claire-hez. Az arcát a nő mellkasához szorította, és mindkét kezével szorosan átölelte. A szüleiire gondolt. Nem tudott róluk semmi biztosat, így csak remélhette, hogy épségben kijutottak a pokoltornáccá változott laboratóriumból.

Nem hallhatták, de a hátuk mögött, a létesítmény belsejében folytatódott a visszaszámlálás.

– ... öt, négy, három, kettő, egy, zéró. A folyamat teljes. Robbantás! – közölte a szenvtelen női hang, bár egyetlen lény sem maradt a föld alatti helyiségekben, aki értette volna a szavakat.

Néhány pillanatnyi csend következett, aztán működésbe léptek a töltetekbe szerelt detonátorok.

A szerelvény utasai először tompa, fojtott dörrenést hallottak. Mindhárman levetették magukat a szerelvény fémpadlójára. Leon és Claire megkapaszkodott a vezetőülésben, Sherry pedig ismét odabújt a barátnőjéhez.

Újabb mennydörgő hang hallatszott, amely egyre csak erősödött, és folyamatosan ismétlődött. A hangsebességgel haladó lökeshullámok pillanatok alatt utolérték a száguldó vonatot, és elemi erővel rázták, dőngették. Szerencsájukra az ellenállhatatlan erő pontosan az alagút hossz tengelye mentén, vagyis az ő menetirányukba hatott, így, bár alaposan meglódította és összerázta a szerelvényt, nem taszította le a sínról. A hátuk mögött iszonyatos lángtenger kezdett terjeszkedni. A narancssárga és vörös folyam betört az alagútba, és feléjük hömpölygött. Hamar utolérte őket, de addigra már sokat veszített az erejéből. A lángok körbenyaldosták a szerelvényt. Leégették róla a festéket, és kissé megolvasztották az ablakokat, de szerencsére nem törték át a vékony fémfalakat.

Még egy utolsó, elemi erejű lökést kaptak hátulról, aztán egyik pillanatról a másikra véget ért a megpróbáltatás.

A vonat kisebb-nagyobb horpadásokkal, megpörkölődve, de folytatta útját a távoli, biztonságos állomás felé.

Leon felemelte a fejét, és körülnézett. Nem látott mást, csak elmosódott feketeséget. Az oldalára gurult, és meglátta, hogy Claire már ül, és a mellette fekvő kislány felé nyúl.

– Jól vagy? – kérdezte Claire, mire a kislány bólintott.

Mindketten Kennedy felé fordultak. Az arcukon ugyanazok az érzelmek tükröződtek, amelyek Leont is átjárták: döbbenet, kimerültség, hitetlenkedés és remény.

– Sherry, bemutatom az urat, Leon Kennedynak hívják! Leon, a hölgy Sherry Birkin! – Claire gondosan ügyelt a hangsúlyokra, így sikerült úgy kiejtenie a „Birkin” nevet, hogy Leon azonnal kapcsolt, a kislány viszont nem vett észre semmit.

Leon azonnal megértette az üzenetet, és jelentőségteljes pillantást vetett Claire-re, majd rámosolygott a kislányra. Sherry viszonzta a kedvességet. A mosolya túl érett, túlságosan felnőtt volt. Claire arra gondolt, hogy íme, még egy bűn terheli az Umbrellát – idő előtt megismertették Sherry Birkinnel, hogy milyen aljasságokra képes az ember.

Néhány másodpercig nem csináltak semmit, nem szóltak, csak ültek a hideg fémpadlón, és egymást méregették. A mosoly lassan lehervadt fáradt arcukról. Mindhárman féltek kimondani, hogy tényleg vége, hogy maguk mögött hagyták az iszonyatot. Csendben ültek, miközben a vonat messzire vitte őket a halál laboratóriumától.

EPILÓGUS

A robbanás nyomán keletkezett iszonyatos pusztulást nézték. Egy magas dombtetőn álltak, mintegy tíz mérföldnyire a várostól. Sötét füstfelhő lebegett Racoon City felett, amelyet tovább tápláltak a romok között tomboló lángtengerek.

Rebecca elkeseredetten fürkészte a lerombolt várost. Tisztában volt azzal, hogy ekkora távolságból nem vehet észre egy emberi alakot, mégis égett a vágytól, hogy túlélőket lásson. Szerette volna tudni, hogy akadt, aki megúsza a megsemmisítő csapást, bár erre igen kevés volt az esély.

Mint egy rémálom! Egy folyton visszatérő rémálom, amely mögött állandóan felsejlik az Umbrella! – gondolta keserűen.

Nem mondta ki hangosan, mert nem tartotta szükségesnek. John és David nem volt jelen a Spencer-kastélyban, azon a pokoli éjszakán, viszont ott voltak a tengerparti kísérleti telepen. A saját szemükkel látták, hogy mire képes a mamutvállalat.

Visszaszálltak a fekete furgonba. Magukba zárkózva hallgattak, miközben David begyújtotta a motort, és útnak indultak. Ezúttal John sem tréfálkozott.

Mindannyian tudták, hogy irtózatos dolog történt. Mielőtt Chris, Jill és Barry elindult Európába, Jill telefonon tájékoztatta őket a feltevéseikről. A három helyi STARS-tag arra gyanakodott, hogy újabb baleset történt, és megkérték Rebeccáikat, hogy szaglásszanak egy kicsit körül a városban.

– Talán ez a vége – törte meg a csendet Rebecca egy ekkora pusztulást már az Umbrella sem képes elkendőzni!

– Mit gondoltok, vajon az önmegsemmisítő rendszer lehetett? – kérdezte John halkán.

David felsóhajtott.

– Valószínűleg. És mivel fennáll a veszély, hogy vírusok kerültek a levegőbe, nem megyünk be. Teszünk néhány kört Racoon körül, aztán segítséget kérünk Lathamból. Az Umbrella alighanem máris útnak indította a takarító osztagot.

Rebecca és John egyszerre bólintott. Hivatalosan már nem tartoztak a STARS tagjai közé, de David kapitányi rangban szolgált. Mindhármutuknak alapos oka volt arra, hogy ne hagyják annyiban a dolgot.

Ismét rájuk telepedett a feszült csend, és némán nézték a magas fenyőket, amelyeknek csúcsát vörösre színezte a felkelő nap fénye.

Rebecca hirtelen meglátta, hogy emberek állnak az út mellett.

– Hé! – kiáltotta, de David máris rátaposott a fékpedálra.

Lelassítva közeledtek a rongyos ruhákat viselő kis csoport felé. Egy zsarú állt legelől, mögötte egy kislány, aki mindkét kezével egy fiatal nő alkarjába kapaszkodott. A két felnőttél fegyver volt.

Rebecca úgy ítélte meg, hogy aligha fertőzöttek, legalábbis nyomát sem látta rajtuk a T-vírus iszonyú pusztításának. Az arcukon kétségbeesett, de egyben reménykedő kifejezés ült. A tekintetük fáradtan, de értelmesen csillogott, márpedig az élőhalottak szeme nem tükrözött semmit.

– Csak én beszélek! – szólt hátra David, amikor odaértek a három emberhez.

A kapitány leengedte az ablakot, és leállította a motort. A fiatal rendőr közelebb lépett a furgonhoz, miközben a nő átkarolta és magához vonta a kislányt.

– Jó napot! – köszönt be az ablakon a rendőr. – Köszönöm, hogy megálltak! Súlyos baleset történt Racoonban! Szörnyű baleset! Ne hajtsanak be a városba, nem biztonságos!

– Miféle baleset? – kérdezett vissza David.

A fiatal nő megrándult, és felhördült:

– Egy Umbrella-baleset!

A rendőr biccentett. John és Rebecca összenézett, miközben David megnyomta a központi zár kioldó gombját.

– Tényleg? Általában az effélék a legrettenetesebbek! – mondta a kapitány szelíden. – Ha gondolják, szálljanak be!

A rendőr visszanézett a nőre, aztán néhány hosszú másodpercre David szemébe fúrta a tekintetét. Bizonyára látott valamit a kapitány arcán, amivel elnyerte a bizalmát. Lassan bólintott, aztán intett a nőnek és a kislánynak, hogy menjenek az oldalsó ajtóhoz.

– Köszönjük! – mondta végül rekedten. – Ha elvinnének egy darabig, nagyon hálásak lennénk!

– Rendben, szálljanak be! – mosolygott David. – John, Rebecca, segítenétek?

John kerített néhány takarót a kocsí hátuljában, a lány pedig felpattintotta az elsősegélyláda fedelét.

Rebecca azon töprengett, hogy a kis csoportnak vajon hogyan sikerült élve kikeveredni a pokollá lett Racoon Cityből. Elfogta a kíváncsiság, de nem akarta kérdésekkel háborgatni őket.

Nem kellett hozzá sok idő, a három túlélő magától megnyílt, és hamarosan mesélni kezdtek. Megkönnyebbülten sorolták az átélt kalandokat, miközben a furgon egyre távolabbra vitte őket a lángoló, romokban heverő várostól.

Vége